ZOMBIE WERELD

TRILOGIE

ZOMBIE WERELD

TRILOGIE

ZOMBIE WERELD

TRILOGIE

TWEEDE BIJBEL SUPERMARKT

2018-2025

2025

ZOMBIE
WERELD
TRILOGIE

1. Het Metalen Ei (Uitgave : rnl-pockets nr. 10 - Eerste druk : 2018, Tweede druk : 2023)
2. De Evolutie van de Hemel (Uitgave : rnl-pockets nr. 6 - Eerste druk : 2018, Tweede druk : 2023)
3. SOBIBOR - De laatste jager (Uitgave : rnl-pockets nr. 12 - Eerste druk : 2019, Tweede druk : 2023)

Voor de omslag is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw.

COAB
rodenbergs-nederlandse letterkunde
TWEEDE BIJBEL SUPERMARKT

ZOMBIE
WERELD
TRILOGIE

1. Het Metalen Ei 7
2. De Evolutie van de Hemel 75
3. SOBIBOR - De laatste jager 147

Het Metalen Ei

'Meedogenloos werden mensen geofferd aan het metalen ei, wat daar draaide. Metalen lange dunne buitenaardsen liepen om het ei heen. Zij waren de bewakers van het metalen ei. Ze vreesden dat wat in het metalen ei zat, dat wat er op een dag zou uitkomen. Daarom versterkten ze het metalen ei door de mensenoffers. Dat moest in een bepaald ritme gebeuren. Als er van het ritme werd afgeweken of het ritme werd verbroken, dan werden de metalen werkers hysterisch.
Het was een zombie wereld. Hij moest rennen vanwege een groepje zombies wat achter hem aanzat.'

De Evolutie van de Hemel

In het verhaal gaat het over de problemen in het stadje Tsjernobyl. Een politie agent raakt door zijn werk in het stadje

Tsjernobyl steeds meer in de psychische problemen tot het punt dat hij zijn werk niet meer kan beoefenen. Ook zijn huwelijk lijdt eronder. Dan gaat hij op zoek naar een nieuwe baan.

Een verhaal over corrupte politie, de corrupte medische wereld, en de uitdagingen die het biedt. Het is een bijzondere psychologische science-fiction thriller, ook onder de categorie 'medische thriller'.

SOBIBOR - De laatste jager

Een prozaïsche en medische techno-thriller. Het is het jaar 10.019. Duitsland is een vegetarisch utopia geworden met de hoogste militaire technologie van de aarde, waardoor het het enige land is wat niet ten prooi is gevallen aan invasies van buitenaardsen. Maar hoe lang kan Duitsland nog stand houden ?

HET METALEN EI

Hoofdstuk 1.

Meedogenloos werden mensen geofferd aan het metalen ei, wat daar draaide. Metalen lange dunne buitenaardsen liepen om het ei heen. Zij waren de bewakers van het metalen ei. Ze vreesden dat wat in het metalen ei zat, dat wat er op een dag zou uitkomen. Daarom versterkten ze het metalen ei door de mensenoffers. Dat moest in een bepaald ritme gebeuren. Als er van het ritme werd afgeweken of het ritme werd verbroken, dan werden de metalen werkers hysterisch.

Het was een zombie wereld. Hij moest rennen vanwege een groepje zombies wat achter hem aanzat. Gelukkig had hij een pistool. Het was hem aangeraden alleen het pistool te gebruiken als er geen andere oplossing was, als hij in het nauw was gedreven en het echt niet meer anders kon, want overgebruik van pistolen in deze wereld kon je ook doen laten veranderen in een zombie. Zo ontstonden ook de meeste zombies, omdat ze wapenverslavingen hadden. Ook ontstonden zombies door sigaretverslavingen en drugsverslavingen. Hij moest vechten voor zijn leven. Hij had zijn pistool al getrokken, maar durfde het niet te gebruiken. Hij wist waar het in kon eindigen. Ze zaten hem op de hielen. Hij was bang dat ze hem in zijn kraag zouden grijpen. Hij had een ingebouwd alarm in zijn pistool. Het was een zombie alarm. Als het op rood stond, dan moest het pistool gepakt worden en voorbereid, en als het op geel stond dan moest het pistool getrokken worden, maar alleen als het op groen stond moest er geschoten

worden. Hij voelde zich heel onzeker, want hij wilde echt niet deze regels overtreden. Dat zou ook fataal zijn, want dan zou hij zelf een zombie worden. Maar toen het groene lichtje begon te knipperen moest hij toch echt wel schieten, anders zouden ze hem grijpen. Drie zombies waren achter hem en hadden hem bijna. Hij keek achterom en schoot, en bleef net zolang schieten totdat het pistool weer op geel stond.

Er waren ook wel pistolen die met blokkades werkten, zodat je in rode en gele stand niet eens kon schieten, wat ook direct een stuk veiliger was. Er waren zelfs pistolen die geheel automatisch bestuurd werden, en die vanzelf gericht gingen schieten als het op groen stond. Deze pistolen waren heel duur, en werden zelfs verkocht door zombies. Hij vertrouwde het niet. Hij moest oppassen met elke technologie hier, en hij wist ook niet of hij zijn eigen pistool wel kon vertrouwen.

De zombies waren veelal kannibalen. Ze stopten voor niets of niemand. Hij gruwelde wanneer hij dacht aan hoe het zou zijn als hij in hun handen zou vallen. Ze injecteerden mensen, en implanteerden in mensen, allemaal met het doel hen tot zombies te maken. En als mensen teveel tegenstribbelden, dan werden ze gegeten. Het was al heel erg. Vroeger was de planeet nog maar half zombie, maar nu was tachtig procent al zombie. Hij behoorde tot de laatste mensen. In sommige steden was het zombie percentage veel hoger, zoals in de stad waar hij werkte. Weer andere steden waren al volledig zombie. Ze vreesden dat de zombies geheel zouden overnemen. Hij werkte daarom voor een bedrijf wat technologie ontwierp tegen zombies, maar hij

vertrouwde vaak de onderdelen niet die werden geleverd. Ook vertrouwde hij zijn eigen medewerkers niet.

Na een tijdje stond het pistool op rood, en niet lang daarna stond het pistool weer op neutraal. Hij kon gelukkig weer wat adem halen, en liep rustig door naar zijn werk. Dit gebeurde wel vaker. Hij had het vermoeden dat hij vanwege zijn werk op een bepaalde dodenlijst stond. Hij wist het eigenlijk wel zeker. Hij was zijn leven niet zeker. Op zijn werk gedroeg iedereen zich vreemd, alsof ze ergens door waren afgeleid. Hij kon er niet goed hoogte van krijgen. Hij werkte door in zijn kantoor aan een bepaalde uitvinding, en moest wat papieren regelen. Hij werkte aan een beveiligings-systeem voor huizen. Met sommige dingen was het alsof hij de puntjes niet aan elkaar kon knopen, alsof er een waas in zijn hoofd hing. Er waren vaak burgeroorlogen tussen mensen en zombies. De mensen hadden dan vaak wel betere technologie, maar de zombies waren in de meerderheid. Ze waren overal en infiltreerden ook.

Hij kende de gevaren : teveel met geld bezig zijn maakte je tot zombie, en ook overmatige technologie kon dit doen, dus hij moest verschrikkelijk oppassen. Zovelen waren hier ten prooi aan gevallen. Hij ging daarom ook vaak de natuur in, en pleitte voor een goede samenwerking tussen stad en natuur. Eigenlijk wilde hij dat er een soort versmelting zou komen tussen stad en natuur. Dat was eigenlijk de enige hoop die ze hadden. De zombies waren natuurhaters. Vandaar dat hij zich ook richtte op natuurtechnologie. Elke technologie moest terugleiden tot de natuur en de natuur erin betrekken, anders zou het waardeloos

zijn. Hij had de laatste jaren een heleboel nieuwe technologie moeten afkeuren vanwege dat het natuurloos was.

Na het werk liep hij terug naar de trein. Het was al donker, en alles leek rustig op straat. Hij zag de lichten in de huizen en van de lantaarns. Ook in de trein was het verder rustig. Hij woonde in een naburige stad waar het percentage zombies ongeveer op de helft lag, dus minder als in de stad waar hij werkte. Toen hij thuis was gekomen klikte hij de televisie aan. Er was niks op de televisie en hij ging die dag vroeg naar bed. De dag erna ging hij er heel vroeg uit. Hij wilde ook heel vroeg naar zijn werk al, zodat het zo rustig mogelijk op straat zou zijn. Toen hij op zijn kantoor kwam bladerde hij wat door papieren. 'Juist, ja,' zei hij. 'Zombies zijn ook heel geslachtelijk gericht. Ze moeten altijd achter de meiden aan, en vrouwelijke zombies spelen daar weer op in. Ze werken voor het metalen ei.' Hij kon zich altijd enorm ergeren aan de flutromannetjes die geen inhoud hadden. Zo werden volgens hem ook weer zombies gekweekt. Het was aangetoond dat het zombie gehalte in een mens of zombie na het lezen van een flutromannetje met een paar procent was gestegen. Hij ontwierp ook allerlei meet-apparatuur om het zombie gehalte te meten. Ook de lucht werd gemeten, en hij had daar allerlei alarms ook voor ontwikkeld. In de lucht hingen ook vele stoffen die mensen tot zombies konden maken. Hij was ook aan het testen welke stoffen het zombie gehalte konden verlagen, en dat waren vaak natuurlijke stoffen. Hij wist dat de natuur de enige hoop was. Daar was hij van overtuigd.

Er was een vrouw die als een messias werd gezien. Ze had vele discipelen. Ze onderwees over hoe weer mens te worden. Ze was heel populair, zelfs onder zombies, want vele zombies wilden helemaal geen zombie zijn. Ze waren in de val gelokt. Er was een grijs, wazig vlak tussen het mens zijn en zombie zijn wat niet helemaal duidelijk was. Het percentage van echte die-hard zombies was laag, maar hij twijfelde aan de meet-apparatuur. Als in een mens of zombie het zombie gehalte boven de vijftig procent was gestegen, dan was er duidelijk verhardingsgevaar. Hij wilde in ieder geval de strijd niet opgeven. Hij wilde ook de meet-apparatuur die gebruikt werd onderzoeken. Hij had daar zelf ook aan meegewerkt. Hij wilde geen fouten maken, of dingen over het hoofd zien. De vrouw sprak ook vaak over de menselijke bron en de natuurbron als een hogere bron waaruit ze leefde. Hij was geinteresseerd, maar hij vroeg zich af of ze echt was. Hij was ervan overtuigd dat zombies veel illusies konden scheppen en velen konden bedriegen.

Op een dag brak er een grote oorlog los, als een virus. Er waren invasies van buitenaardse zombies die in grote luchtschepen kwamen, en ook van zombies die onder de grond hadden geleefd. Ze bleken met elkaar samen te werken. Deze zombies hadden een veel hogere technologie. Eigenlijk was de planeet daar niet tegen opgewassen, en iedereen ging in gevangenschap, ook hij. In geisoleerde cellen werden ze als ballingen meegenomen naar een andere planeet, de planeet genaamd Teheran.

'Waarom is dat zo'n probleem voor je ?' vroeg een buitenaardse zombie van de planeet Teheran aan hem. Het was een interrogator. Er werden vele vragen aan hem gesteld, en op grond van zijn antwoorden werd er beslist of hij door mocht leven of niet. Hij was heel zenuwachtig en wist niet goed wat hij moest antwoorden. Moest hij eerlijk zijn naar deze verraders, of moest hij strategisch zijn ? Vaak gaf hij daarom wazige antwoorden waarmee ze allerlei kanten opkonden, maar dat begon hen een beetje te irriteren, en hij werd geslagen. 'Klootzakken !' riep hij. Maar dat was ook niet geoorloofd, en ze sloegen hem bewusteloos. Later werd hij alleen wakker in zijn cel. De interrogators waren weer weg. Er werd nu over hem beslist of hij mocht doorleven. Maar ja, doorleven als wat ? Als een zombie of als een mens ?

Hoofdstuk 2.

Het metalen ei was alles waar het om draaide, maar ze vreesden het. Ze vreesden wat binnenin het ei zat, daarom bewaakten ze het metalen ei, en probeerden het gunstig te stemmen. Zij werden geleid door vrees. Alles waaruit hun leven bestond en alles wat ze waren was pure vrees.

De volgende dag werd hij weer ondervraagd. Ditmaal door vrouwen. Het waren hele andere soorten interrogators. Ze

probeerden ook humor te gebruiken. Maar hij lachte niet. Hij ging ook niet in op hun geflirt.

De dag erna was er een beslissing. Hij mocht doorleven, maar er waren allerlei voorwaarden.

Het metalen ei was alles waarom het draaide. Het metalen ei werd aanbeden vanwege vrees, grote vrees, over wat erin zat. Eigenlijk wist niemand goed wat erin zat. Lange dunne metalen insecten liepen om het metalen ei heen. Het waren metalen elite zombies.

Hij merkte dat er iets met zijn hersenen was gebeurd. Hij had vreemde hallucinaties. Zouden ze hem vergiftigd hebben of geinjecteerd hebben met iets terwijl hij sliep ? Hij wist het niet. Hij had doffe hoofdpijn. Hij kreeg een huisje op de grote planeet Teheran en mocht gewoon zijn werk weer doen. Wel was het aan allerlei voorwaarden gebonden. Hij moest werken voor de zombies. De technologie moest de zombies beveiligen. Hij vroeg zich af wat het zombie percentage van de planeet was waarop hij nu was. Hij wist dat ze hem goed schaakmat hadden gezet dit keer. Hij had gevraagd of hij gewoon mens mocht blijven, en dat mocht, zolang hij maar voor de zombies zou werken. Hij vroeg zich af of hij zo wel mens kon blijven, maar gedwongen slavernij was niet iets wat noodzakelijk iemand tot een zombie zou maken. Daar kwam veel meer bij kijken. Wel vreesde hij de stoffen die op hem inhamerden en beukten, de stoffen in de lucht.

Er waren hier ook vreemde kerken, waarin het metalen ei werd aanbeden.

Het was een echte zombie cultuur, en eigenlijk vond hij het wel interessant om daarin rond te kijken, ook al was het gedwongen. Hij kon zo iets leren van de verschillende vormen van het bestaan, en kon deze kennis later weer gebruiken dacht hij, tenminste als hij het zou overleven. Maar op een dag ontplofte het metalen ei. Er was grote paniek, want nu zou datgene wat erin had gezeten al die tijd eruit komen. Het metalen ei bevond zich op wat ze de heiligste plaats van de planeet noemden, de bedevaartplaats, Menka. Het metalen ei bevond zich in een zwarte fabriek. Ook de zwarte fabriek was opgeblazen. Datgene wat in het ei zat kwam eruit, en tot ieders grote verbazing was dat weer een ei, een zwevend ei, een doorzichtig ei gevuld met bloed. Het was als bloed in een vlies, en niet lang daarna begon het vlies open te scheuren, en het bloed begon uit het reusachtige ei te lopen, om de steden van de planeet Teheran te bedekken. Het was als een zondvloed van bloed, komende uit het gescheurde ei wat in het metalen ei bleek te zitten.

'Waarom ! Waarom !' riep hij, toen hij het op de televisie zag. Hij wist dat het bloed ook op weg was naar zijn huis. Hij klikte de televisie uit, en was in grote paniek. Hij rende naar de hoogste verdieping van zijn huis en keek uit het raam. Hij zag grote golven van bloed aankomen in de verte. Weer riep hij : 'Waarom ! Waarom !' Er kwam geen antwoord. Hij had het antwoord niet. Dichtbij zijn huis was een lange toren. Hij besloot daar naartoe te rennen, maar de toren was al geheel vol.

Het bloed was inmiddels al gestegen tot zijn knieën. Hij rende weer terug naar zijn huis. Onder de deurmat was er een luik om onder zijn huis te komen, dus hij ging daar in. Op de televisie had hij gehoord dat heel Teheran onherroepelijk zou onderlopen. 'Waarom ! Waarom !' riep hij weer. Maar er was geen antwoord, en hij had het antwoord niet. Hij ging onder de grond liggen onder zijn huis.

'Zoveel bloed,' sprak een stem, 'van hen die afgemaakt waren door zombies zo lang geleden, verstopt in een metalen ei. Ze wisten dat het niet voor eeuwig ging duren.'

'W... wie bent u ?' vroeg hij. 'Wie is daar ?'

'Het bloed dat spreekt,' zei de stem. 'Het bloed wat weet. Zombies weten niet, en willen niet weten, maar diep binnenin weten ze, daar waar het bloed der eeuwen wild golvend leeft.'

Hij begon te trillen en te schudden. 'Help ons dan !' riep hij.

'Je bent veilig hier,' zei de stem. Plotseling omhelde hem een rode gloed. 'Het bloed leeft,' zei de stem.

'Droom je van zombies ?' vroeg de stem, die uit de rode gloed over hem leek te komen.

'De hele tijd,' zei hij.

'Het is een droom,' zei de rode gloed. 'Een nachtmerrie, maar je bent nu aan het ontwaken. De bloedplaneet is alles wat leeft.

Het is een natuurplaneet, zo lang opgesloten geweest in het metalen ei.'

'Alles zal nieuw zijn,' zei de rode gloed, 'in de rode gloed. De bloedplaneet is gekomen.'

Hij begon te tranen. Het begon zich te vermengen met de rode gloed.

'Het zijn tranen, rode tranen,' zei de stem. 'Het is het beste afweermechanisme tegen de zombies.'

Hij stond op. Het was alsof de rode gloed hem leidde. Hij kon er net staan onder zijn huis. Onder zijn voeten scheurde de grond open en er was een tunnel naar beneden. De rode gloed was als een lantaarn. 'Dieper,' zei de stem.

Hij ging naar beneden, en hij zag de vrouw die ze messias noemden. 'Eindelijk ben je daar,' sprak ze.

'Waarom, waarom ?' vroeg hij weer.

'Je bent veilig hier,' sprak de vrouw. 'Ik wacht op mijn discipelen.'

Heel voorzichtig wilde hij haar hand aanraken die ze had uitgestoken, maar plotseling was er bliksem. De vrouw keek verschrikt. 'Raak haar niet aan,' sprak de stem. De rode gloed over hem begon wild te golven.

'Wil je dromen of ontwaken ?' vroeg de stem van de rode gloed.

'Ontwaken,' zei hij.

Hij ging dieper naar beneden, totdat hij bij een diepe put aankwam. 'Glijd hierin,' zei de rode gloed. Toen gleed hij weg. Hij viel in een diepe slaap. Hij kwam van alles los. Zijn herinneringen dansten en dwarrelden om hem heen. Hij wilde ze aanraken, maar hij mocht het niet. Hij wilde tot ze spreken, maar zijn mond werd gesnoerd. Hij viel in een nog diepere slaap.

Hij kwam tot een ondergrondse troonzaal waarin een troon stond waarop een metalen ei zat met een hoed op. 'Ik groet u,' sprak het ei.

'Wek het niet meer tot leven,' sprak de rode gloed, die wild begon te golven. 'Negeer het.' Het ei begon tot hem te schreeuwen, maar hij reageerde niet. 'Het ei voedt zichzelf met aandacht,' sprak de rode gloed. 'Voedt het niet.'

Hij sloot zijn ogen en viel in een nog diepere slaap, en gleed door een reusachtige wildernis put. Er was hier veel groen en lianen. Het was als een oerwoud. Hij kon heel diep ademhalen, van diepe bronnen.

'Zombies !' werd er geroepen.

'Nee,' sprak de stem van de rode gloed. 'Hij is veilig in het rode ei.'

'Hij is jong, hè ?' werd er gesproken.

'Ja, heel jong.'

'Zo schattig. Echt piepklein, moet je kijken,'

'Zou een goede werker kunnen worden voor het metalen ei.'

'Nee joh, dat zou niks voor hem zijn. Hij is voor iets veel groters voorbestemd.'

'Welnee.'

'Jaaaaahaaaaaaaaaaa.'

'Ik weet het wel zeker.'

'Wat weet je wel zeker ?'

'Ach klets niet.'

'Hij zal zijn weg wel vinden.'

En toen vaagden alle stemmen weg.

Hoofdstuk 3.

Hij werd wakker in een prachtige natuur. Overal zweefden fijngevoelige insecten, bijna als kleine, zweverige kwalletjes, als een aura om hen heen. Hij keek en bewonderde ze, hoe teergevoelig deze wezens waren. Hij kon ze aanraken, en ze reageerden zo diep op alles. Het was alsof er met gouden muziek instrumenten werd gespeeld in zijn hoofd. Het tingelde gewoon, en werd steeds fijner. Het tinkelde.

'Waarom, waarom ?' vroeg hij.

'Zo zacht is hij,' zei een stem. Het leek van de insecten te komen.

'W... waar ben ik ?' vroeg hij.

'In de diepte dimensie achter alle dingen,' zei een stem. 'Het metalen ei is ontploft. Ze konden het niet meer verborgen houden. Je bent er zelf doorheen gebroken.'

'Ik ?' vroeg hij.

'Ja, jij, je bent een pionier en die komen hier.'

'En wat nu ?' vroeg hij.

'Volg het rode pad maar,' zei de stem die uit één van de insecten leek te komen, maar hij wist niet welke.

Er was een prachtig rood pad door de wildernis, maar het leek wel een mengeling tussen bloed en tranen. Voorzichtig stapte hij op het pad.

'Hier ?' vroeg hij.

Voorzichtig begon hij erop te lopen.

'Volg het helemaal tot aan de Mexicaan !' werd er geroepen.

'Wat is de Mexicaan ?' vroeg hij.

'Dat zul je wel zien !' werd er geroepen. Het klingelde in zijn hoofd. De stemmen waren zo zoet, teder en licht.

Zo zacht speelde het in zijn hoofd, en hij volgde het pad door de wildernis helemaal tot een woestijngebied. Zand was hier in lagen op elkaar. 'Ik breek je !' werd er geroepen. 'Ik laat je in glas stappen !'

Het geluid kwam uit de woestijn. Het was een indiaanse vrouw met een klein jongetje die ze bij zijn oor had vastgegrepen. Het jongetje weende luid. Toen duwde ze het kind van haar af.

'Hola,' zei hij tegen de vrouw.

'Wat moet je hier ?' snauwde de vrouw. 'We hebben het niet zo op indringers.'

'Ik moest het rode pad volgen tot de Mexicaan,' zei hij.

'Ik ben de Mexicaan,' zei de vrouw. 'Maar ik heb je niet besteld. Opdonderen nu. Ik heb niets te maken met wat anderen je hebben opgedragen.'

'Ja maar,' zei hij.

'Niks te ja-maaren. Opdonderen nu,' snauwde ze. 'Anders maak ik je tot mijn kind en zal ik je net zo breken als deze hier,' terwijl ze op het kleine jongetje wees.

'Kom dichterbij,' sprak de rode gloed die over hem heen was. 'Laat je niet door haar afschrikken.' Hij deed een stap richting de vrouw, want hij werd bijna geduwd.

'Scheer je weg, maak dat je wegkomt !' riep de vrouw.

Weer deed hij een stap richting de vrouw. Toen gaf de vrouw hem een harde duw, maar de rode gloed duwde hem terug. 'Ik maak je als mijn kind, hoor !' riep de vrouw. 'Ken je Beeks ?'

'Beeks ?' vroeg hij. 'Nee, nooit van gehoord. Wie of wat is het ?'

'Laat maar,' zei ze. 'Kom maar mee, dan zal ik het je uitleggen.'

Ze trok hem en haar kind de woestijn weer in. Het was een zanderige heuvel waar ergens een hutje stond waar ze woonde. 'Beeks,' zei ze weer. 'Dat is een taal die ze spreken. Ach, laat maar. Heb je honger ?' vroeg ze ineens vriendelijk.

'Vraag haar wie ze is,' zei de rode gloed over hem.

'Wie bent u ?' vroeg hij.

'De Mexicaan,' zei ze. 'Ze noemen mij ook wel de groene traan, de traan van de verloren natuur. En dat kun je ook wel zien, want alles is hier dor en droog.'

'Ik kom net uit de wildernis, uit het oerwoud,' zei hij.

'Maar zij spreken geen Beeks daar,' zei de vrouw.

'Beeks ?' vroeg hij weer.

'Het is de taal van de verloren natuur,' zei ze. 'We zijn allemaal op zoek naar de verloren natuur, de Beekse natuur.'

'Hoe komen we daar ?' vroeg hij.

'De woestijn is eindeloos,' zei ze. 'Daar kom je nooit doorheen.'

'Er moet een weg zijn,' zei hij. 'Ik moest het rode pad volgen.'

Ze lachte. 'Er is hier geen rood pad, mijn jongen. Het rode pad loopt dood in de woestijn.'

'Maar ik heb een rode gloed om me heen die me de weg wijst,' zei hij. 'Het is van de bloedplaneet, van de rode traan.'

Ze begon hem uit te lachen. 'Je vertelt teveel verhaaltjes,' zei ze.

'Geef haar een duw,' zei de rode gloed. En het ging vanzelf. Toen werd de vrouw weer boos. 'Blijf van me af !' riep ze, 'anders maak ik je als mijn kind.'

'Duw haar weer,' zei de rode gloed, en weer ging het vanzelf. De rode gloed golfde over hem heen, en liet hem haar hard duwen. 'Deze vrouw is gevaarlijk,' zei de rode gloed. Ineens trok ze een mes. 'Als je wil blijven leven, houd dan op mij te duwen.'

'Duw haar weer,' zei de rode gloed. Weer duwde hij haar. 'Ik maak je tot mijn kind, hoor !' riep ze.

'Trap haar nu,' zei de rode gloed. Toen trapte hij haar. 'Ren nu weg,' zei de rode gloed. Hij rende weg, maar de vrouw kwam achter hem aan. 'Ver zal je niet komen,' riep ze. Ze nam het opgerolde touw wat aan haar heup hing, en wierp het als een lasso. Ze mikte goed, en trok hem naar zich toe. 'Ontkomen kun je niet. Je bent mijn kind,' zei ze.

Hij zuchtte. 'Het is een ellendige vrouw,' zei de rode gloed.

'Ik moet het rode pad volgen,' zei hij. 'Waar is het ergens ?'

'In mijn hart,' zei de vrouw.

'Bla,' zei hij. Toen kreeg hij een draai om zijn oren. 'Ik breek je, ik zal je in glas doen trappen !' riep ze.

'Zie, dat heeft ze al eerder gezegd,' zei de rode gloed. 'Ze is een robot.'

Hij begon meer en meer te merken dat de vrouw voorgeprogrammeerd was. Ze zei vaak hetzelfde. Heel soms zei ze wat nieuws, en dan begon ze dat ook te herhalen. Op een gegeven moment kwam er niets meer bij, en waren het alleen maar herhalingen. Telkens als hij probeerde te ontsnappen, dan haalde ze hem terug met haar lasso. Ze miste eigenlijk nooit.

'Hoe kom ik hier uit ?' vroeg hij aan de rode gloed.

'Ik weet wel wat,' zei de rode gloed. Zeg tegen haar : 'Een tonnetje, een tonnetje, ik zag het eens ergens staan.'

Hij sprak het zinnetje naar haar uit, en ze raakte helemaal in paniek. 'Tonnetje ? Wat voor een tonnetje ? Waar is het, en wat zit erin ?'

Maar hij zei niks terug, en ze begon de hele tijd aan zijn hoofd te zeuren om dat tonnetje. Hij mocht niks terugzeggen van de rode gloed. Hij mocht het geheim van het tonnetje niet verraden. 'Ik weet het ook niet,' zei hij soms. Ze kon daar loeikwaad van worden. Dat waren eigenlijk de enige zinnetjes die hij tegen haar zei, en hij begon het steeds meer te zeggen, totdat ze er helemaal gek van werd en haar mes trok. 'Okay, okay, okay,' zei ze. 'Ik zie het al. Jij wil hier niet meer wezen.

Nou, ga dan maar, ga maar.' En zo mocht hij weg. In haar ogen was hij nu ook slechts een robot waar ze helemaal niks mee kon.

Hij is toen de woestijn dieper ingegaan, terwijl de rode gloed hem leidde. Na lang lopen kwam hij aan bij een rivier in de woestijn. De rivier was ondiep, en hij kon er gemakkelijk doorheen.

'Wat was dat nou voor een vrouw ?' vroeg hij aan de rode gloed.

'Een luchtweerspiegeling, niets meer,' zei de rode gloed.

'Maar ik zat er helemaal in vast,' zei hij.

'Ja, en alleen de rode gloed kan er doorheen leiden, en alleen de rode gloed leidt tot deze rivier,' zei de rode gloed. 'De rest sterft in de woestijn of wordt er tot een zombie.'

Hoofdstuk 4.

'Komt u maar,' werd er gezegd. Hij was in een druk winkelcentrum aangekomen, wat achter de rivier lag in de woestijn. De woestijn liep hier over in een soort stad, maar daarachter was weer woestijn. Hij volgde de vrouw die hem wenkte. Ze was een soort agente. 'U bent hier nieuw ?' vroeg ze. Hij knikte.

'Welkom,' zei ze. 'Spreekt u Beeks ?'

'Nog niet,' zei hij.

'Nog niet ?' vroeg ze. 'Bent u van plan het te leren ?'

'Eh ja,' zei hij.

'Dan komt u hier niet binnen,' zei de agente streng.

'Het is de taal van de verloren natuur,' zei hij.

'Nee,' zei de agente, 'het is de taal van de zombies. U bent voorgelogen.'

'Okay,' zei hij. 'Moet met mijn opvoeding te maken hebben gehad. I am sorry.'

'Goedzo,' zei de agente. 'Zo kunnen we zaken doen. Wat heeft u allemaal meegenomen ?'

'Niks eigenlijk,' zei hij.

'Dan komt u er ook niet in,' zei de agente. 'Ik moet op z'n minst uw toegangsbewijs zien.'

'Waar krijg ik die ?' vroeg hij.

'Waar krijgt u die ?' zei de agente verontwaardigd. 'Heeft u nooit op school gezeten ?'

'Jawel, ik ben technicus,' zei hij.

'Wat maakt u ?' vroeg ze.

'Afweermechanismes tegen zombies,' zei hij.

'Okay, komt u maar mee,' zei de agente. Ze leidde hem naar een groot gebouw. Er stond met grote letters op een bord boven de deur 'bloed technologie'. 'Dit is de technologie van de rode traan om de groene traan op te wekken, de traan van de verloren natuur,' sprak de agente. Ze leidde hem naar binnen.

'Die Mexicaanse vrouw zei dat zij die traan was,' zei hij.

De agente begon te lachen. 'Dat is de woestijngek,' zei ze. 'Die zegt altijd hetzelfde, en wil iedereen tot haar kind maken, met vele bedreigingen. Het is een luchtweerspiegeling. Maar in ieder geval : Hier kunt u werken.'

'Ik moest het rode pad volgen,' zei hij.

'Het rode pad ?' vroeg ze verbaasd. 'Maar jongen, weet je wel wat dat is ?'

'Het pad van bloed, zweet en tranen,' zei hij.

'Mis,' zei ze. 'Veel erger, maar als je dat echt wil, dan kan ik je er wel naartoe leiden. Het is achter de stad te vinden.'

'Wat is het dan ?' vroeg hij.

'Dat ga ik u niet zomaar zeggen,' zei de agente. 'informatie over het rode pad is hier heel duur. Er komen de grootste ongelukken van als ik daar zomaar van alles over ga zeggen. Het is trouwens ook verboden. Alleen tegen hoge betaling ...'

'Laat maar zitten,' zei hij. 'Wijs me het pad maar aan dan.'

'Je moet het zelf weten,' zei ze. 'Ik heb je gewaarschuwd.'

'U heeft me niks uitgelegd, dus een echte waarschuwing is het niet echt,' zei hij.

Ze leidde hem toen door de stad heen helemaal tot aan de rand van de woestijn aan de andere kant van de stad. Daar ging ergens het rode pad verder. Het was als een ondiep riviertje wat leek op een mengsel tussen bloed en tranen. 'Dit leidt tot de Ogrot wildernis, waar de groene traan heerst, de traan van de

verloren natuur. Maar zoals u weet raad ik het pad ertoe aan niemand aan.'

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Mijnheer, nu probeert u het weer !' riep de agente boos. 'Ik heb u dat al uitgelegd ! Het lastig vallen van het gezag heeft een hoge prijs !' riep ze, terwijl ze een pistool trok.

'Ho maar,' zei hij. 'Dat kunnen we ook op een andere manier oplossen.'

'Nee, niks,' zei ze, terwijl ze de loop van het pistool in zijn buik drukte. 'U kent de regels hier niet, maar dat is geen excuus. De regels gelden nog steeds. Lopen.' Hij wilde richting het rode pad lopen, maar ze duwde hem een andere richting op. 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg hij.

'Naar de Mexicaan,' zei ze streng. Hij kreeg toen in de gaten dat de Mexicaan een soort gevangenis complex was, één of ander strafkamp. 'Nee, dat nooit meer,' zei hij.

'Sla haar,' zei de rode gloed. 'Sla het pistool uit haar handen.' Dat gebeurde automatisch. De rode gloed sprong op en sloeg de vrouw en met zijn andere hand sloeg hij het pistool uit haar handen, en raapte het snel op. 'Ren nu voor je leven,' zei de rode gloed. De agente trok een tweede pistool. 'Ga zigzaggen,' zei de rode gloed. 'Loop zo wild als je kan, anders heeft ze een doelwit.' Hij rende weg, sprong, en maakte bochten en kronkels, en ging zo terug naar het rode pad. Hij hoorde de

agente gillen en krijsen. 'Ren,' zei de rode gloed. Hij bleef doorrennen over het rode pad in kronkels, zonder om te kijken. 'Je kan niet geraakt worden,' zei de rode gloed, 'want je hebt haar pistool. Pistolen van hetzelfde agentschap kunnen elkaar nooit raken. Dat is zo ingebouwd.'

'Waarom moet ik dan in kronkels rennen ?' vroeg hij.

'Vanwege camera's,' zei de rode gloed. 'Camera's zijn nog wel erger dan pistolen.'

Hij bleef doorrennen totdat hij in een oerwoud terecht kwam. Dit moest het Ogrot oerwoud zijn. Hij rende helemaal door totdat hij een gigantische botten piramide zag in de verte. Ergens halverwege op de piramide stond een reusachtige bottentroon waarop een groen ei zat. 'Dat moet de groene traan van de verloren natuur zijn,' zei hij tegen zichzelf.

'Nee,' zei de rode gloed, 'het is de traan van de zombies.'

'Waarom heeft het rode pad mij hier naartoe geleid dan ?' vroeg hij.

'Het zijn niet het type dromen die je wil,' zei de rode gloed, 'maar in het groene metalen ei die de traan van de zombies is zit de ware traan van de verloren natuur, en als het ei uitgebroed is, dan komt het eruit.'

'Wat is de traan van de zombies ?' vroeg hij.

'Het is hetgene wat alles wat de zombies mooi, leuk en lekker vinden lang laat duren,' zei de rode gloed, 'maar het is een illusie.'

'En hoe wordt het uitgebroed ?' vroeg hij.

'Je moet naar de bewaakster van de traan van de zombies,' zei de rode gloed.

'Waar is dat ?' vroeg hij.

'Zo woont ergens hier in een huisje in de wildernis,' zei de rode gloed. 'Ik zal je er wel heenleiden.' De rode gloed duwde hem voort in de wildernis, en al gauw kwamen ze aan bij een klein huisje. Het zat onder de lianen en andere planten van de wildernis. Bij een deurtje klopte hij aan. Een oud vrouwtje deed open.

'Wat mag het zijn ?' vroeg het oude vrouwtje.

'Ik ben op zoek naar de bewaakster van de traan van de zombies,' zei hij.

'Oh,' kraste het oude vrouwtje. 'Van het groene metalen ei op de troon ? Dat ben ik. Kom maar verder.'

Hij stapte naar binnen en keek in het rond. Een kat met rechtopstaande haren keek hem aan. Aan de linkerkant was het keukengedeelte, waar ook wat handdoeken hingen over de kastdeuren, of kleine lakentjes. De deurtjes stonden een beetje

open. Er stond ook een tafeltje met een sprei eroverheen met wat stoelen.

'Gaat u maar zitten,' zei het vrouwtje. Hij ging zitten.

'Ik zou graag willen weten,' zei hij, 'hoe het ei opengaat, want ik ben op zoek naar de traan van de verloren natuur.'

Het vrouwtje begon te grijnzen en te lachen. 'Dat hebben ze je maar wijsgemaakt,' kraste ze. 'Het ei gaat nooit open, en er zit geen traan van de verloren natuur in. Dat bestaat niet. Ik kan het weten, want ik ben de bewaakster van het ding sinds mijn vijftiende.'

'Zeg haar dat je het wil overkopen,' zei de rode gloed.

'Ik zou het ei graag van u willen overkopen,' zei hij.

Weer begon ze te lachen. 'Ik heb het geërfd, en het is heel duur. Hoeveel bied je ?'

'Ik heb niks bij me,' zei hij.

'Jammer,' zei de oude vrouw. 'Ik zou er graag vanaf willen, want het is een zware last.'

'Hoezo ?' vroeg hij.

'Ik wil er niet over praten,' zei het oude vrouwtje, 'maar ik weet wel wat. Je kan er voor werken. Venezuela heeft een werker nodig.'

'Wie is dat ?' vroeg hij.

'Een indiaanse vrouw die hier in de buurt woont,' sprak ze.

'Oh, zoals de Mexicaan ?' vroeg hij.

Even sprak de vrouw niet. 'Je zult het wel zien,' zei ze. 'Haar zus heet Colombia. Die kun je misschien ook helpen.'

'Goed,' zei hij. 'Ik ga het proberen. Waar woont zij ?'

'Blijf gewoon zitten,' zei het oude vrouwtje. 'Ze komt altijd langs rondom deze tijd.' Ineens ging de deur open, en daar stond Venezuela, een grote trotse vrouw. Ze keek hem direct heel minachtend aan.

'Ik heb een hulpje voor je,' zei het oude vrouwtje.

'Noem je dat een hulp ?' lachte de vrouw. 'Hij ziet eruit alsof hij nog geen veertje kan optillen.'

'Hij is nog jong,' zei het oude vrouwtje, 'en sterk. Toe nou, neem hem in dienst, want ik wil van het groene ei af. Ik kan het hem niet zomaar gratis geven. Het moet duur betaald worden, duur.'

'Nou, vooruit dan maar,' zei Venezuela, 'voor jou neem ik hem in dienst dan. Ik zal voorzichtig met hem zijn, anders breekt hij. Misschien kan hij mijn zus ook van dienst zijn.'

Hij keek boos naar Venezuela, maar hij wilde ook niet dat hem deze kans ontnomen zou worden, dus hij zorgde ervoor dat hij vooral niet te boos keek. 'Wat is er, jongen ?' vroeg Venezuela. 'Niet tevreden ?'

'Eh, het is goed mevrouw, wat moet ik doen ?' vroeg hij.

'De kalveren voeden, op de kippetjes passen, en wat licht huishoudelijk werk,' zei ze minachtend, 'want meer kun je toch niet aan.'

Hij was verontwaardigd, maar het moest maar. Het vrouwtje was Venezuela dankbaar. 'Laat hem goed werken voor het ei,' zei ze tegen haar. 'Hij is nog jong en sterk, dus je moet het er van nemen.'

'Ik ben bang dat hij halverwege het werk zal flauwvallen,' lachte Venezuela spottend, 'maar ik zal het met hem proberen als je dat ei echt kwijt wil.'

'Ik moet wel,' zei het oude vrouwtje. 'Ik word ouder, en de lasten van het ding zijn zwaar.'

'Ik begrijp het,' zei Venezuela. 'Maar mijn zus zal hem zeker zijn verblijf zuur maken. Dat voel ik nu al aan.'

Hij keek verbaasd naar Venezuela. 'En waarom is dat ?' vroeg hij.

Maar ze zei niks.

Toen liep ze de deur uit. 'Volg haar, jongen,' zei het oude vrouwtje.

Hij liep achter haar aan de deur uit. 'Waarom volg je me ?' vroeg Venezuela.

'Ik zou toch bij je werken voor het ei ?' zei hij.

'Ik ga nog niet terug,' zei ze. 'Ik moet even iets uit de schuur halen. Ik had toch nog niet gezegd dat we weg zouden gaan ? Je bent wel erg opdringerig.'

'Het spijt me,' zei hij, en liep weer terug.

'Ben je daar weer, jongen ?' vroeg het oude vrouwtje.

'Ja, ze moest alleen wat in de schuur doen,' zei hij.

Na een tijdje begon Venezuela buiten te roepen. 'Kom nu, jongen, we hebben geen uren de tijd.'

Hij rende naar buiten, en liep met haar mee. Ze moesten dieper de wildernis in. De twee zussen woonden vlakbij elkaar. Hun huisjes stonden niet ver van elkaar verwijderd. Er lag een groot grasveld om de huisjes heen. Colombia kwam naar buiten en

begon te lachen. 'Wat heb je daar nu weer meegenomen ?' vroeg ze minachtend.

'Een hulpje voor licht werk,' zei ze.

'Ik denk dat we dan beter zelf het werk kunnen doen,' zei ze spottend.

'Hij is nog jong,' zei Venezuela, 'en Petronella zei dat hij sterk was.'

'We zullen zien,' zei Colombia, die nog wel erger dan haar zus Venezuela leek te zijn. 'Ik mag hem nu al niet.'

'Ze haat mannen,' fluisterde Venezuela in zijn oor. Hij vond dat nogal huichelachtig van Venezuela, want zij was zelf ook niet te aardig naar hem geweest, maar nu nam zij hem in bescherming tegen haar zus Colombia.

'Moet je nu niet al naar bed, zwakke jongen ?' hoonde Colombia.

'Nog niet,' zei hij. En het geplaag ging maar door en door, de ene vernederende opmerking na de ander. Soms probeerde Venezuela haar af te remmen, maar dat lukte niet echt. Het begon hem steeds meer te frustreren, maar hij had er alles voor over om dat ei te krijgen. Hij was op zoek naar de traan van de verloren natuur. Zelfs 's nachts als hij op bed lag ging het geplaag nog door. Colombia kwam soms in zijn kamer om hem wakker te maken, en maakte dan weer vervelende

opmerkingen. Hij kwam niet echt tot rust. Overdag moest hij wat werk doen. Colombia begon hem steeds meer nare karweitjes op te dragen, en soms ook dingen die nergens op sloegen, gewoon om hem te bespotten. Dan moest hij emmers met modder van de ene plek naar de andere plek dragen, en dan goot ze soms gewoon de emmer over hem leeg. Venezuela vond dat allemaal te ver gaan, en nam hem zoveel mogelijk in bescherming, maar hij was het niet vergeten hoe hij haar in het begin behandelde. Ze deed nu wat aardiger, maar ze had hem al diep gestoken.

Colombia liet hem 's nachts niet slapen, waardoor hij overdag heel erg moe was, en dan moest hij ook nog hard voor haar werken. Als hij daardoor zo zwak en duizelig was dat hij er een huilbui van kreeg lachte ze hem gewoon uit. Venezuela was vaak niet in de buurt, dus zo was hij helemaal overgeleverd aan zijn lot. Maar ja, hij was immers op zoek naar de traan van de verloren natuur. Het was een moeilijke tijd waarin Colombia hem het bloed onder de nagels vandaan probeerde te krijgen, en hem op allerlei manieren probeerde te tergen. Hij voelde zichzelf als een zombie, zo moe werd hij van haar. Venezuela was tot zijn grote verdriet steeds minder in de buurt. Hij had haar nodig, maar ze was er niet. Hij wilde volhouden voor het ei, maar Colombia stak hem diep. Deze vrouw zou zijn dood kunnen worden.

Op een dag nam Venezuela hem terug naar het oude vrouwtje. 'Colombia is een zware plaag, hè ?' kraste het oude vrouwtje. Hij knikte. 'Ik weet het,' zei het oude vrouwtje. 'Daar waar Venezuela stopt gaat Colombia altijd maar door.'

Hij knikte weer. Hij was moe en gebroken. Het was alsof hij in een stuk glas was getrapt met zijn blote voeten. Zo voelde het. Alsof een giftige slang zijn voet had gebeten en niet los wilde laten. 'Het is allemaal voor het ei,' zei het oude vrouwtje. 'Het is duur. Het neemt met minder geen genoegen.'

'Hoe lang moet ik nog ?' vroeg hij beverig en trillerig.

'Zonder Colombia kom je nooit bij het ei,' zei het vrouwtje. 'Zij is het pad tot het ei, tot de traan.'

Hij moest weer terug naar Colombia. Hij smeekte Venezuela om vaker bij hem te zijn, maar ze had andere dingen te doen. En zo was hij weer met Colombia opgescheept, die steeds gemener deed. 'Leid me tot het ei,' zei hij op een dag. Toen sloeg ze hem in het gezicht. 'Vraag dat nooit meer,' zei ze.

Maar de rode gloed bleef bij hem aandringen om het weer te vragen. 'Kun je me alsjeblieft naar het ei leiden,' smeekte hij.

'Stop !' riep ze. 'Houd er over op.' Weer ze sloeg ze hem, en zelfs harder. Maar hij bleef smeken op aandringen van de rode gloed. 'Ik heb het ei nodig,' huilde hij na flink in zijn gezicht te zijn geslagen. 'Het is geen ei !' snauwde ze. 'Het is een planeet. Het is de traan van het vrouwenvolk, door wat het mannenvolk ons heeft aangedaan !' Ze schreeuwde zo hard dat het leek alsof alles stilstond, en haar woorden gingen als een echo door hem heen, alsof hij bevroor in de eeuwigheid.

'Wat hebben de mannenvolken jullie aangedaan ?' vroeg hij.

'Ik wil er niet over praten,' zei ze.

'Goed,' zei hij, haar een beetje meer begrijpende, ook haar gedrag. 'Als je dat niet wil dan doen we het ook niet.'

Ineens begon ze hem mee te trekken. 'Kom, dan laat ik het je zien,' zei ze. Ze sleurde hem met zich mee door de wildernis totdat ze in een zanderig gebied kwamen, waar een zandheuvel was. Daarachter was nog veel meer zand en een grote piramide met botten die hij al eerder had gezien. Daarop halverwege stond een grote troon waarop het groene metalen ei troonde. Hij kon er niet te lang naar kijken. Hij huiverde. Ook de troon was geheel van botten gemaakt. Het groene ei zag er gevaarlijk uit. 'Het is het laatste wat er nog over is van onze planeet,' zei Colombia. Ze liep verder richting de piramide, maar hij durfde niet meer. 'Kom, lafaard,' zei ze. 'Dan zal ik je alles vertellen.' Hij hield zijn hand voor zijn ogen. 'Goed dan,' zei ze, en scheurde een stuk van haar blouche af om hem te blinddoeken. Toen nam ze zijn hand en trok hem mee. 'Grote jongen,' zei ze spottend. 'Eens zal het overstromen,' zei ze, 'dat wat in het brokstuk van de planeet zit, de traan van onze vrouwenstam.' Hij kwam dichterbij. Er gleed een rust over hem heen, en nam even later de blinddoek af. Hij keek recht in het grote metalen ei. Het was helemaal groen, maar het leek wel doorzichtig. Hij zag er iets groens in klotsen en golven.

'Wij aanbidden het,' zei Colombia. Ze boog neer voor het reusachtige ei. 'Buig,' fluisterde ze, en hij boog. Ze begon toen

te bidden in een andere taal. Hij kon het niet verstaan. 'Wat voor taal is het ?' fluisterde hij.

'Beeks,' fluisterde ze terug. Hij zuchtte. Dat had hij eerder gehoord. Het ei begon te grommen. 'Leer hem Beeks,' sprak het ding. Toen moesten ze weer weg, want het ei begon groen vuur te spuwen, alsof het woest werd. 'De traan van het vrouwenvolk is woest,' zei Colombia terwijl ze hem mee terug sleurde. 'De traan van het vrouwenvolk wil dat je Beeks leert, anders zal zij je vernietigen.'

Toen ze weer thuis gekomen waren begon ze hem de Beekse taal te leren. Ook moest hij boeken lezen. Door de Beekse taal te leren merkte hij dat de groene traan van de verloren natuur en het vrouwenvolk in hem begon te ontwaken. Er was sindsdien een groene gloed over hem heen. 'Het is niet wat ik wil,' zei Colombia, 'dat je ingewijd word in het Beeks, maar het is de wil van de groene traan. Ik had gehoopt dat het je zou vernietigen.' Hij wist dat zij een mannenhater was, en hij kon haar een beetje begrijpen, maar hij snapte niet dat zij zo generaliseerde, want wat had hij haar aangedaan ?

Op een dag kwam Venezuela thuis met het nieuws dat het oude vrouwtje was overleden. Nu had hij de groene traan waarvan zij de bewaakster was geërfd. Colombia was woedend. 'Wie denkt hij wel niet dat hij is ? Waarom heeft Petronella het niet aan ons gegeven ?' Ze vloekte en tierde alles bij elkaar. Ook was ze boos op haar zus Venezuela. 'Het is allemaal jouw schuld. Je had hem hier nooit naartoe moeten nemen. Nu zijn we met hem opgescheept.'

'Laten we het even aanzien,' zei Venezuela.

'Nee !' riep Colombia woest. 'Laten we nu naar de traan van ons vrouwenvolk gaan, en vragen of dit haar wens is.'

'Zoals je wil,' zei Venezuela. Toen gingen ze met z'n drieën door de wildernis naar de zandvlaktes waar achter een zandheuvel ergens de reusachtige bottenpiramide stond. Weer wilde hij geblinddoekt worden. Hij was erg bang, en Colombia was hem weer aan het bespotten. Ze namen hem mee tot bij de bottentroon waar ze neerbogen, en eerst lange tijd de groene traan van hun volk begonnen te aanbidden in de Beekse taal. Ook hij moest meedoen. Toen begon Colombia lang te bidden en te smeken, en daarna begon ze heel voorzichtig te vragen wat ze met de jongen aan moesten, en of hij daadwerkelijk de groene traan had geërfd. Het was een doorzichtig groen metaal waarin groen spul wild en woest klotste, als hoge golven die leken te branden. Het ei was reusachtig groot. Inmiddels had de jongen zijn blinddoek weer afgedaan, maar hij durfde niet veel naar het reusachtige, gevaarlijke ei te kijken, en deed ook vaak zijn handen voor zijn ogen.

'Ik wil dat hij geofferd wordt,' gromde het ei.

'Nee !' riep hij. Maar hij merkte dat hij zichzelf niet kon bewegen. Het ei begon van de troon af te rollen om zijn richting op te gaan, en hij viel bijna flauw. Hij keek in het ei en zag het mengsel van dichtbij, als een mengsel van tranen en zaad. 'Wat een rare jongen ben jij,' sprak het ei. 'Offer hem !'

gromde het ei toen tot de vrouwen. De vrouwen stonden als gehypnotiseerd op, en grepen de jongen en brachten hem dichtbij het ei, zodat hij net niet het ei raakte. 'Als je het aanraakt ben je dood,' zei Colombia. Plotseling werd het ei woest. 'Hij is onder bescherming van de rode traan !' gromde het ei. 'Het staat tussen hem en mij in.' Het ei begon over te geven en vuur te spuwen, groen vuur. De vrouwen deden verschrikt een paar stappen achteruit, en trokken de jongen met hen mee. 'Ik ga overstromen !' brulde het ei. Plotseling ontplofte het groene doorzichtige metalen ei, terwijl het groene spul wat erin zat naar buiten kwam. 'Ren !' riep Venezuela. 'Er is een uitbarsting !' Maar hoe hard ze ook renden, ze werden gegrepen door de golven van de groene traan. Hij werd helemaal in de diepte getrokken, alsof er een gat in de bodem werd gebrand. 'Waarom ! Waarom !' schreeuwde hij. Hij hoorde Colombia en Venezuela in de verte gillen en schreeuwen. Hij zag hen meegesleurd worden door zware golven.

'De traan van de verloren natuur is vrijgekomen,' zei de rode gloed.

Hoofdstuk 5.

Hij was blij dat hij verlost was van Colombia, en hij voelde een grote euforie. Hij werd door de groene stromen in een diepere wereld getrokken, onder de grond. Er was hier een ondergrondse wereld. Maar de groene stromen beten hem, en zogen aan hem, en het zoog hem in een diepe slaap. Hij raakte bewusteloos, en werd pas veel later wakker in een zijgedeelte van een keuken van een kasteel, in het hooi. Er stond een vrouw aan het lange aanrecht verderop, die telkens zei : 'Ik bak ze bruin.' Hij vroeg : 'Hoe ben ik hier gekomen ?'

'Ik heb je geroepen,' zei de vrouw, die een fijn wit kapje droeg.

'Hoe ?' vroeg hij.

'Zoals ik altijd doe,' zei ze.

'Wie bent u ?' vroeg hij.

'Weet je dat niet ?' vroeg ze. 'Iedereen weet het, dus waarom jij niet ?'

'Toe, ik ga hier aan kapot, mevrouw,' zei hij. 'Wees eens iets duidelijker.'

'Oh, schreeuw jij maar weer tegen mijn tanden,' zei ze. 'Het waren de wachters die jou vonden en jou tot mij brachten. Je lag bewusteloos in het woud.'

'Mevrouw, wie waren die wachters ?' vroeg hij.

'De wachters van het metalen ei,' zei ze.

'Het is een bruin metalen ei dit keer,' zei de rode gloed. 'Hierin zit de traan van de vrouwen opgesloten. De vorige traan was de traan van de verloren natuur. Dit keer is het daadwerkelijk de traan van de verloren vrouwen.'

'Wat is het metalen ei ?' vroeg hij aan de vrouw.

'Het is hij die we moeten gehoorzamen, anders zal hij ons vernietigen,' zei de vrouw.

'Hoe doet hij dat ?' vroeg hij.

'Door storm, honger en dood,' zei de vrouw.

'Storm, honger en dood,' herhaalde hij. 'Waar is hij ?'

'Hij troont in dit kasteel,' sprak ze, 'in de troonzaal. Ik ben het keukenmeisje. Als een bruine planeet, als een eindeloze bol van

vuur troont hij in de eindeloze troonzaal. Oh, onbereikbaar is hij, en ik bak ze allen bruin.'

'Wat betekent dat ?' vroeg hij.

'Oh, ik kook en bak mensenvlees, want daar is hij verzot op,' zei de vrouw, 'van nietswaardige lieden, van criminelen in de gevangenis, en van de zwakken en de zieken. Daar knapt hij van op.'

'Mevrouw, doet u eens even normaal,' zei hij. 'U bakt mensenvlees ? Waarom ?'

'Omdat hij mij anders vernietigd,' zei de vrouw. 'De enige reden voor mijn leven is hem te gehoorzamen. Oh, ik bak ze bruin en stevig. Veel vlees wil hij, een dubbele boterham. Ik druk ze stevig op elkaar. Ik bak ze bruin,' zong ze.

'Moet u deze liedjes telkens zingen ?' vroeg hij.

'Ja, dat wil hij,' zong de vrouw.

'En wat doe ik hier ?' vroeg hij.

'De wachters vonden je. Hij wil je,' zong ze. 'Hij komt voort uit een groot bad van bloed in de troonzaal, waar tribunes omheen zijn, en waar zij die dichtbij hem zijn op zitten om toe te kijken.'

'Ben jij niet dichtbij hem dan ?' vroeg hij.

'Ik ben slechts het keukenmeisje,' zei ze.

'Wat ga je met me doen ?' vroeg hij.

'Bruinbakken,' zong ze. Hij stond op, maar zakte weer ineen. Hij voelde zich te slap om te staan. 'Nee,' stamelde hij.

'Wat nee ?' snauwde de vrouw ineens. 'Wil jij tegen de orders van de kok ingaan en daarmee tegen de orders van het metalen ei ?'

'Ja,' stamelde hij. 'Het is niet goed wat je doet.'

Ze liep naar hem toe met een groot slagersmes en wees ermee op hem. 'Branden zul je, en bruingebakken worden,' zei ze, en liep toen weer terug naar het aanrecht. Naast het aanrecht stonden een heleboel fornuizen. 'Het zal een heerlijk maal worden,' zei ze. Toen liep ze de keuken uit, terwijl ze riep : 'Morgen ben ik terug.' Hij hoorde dat de deur van buiten op slot werd gedraaid. 'Ik zit hier vast,' dacht hij. 'En ik ben te slap.'

'Traag ook,' zei de rode gloed, 'maar gelukkig heb je mij.'

'Wat kan je doen ?' vroeg hij. Plotseling werd er heel hard op de deur geklopt. De deur werd opengemaakt en er stond een man met een zwart gewaad en met een hoofd wat een bruine vuurbol was. De man was heel lang en groot.

'W... wie bent u ?' stamelde hij. De man bleef maar staan en naar hem kijken, en bewoog niet. Toen liep hij weer door de deur de keuken uit, en hij hoorde weer dat de deur op slot werd gedraaid. Heel langzaam hoorde hij een klik. Het was als een echo in zijn hoofd. 'Wat moet ik hier ?' stamelde hij tegen zichzelf. Hij was bang, ook al was de rode gloed bij hem. Hij voelde zichzelf steeds slapper worden, en viel toen in slaap. De dag erna kwam de keukenmeid weer binnen, en begon hem de gang op te sleuren. 'Het metalen ei wil je levend hebben,' zei ze. Ze sleepte hem door de gangen van het kasteel heen, totdat ze uiteindelijk in een hele grote zaal aankwamen die precies zo was als de keukenmeid had beschreven. Er was een enorm bloedbad in het midden, waar omheen tribunes waren, als een kerkzaal, maar dan veel groter en reusachtiger. In het midden van het bloedbad zweefde een enorm grote bol van bruin vuur, die eindeloos ver weg leek te zijn, als een planeet. De brandende bol begon te brullen, en vuur verspreidde zich over het bloedbad. Hij had het gevoel alsof zijn oren explodeerden, alsof het bloed uit zijn oren liep. De immens grote troonzaal leek ook te schudden, alsof er een aardbeving was. 'Laat hem dichterbij komen,' sprak de vurige bol. Ze sleepte hem mee over het pad tussen de tribunes tot aan de rand van het bloedbad.

'Jou moet ik hebben,' gromde de vurige bol. 'Laat hem naar me toezwemmen.'

'Hij is te zwak, oh grote meester van metaal,' sprak de keukenmeid.

'Ei ben ik !' bulderde de bol.

'Ik weet het, groot meester ei van metaal,' sprak de vrouw.

'Laat hem tot het ei komen,' brulde de bol.

'Hoe, mijn meester ei van metaal ?' vroeg de vrouw.

'Duw hem in het bad, en ik zal hem naar me toe zuigen, ik zal hem opnemen,' zei de bol met een diepe, lage en trage stem die tot hem doordrong en doordreunde in het diepste van zijn botten. Voorzichtig sleepte zij hem in het bad, terwijl er kleine golfjes begonnen te komen, die langzaam steeds groter begonnen te worden, en hem begonnen mee te nemen, mee te sleuren. Plotseling werd hij door een grote storm opgenomen uit het bad, en tot de vurige bruine metalen bol gezogen. 'Van binnen ben ik warm,' sprak de bol, 'heel warm.'

'W... wie bent u ?' stamelde hij, terwijl hij in de bol werd gezogen.

'Het metalen ei spreekt niet !' bulderde de bol.

Hij verging bijna van de angst. Hij werd slapper en slapper en raakte weer bewusteloos, maar werd weer wakker door het geklapper van grote vleugels. 'Bij de les blijven,' gromde de bol. Binnenin de bol zag hij het bruine metaal. 'W... wie bent u ?' stamelde hij weer.

'Zie je dat niet, uilskuiken ?' foeterde de bol. 'Ik ben de kracht van de man die over de vrouw heerst.'

'Hoe kwam u aan die kracht ?' stamelde hij.

'Veel eten,' foeterde de bol, 'heel veel eten.'

'Wat zoal ?' vroeg hij stamelend.

'Mensenvlees !' bulderde de bol, die nog vuriger werd. Binnenin golfde het als een bruine zee. 'Een ware man eet mensenvlees zoveel hij kan, van criminelen en zwakkelingen. Opgeruimd staat netjes. Zo zijn er geen gevangenissen en ziekenhuizen meer nodig. Dat kost allemaal veel te veel geld. Ik ben de ware gevangenis en het ware ziekenhuis. Ik verbrand ze allemaal. Ik laat ze flink bruin bakken. Opgeruimd staat netjes.'

'E.... en iedereen moet u gehoorzamen ?' stamelde hij.

'Ja,' zei de bol.

'Waarom ?' vroeg hij.

'Je moet eens weten,' zei hij. 'Er zijn teveel luilakken. Ze doen de hele dag niks, en ze zijn werkeloos. Ik verslind ze, en zo is er niemand meer werkeloos. Ik ben een genie.'

'En waarom leef ik dan nog ?' vroeg hij.

'Jij, jij ...' brulde het bruine metalen ei, 'jou wilde ik zien. Jij hebt twee tranen die jou beschermen, een rode en een groene. Ik zou mijn tanden kapotbijten op jou !'

'Precies,' zei hij, 'ik ben namelijk hier voor de derde traan, de traan van de verloren vrouwen. Mij was verteld dat u die opgeslokt houdt.'

'In de diepte van de aarde,' brulde het ei, 'in de diepte van de aarde, ja. Ik ben de grond. Ik kan je dan misschien niet eten, maar ik kan je wel gevangen houden. Ik kan je dan wel niet eten, maar ik kan jou wel dingen laten eten en dingen in je stoppen. Ik ben datgene wat in iemand gestopt wordt. Ik laat niet meer los. Ik kan jou dan misschien niet verteren, maar jij kunt mij ook niet verteren. Ik ben datgene wat altijd in de ander blijft. Ik kan je kwellen, en je ziek maken, en ik ben altijd dichtbij je. Ik verlaat nooit je zijde.' De bol begon gemeen te lachen. 'Ik zal alles van je wegnemen, todat je alleen mij nog maar over hebt.'

'De rode gloed zal me niet verlaten,' zei de jongen.

'Het is een traan, slechts verlies,' brulde de bol.

'Ik heb er veel mee gewonnen,' zei de jongen.

'Je hebt geen idee,' brulde de bol, 'het is het geijl van de bittere eenzaamheid.'

'De traan van de eenzaamheid is een goed wapen en medicijn tegen ongewenste indringers,' zei de jongen.

'Ongewenste indringers zoals ik ?' vroeg de bol.

'Ik heb hier niet om gevraagd,' zei de jongen, 'maar ik ben op zoek naar de traan van de verloren vrouwen. Het is veilig te stellen dat hoe diep jij in mij bent binnengedrongen, zo diep ben ik in jou binnengedrongen, ja zelfs dieper.'

De bol begon te foeteren en te schelden. 'Je kan mij geen ongelijk geven. Ik ben de aarde grond. Mensen lopen op mij, lopen in mij, dus ik loop op en in hen. De mens betaalt een hoge prijs. Ik ben duur, een hoge huur. Ik geloof dat wij aan het einde van ons gesprek zijn gekomen. Verzadig mij, en ik zal je door laten. Ik ben de wachter van de traan van de verloren vrouwen.'

'Hoe verzadigen ?' vroeg de jongen.

'Door een wedstrijd,' zei de bol.

'Wat voor wedstrijd ?' vroeg hij.

'Vraag hem om zijn jas,' zei de rode gloed.

'Mag ik uw jas ?' vroeg de jongen.

'Waar heb je die voor nodig ?' vroeg het metalen ei.

'Voor de wedstrijd,' zei de jongen.

Het metalen ei trok zijn metalen jas uit en gaf het aan de jongen. Plotseling zag de jongen de traan van de verloren vrouwen, de bruine traan. 'Gooi de jas in het bloedbad,' zei de rode traan. Toen de jongen dat deed begon de reusachtige traan van de verloren vrouwen uit de bol te stromen. Hij zag de bol exploderen vlak voor zijn ogen. 'Breng hem weg !' riep de bol, maar steeds vager werd zijn stem. 'Ik kan niet !' werd er geroepen. Overal begon de bruine traan van de verloren vrouwen los te barsten. Op de sterke golven werd de jongen meegesleurd. Hij werd opgenomen door een grote hand die uit de golven kwam. 'De moeder aarde grond,' werd er gezegd. 'De vader aarde grond is gaan slapen.'

'Ik kan me niet voorstellen hoe dom jij bent geweest om hem die jas te geven.'

'Hij had het nodig voor de wedstrijd, zei hij.'

'Nee, hij heeft je gewoon bedrogen. Je bent erin getrapt.'

'Ik ben moe.'

'Ja, dat komt er van. Hij heeft je kracht genomen.'

Hoofdstuk 6.

Was hij niet al die tijd in de gevangenis geweest van het ijs van de zombies ?
Het had zijn wereld omgedraaid, maar een tranensleutel liet hem ontsnappen uit dit metalen ei.
Hij keek naar de tranensleutel die drie kleuren had : rood, groen en bruin.
Hij merkte dat hij het zelf was die in het metalen ei was opgesloten.
Maar nu stond hij buiten het ei. Het was een heel klein ei, en het lag op een dikke pak sneeuw.
Er was overal sneeuw en ijs hier.
De tranensleutel verwarmde zijn hand.
Hij durfde het metalen ei niet meer aan te raken.
Aarzelend liep hij van het ding weg door de dikke pakken sneeuw.
Toen hij verder weg was durfde hij er ook niet meer naar te kijken. Nee, hij moest het metalen ei achter zich laten.

In de verte zag hij een boerderij. Daar zou hij naartoe gaan. Daar zou hij het proberen, vragen waar hij was.
Na een tijdje lopen kwam hij daar aan. Er was hier minder ijs en sneeuw. Hij klopte aan op de deur. Een boer met een pijp deed open. Hij vertelde zijn verhaal en vroeg waar hij was. De boer begon te lachen. 'Een metalen ei ?' zei hij. 'Daar heb ik nog nooit van gehoord.'

'Waar ben ik dan ?' vroeg de jongen.

Er was ook een boerin in de huiskamer waar de boer hem naartoe leidde.

'Ga maar zitten,' zei de boer, die toen wegliep.

'Waar ben ik, mevrouw ?' vroeg de jongen.

'Op onze boerderij,' zei de boerin.

'Maar welk gebied is dit ?' vroeg hij.

De boerin keek hem verbaasd aan.

'Het kan toch niet zo wezen dat ik nergens ben ?' zei de jongen.

Toen kwam de boer weer binnen. 'Hij vraagt waar hij is,' lachte de boerin.

De boer ging dichterbij hem staan, bukte naar zijn oor en fluisterde toen zacht : 'Daar word niet over gesproken.'

Hij verstijfde van de schrik, en durfde er niet verder over te praten.

Na een tijdje stond hij op. 'Ik moet maar weer eens gaan,' zei de jongen.

'Nee vriend,' zei de boer, 'blijf zitten.'

'Waarom ?' vroeg de jongen.

'Daar word niet over gesproken,' fluisterde de boer.

Hij begreep dat er meer aan de hand moest zijn, en dat de boer ergens bang voor was, want hij zei het niet hardop.

'Ken je de Musoline traan ?' vroeg de boerin. 'Ze is zo mooi, zo gedecoreerd.'

'Ze is heel apart,' zei de boer. 'Je hebt het nog nooit meegemaakt.'

'Waar is ze ?' vroeg de jongen.

'In bed, ze slaapt nu,' zei de boerin trots en met genegenheid. Heel vertederend sprak ze erover alsof het haar kind was.

Plotseling barsten de boer en de boerin in snikken uit. 'Ze zal zo opstaan,' snikte de boer.

'Waarom snikken jullie dan ?' vroeg de jongen verbaasd.

'Daar mag niet over gesproken worden,' fluisterde de boer.

Opeens ging de deur open, en een klein meisje in een nachtjapon met een teddybeer kwam naar binnen. Ze zei niets, en ging toen zitten. Niemand zei wat. Hij durfde ook niets te zeggen. Hij keek naar haar nachtjapon wat op de nachtjapon van een prinses leek, zo fijn gedecoreerd. 'Wat staar je naar me ?' snauwde het meisje.

'Mooie nachtjapon,' zei de jongen.

'Ja, je wil zeker wat van me gedaan krijgen, hè ?' snauwde het meisje.

De boer en de boerin bogen hun hoofden.

'Wat zitten jullie daar te snikken ?' snauwde het meisje. 'Is mijn eten al klaar ? Ik heb honger.'

'Nog niet,' snikte de boerin.

Het meisje begon hysterisch te worden, en begon met dingen te gooien. 'Dan eet ik die jongen wel op, en als ik nog steeds honger heb jullie ook.'

Ze krijste en foeterde. De boerin rende de kamer uit om door de gang naar de keuken te gaan. Even later kwam ze terug met een bord pap. 'Roosjes erin, hè,' zei het meisje.

'Ja, die zitten in de pap,' snikte de boerin. Het meisje begon te eten. 'Ik proef er niets van !' krijste ze.

De boerin begon harder te snikken. Ze stond op en rende weer over de gang naar de keuken, en kwam even later met een bus roosjes terug. Het was roze spul wat in de pap gegoten werd. 'Meer, meer,' zei het meisje.

'Het is op,' snikte de boerin.

'Op ?' krijste het meisje. 'Op ? Hoe durf je. Ik heb jullie hond al opgegeten. Nu eet ik je arm op.'

'Nee, alsjeblieft,' snikte de boerin. 'Ik zal het bij de buren halen.'

'Snel dan een beetje !' krijste het meisje.

De boerin snelde snikkend het huis uit en kwam na een half uur terug. Het meisje had al die tijd niets gezegd. Weer begon het meisje te foeteren toen de boerin binnenkwam met een nieuwe bus roosjes. 'Het duurde veel te lang,' krijste het meisje. 'Daar ga je zwaar voor boeten.' Snikkend goot de boerin meer roosjes op haar bord. Gulzig begon het meisje te eten.

De jongen keek hopeloos toe. Toen ging het meisje weer weg. Ze hoorden haar de trap op gaan.

'Waarom straffen jullie haar niet ?' vroeg hij aan de boer en de boerin.

'Zij kan niet gestrafd worden,' fluisterde de boer.

'Waarom niet ?' vroeg de jongen.

'Daar kan niet over gesproken worden,' fluisterde de boer.

'Ik zou haar een draai om haar oren geven als ik jullie was,' zei de jongen.

De boer en de boerin zeiden niets.

'Ik moet maar weer eens gaan,' zei de jongen, terwijl hij opstond.

'Nee vriend,' zei de boer, 'blijf zitten.'

'Ja, maar ik kan hier niet voor altijd blijven,' zei de jongen, en liep naar de deur van de huiskamer. De boerin hield hem tegen. 'We hebben wel een slaapkamer voor je. Het is beter zo.'

Ze bracht hem toen de gang op, en toen de trap op, en bracht hem naar één van de kamers. 'Hier heb je wat tijd voor jezelf,' zei de boerin.

'Bedankt,' zei de jongen. Hij keek rond in de kamer. Er stond een bed, een tafel en een boekenkast. Ook was er een klerenkast en een kast met andere spulletjes. Er stond wat speelgoed op. 'Van wie is deze kamer ?' vroeg de jongen.

De boerin begon te snikken. 'Van ons overleden kind. Kandijn heette ze. Ze maakte ons allen zo gelukkig. Ze was ons dierbaarste bezit. Musoline is haar zus. We noemen haar traan omdat ze het tegenovergestelde van Kandijn is. Ze maakte ons allen doodongelukkig.'

'Hoe kwam Kandijn aan haar einde ?' vroeg de jongen.

'Vermoord,' zei de boerin, 'door haar zus.'

'Waarom is ze hier dan nog ?' vroeg de jongen verbaasd.

'Ze kan hier niet weg,' zei de boerin. 'Beide kinderen waren hier geplaatst door het gezag.'

'Dus ze waren geadopteerd ?' vroeg de jongen.

'Geplaatst, gedwongen,' zei de boerin. 'Het waren weeskinderen, en die moesten ergens ondergebracht worden. We konden niet weigeren.'

Toen fluisterde ze : 'Het gezag heeft zelf de ouders van die kinderen omgebracht waardoor ze weeskinderen werden.'

'Wie is het gezag ?' vroeg hij fluisterend terug, 'en waarom moeten we fluisteren ?'

'Als het witte metalen ei het hoort zijn we zwaar in de problemen,' fluisterde ze terug.

Plotseling hoorde ze een hard geluid buiten. De boerin liep naar het raam toe en keek naar buiten. 'Zie, daar begint het gedonder al,' zei ze zacht in paniek. 'Ik ook met mijn grote mond.' De jongen ging naast haar staan en keek ook naar buiten. Een enorm groot metalen wit ei hing buiten in de lucht boven de bomen. Het ding bleef gewoon in de lucht staan, en zag er heel intimiderend uit. 'We moeten voorzichtig zijn,' fluisterde ze. De jongen wist nu dat er hier een groot schrikbewind werd gevoerd.

Toen de boerin weer weg was ging de jongen tussen de boeken kijken in de boekenkast. Het witte metalen ei was inmiddels weer weg tot hun grote opluchting. Er zat een boek tussen over een jongen die in een groot wit metalen ei woonde. Hij was helemaal alleen, en zijn broek was gemaakt van tranen. Het ei was zijn gevangenis. Hij kon wel van alles doen in het ei. Er was een groot natuurgebied, en een rivier waarop hij kon varen met zijn bootje, maar hij was helemaal alleen. Hij woonde in een hutje. Toen hij eens in bed lag om te slapen, en zijn tranenbroek had uitgetrokken en naast hem had gelegd zag hij dat de tranenbroek begon te bewegen. Tot zijn grote verbazing begon de tranenbroek toen ook tot hem te spreken. Hij was helemaal hysterisch van blijdschap en ging uit zijn bed om met de tranenbroek te dansen. Sindsdien was hij nooit meer alleen. Het was een heel dik boek wat de jongen helemaal uitlas. De volgende dag sprak hij erover met de boerin.

'Het is een mooi verhaal, van hoop,' sprak de boerin, 'maar iedereen weet dat het niet waar is.'

'Wat zit er dan in het witte metalen ei ?' vroeg de jongen.

'Daar mag niet over gesproken worden,' fluisterde de boerin.

'En waar woont het witte metalen ei gewoonlijks ?' vroeg de jongen.

De boerin begon te snikken. 'Overal,' sprak ze. 'We zitten opgesloten in het witte metalen ei.'

'Dus dat ei wat we zagen was een ei in een ei, en zit daar ook weer een ei in ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt wel eindeloos.'

'Shhhhh...,' zei de boerin. Heel voorzichtig knikte ze instemmend, maar het was niet opvallend. De jongen wist genoeg. Toch geloofde de jongen dat er een traan in de diepte van het eindeloze ei moest zijn. Dat had jij al eerder meegemaakt, en hij geloofde zelfs dat het een tranenbroek zou kunnen zijn zoals in het verhaal. Het verhaal had hem geinspireerd, en hij wilde zeker op zoek gaan naar het ei in het ei. Snel drukte hij het idee ook weer weg, want het maakte hem bang. Hij wist dat ze in de gaten werden gehouden. Op een nacht zweefde er een klein wit metalen ei boven zijn bed. Hij schrok wakker van het gezoem. 'In mij zitten kogels,' zei het zwevende ei, 'eieren zo klein als kogels, en in die kogels zitten ook weer kogels. Het gaat eindeloos door. Maar waarom ik hier ben zal ik je vertellen. Ik zit ook weer in een groter ei, samen met andere eieren, en dat grotere ei zit samen met andere grotere eieren in een nog groter ei, en dat gaat eindeloos zo door. Wij zijn allemaal gevangenen van het oppermachtige, eindeloos grote witte metalen ei, dus laten we het voor elkaar niet moeilijker maken dan het al is. Wij worden ervoor gestrafd als jullie iets verkeerd doen, of iets verkeerd zeggen, of teveel zeggen. Ik gebied jullie daarom ook om te stoppen over dit soort zaken te spreken. Zo niet, dan ben ik genoodzaakt om hardhandigere middelen te gebruiken.' Ineens was het ei weg in een flits. De jongen knipperde met zijn ogen. De volgende dag dacht hij dat hij het gewoon maar gedroomd had, en begon

erover te spreken met de boerin, maar direct kreeg hij harde steken in zijn hoofd en in zijn lichaam. 'Wat ?' vroeg de boerin.

'L... laat maar,' stamelde hij, 'shhhh.' Toen wist ze wat er aan de hand was.

Hoofdstuk 7.

Hij wist dus dat hij er niet over kon praten. Hij vroeg zich af of hij er misschien over kon schrijven, en dat zou hij dan doen naar Musoline, want hij dacht dat die voor niets en niemand bang was en alles durfde. Hij schreef haar op zijn kamer een hele lange brief, en die schoof hij in een enveloppe onder haar deur door. Ze schreef hem terug dat er inderdaad een tranenbroek in het witte metalen ei zat, maar dat hij dat zelf maar moest oplossen. Zij had er geen tijd voor en ook geen zin in. Het voelde als een koude douche, maar hij had dat van haar wel verwacht. Hij schreef haar weer een hele lange brief terug, nog wel langer van de vorige, en toen schreef zij hem een boze brief terug over dat zijn brief te lang was. Ook deelde ze hem mee aan het einde van haar brief, na veel gescheld en getier, dat zij zelf het witte metalen ei was, en dat hij 'de volgende' zou zijn, sinds haar zusje alreeds door haar uit de weg was geruimd. De rode gloed sprak tegen hem : 'Ga nu direct naar haar toe.' Hij stoof de gang op en rende naar haar kamer en trok de deur los. Daar zat het grote witte metalen ei op haar bed. Zij

liet haar scherpe tanden zien die heen en weer begonnen te malen, en er waren veel meer van zulke lagen van scherpe tanden in haar mond. 'Wat kom je doen !' krijste het ei met een metalen stem. 'Ik herberg de eeuwige traan in mij. Je zult het nooit krijgen.'

'Dus jij bent het witte metalen ei wat ons allemaal terroriseert,' zei hij.

'Ik zal jullie nog wel meer terroriseren !' krijste ze. 'Ga hier weg !'

'Waar is de tranenbroek ?' vroeg hij.

'In mijn klerenkast,' zei ze.

Hij richtte zijn tranensleutel op het ei : 'Geef hier die tranenbroek, dan ben ik weg !'

'Nooit !' brulde het ei. De tranensleutel begon in zijn hand af te brokkelen, terwijl zijn handen begonnen te steken. Hij kromp in elkaar van de pijn. 'Ik heb de eeuwige traan !' bulderde het ei. 'De eeuwige traan heerst over alle tranen.'

Verkrampt strompelde hij haar kamer uit. 'Ga terug,' zei de rode gloed.

Hij strompelde terug. 'Waarom ben je teruggekomen ?' brulde het ei. 'Heb je nog geen genoeg pijn ?' Plotseling spatte het ei uit elkaar. Achter hem stond de boerin met een luchtbuks. Hij

was verbaasd dat zij dit durfde te doen. 'Ik moest wel,' zei ze. In haar klerenkast hing inderdaad de tranenbroek. Die nam hij mee. 'We wisten al wie ze was,' zei de boerin, 'maar we durfden het niet te zeggen. De eeuwige traan zal nu vrijkomen.' Buiten was het inmiddels enorm hard gaan regenen. Beiden gingen ze naar buiten en dansten in de regen. Hij had inmiddels de tranenbroek aangetrokken. Het bleef maar regenen en regenen. Het land werd nu bevrijd van de terreur van het witte metalen ei.

Sindsdien hing de eeuwige traan boven de zee als een vurige bal, als een grote planeet. Mensen gingen niet naar het strand om bruin te bakken, maar om dichter bij de eeuwige traan te zijn en zich erdoor te laten vullen en inspireren. Ook hij, de boerin en de boer gingen op een dag naar het strand. Hij bewonderde de eeuwige traan. Het was een diepwerkende kracht in hem. Het was een natuurverschijnsel. Het sprak diep in zijn binnenste. Het was een geneeskrachtig medicijn. Het genas mensen van hun ziekten en van hun kommer en kwel. Hij kon weer diep ademhalen en voelde zich vrij worden in zijn hoofd. Het was iets wat hij niet begreep, maar waar hij meer van wilde weten. Zo nu en dan werden er mensen opgenomen door de eeuwige traan. Dat was ook een reden waarom mensen naar het strand gingen.

Op een dag werd ook de jongen opgenomen in de eeuwige traan. Hij zweefde gewoon de eeuwige traan in boven de zee, alsof hij er in gezogen werd. Hij zag de boer en de boerin naar hem zwaaien, die heel blij voor hem waren. Even later zag hij

dat zij ook opgenomen werden. Binnen de eeuwige traan kregen ze een woning. Het was een prachtige wildernis natuur.

Er was nog een diepere kern in de eeuwige traan, en dat was de traan van diepte. Het was een rode vurige bol in de kern van de eeuwige traan, waar de eeuwige traan ook omheen draaide. De tranen waren zintuigen, zintuigen van een nieuw leven, van een dieper leven, wat een nieuw bewustzijn schiep. Het maakte hem alert, gevoelig en creatief. Ook in de eeuwige traan waren er stranden rondom de rode vurige kern. Mensen gingen naar de stranden toe in de hoop opgenomen te worden door de rode vurige kern. Ook hij en de boerin en de boer bezochten het strand voor die reden. De rode kern zweefde boven de zee van de eeuwige traan. Hij had het gevoel alsof de traan van diepte met hem communiceerde in hogere talen.

De rode kern nam bijna nooit mensen op. Vaak zweefde de rode vurige kern woest over de golven, en maakte mensen bang, alsof het elk moment kon exploderen. Hij wilde er meer van weten, maar eigenlijk was er geen informatie over. Dat wat hij had aan communicatie met de rode kern begreep hij niet. Hij kwam er meer en meer achter hoe de eeuwige traan onderdrukt werd. Er was hier een huur-systeem, en iedereen was onderworpen aan een huurcontract, wat ook betekende dat de huurbaas op elk moment kon binnenvallen, ongevraagd en onaangekondigd. Dat kon al 's ochtends vroeg gebeuren, 's avonds laat of zelfs in de nacht. Het was een man met een hoed op, en hij noemde zichzelf het gouden metalen ei, of zelfs de eeuwige traan. Vaak nam hij ook familie leden mee van de mensen die hij bezocht, zelfs ongewenste familie leden, en zo

waren de mensen gedwongen die familie leden te ontmoeten. Het was hier helemaal niet zo paradijselijk als hij eerst dacht. Er scheen hier een grote terreur te hangen. Mensen werden hier gedwongen hele nauwe schoenen te dragen, en door een bepaald systeem werden die schoenen steeds nauwer, zodat hun voeten werden ingebonden. Het was het systeem van het gouden metalen ei, die ook schoenmaker was.

Het waren gouden metalen nauwe schoenen die steeds meer begonnen te krimpen om de voeten kleiner te maken. Ook hij moest de schoenen dragen, en werd direct gekweld met helse pijnen. De schoenen konden nooit uit. Het zat te strak, alsof het al één geworden was met de voet. Dit stond allemaal vastgelegd in het huur-contract. Vaak ging hij naar het strand met de hoop opgenomen te worden door de rode vurige kern die daar woest boven de zee zweefde. Eigenlijk gebeurde dat nooit, dat iemand werd opgenomen door de rode kern, maar soms als er iemand vermist was dan zeiden ze dat die persoon was 'opgenomen door de rode kern.'

Het gouden metalen ei had dus een sleutel die op iedere deur paste, een moedersleutel, en mensen leefden dus niet alleen onder het dwangbewind van de schoenmaker, maar ook moesten ze dus gedwongen hun familie leden zien. De gouden metalen schoenen begonnen steeds nauwer te zitten bij de jongen, maar als hij door het bos zwierf of over het strand, dan scheen dat hem verlichting te geven. Dat deed hij daarom vaak. Zo kon hij het krimpen uitstellen. Op een dag kwam hij heel diep in het bos terecht bij een boerderij met een heleboel stallen. Tot zijn grote schrik zag hij mensen in die stallen wiens

gouden metalen schoenen al zo gekrompen waren dat ze op hoeven van paarden leken. Hij verborg zich achter wat struiken, en liep zo naar de andere kant van de boerderij waar ook weer stallen stonden. Tot zijn grote schrik en verbazing waren er weer mensen met hele kleine schoenen die al half in een paard waren veranderd. 'Dus daartoe worden die schoenen gedwongen,' dacht hij bij zichzelf. 'En misschien zijn dit wel de mensen die vermist waren, en waarvan ze dachten dat ze opgenomen waren door de rode kern.'

Plotseling werd hij van achteren in zijn kraag gegrepen door een man met een zweep. 'Weer eentje,' bulderde de man.

'Wat ga je met me doen ?' riep de jongen, die zich los probeerde ze schudden, maar hij werd direct hard geslagen met de korte zweep, en hij voelde direct zijn schoenen steeds nauwer worden, waardoor hij op de grond viel. Hij kromp ineen van de pijn. 'We hebben nog een paard nodig,' bulderde de man. De man sleepte toen de jongen naar een dichtbijzijnde stal. Hier dumpte hij de jongen in het hooi. De jongen kon niet meer opstaan van de pijn, en nog steeds werden zijn gouden metalen schoenen nauwer. 'Help, ik word een paard,' dacht hij bij zichzelf in grote wanhoop. 'Waar ben ik toch in terecht gekomen ?'

'Arme jongen,' sprak een oude boerin die langsliep. 'Waarom helpt u me dan niet ?' kreunde de jongen.

'Wat kan ik doen ?' kraste ze. 'Het zal het lot zijn van ons allemaal.'

Hij keek naar haar schoenen, en ook zij had de gouden metalen schoenen aan. 'Hoe kan het dat die van u veel groter zijn dan die van mij ?' kreunde hij.

Maar de boerin zei niets en liep door. Hij bleef maar ineen krimpen van de pijn. Vaak keek hij naar zichzelf om te zien of hij al in een paard aan het veranderen was. Hij vroeg zich af of hij nu dan in de rode kern was gekomen. Dat was toch ook niet wat hij ervan had verwacht. 'Waarom ? Waarom ?' kreunde hij. Hij kon hier niet meer weg. Zodra hij probeerde te lopen werden zijn schoenen nog strakker. Daar kwam de oude boerin weer aan. Ze had wat water voor hem. 'Toe, drink een beetje jongen,' zei ze, en legde de beker tegen zijn lippen aan. Hij dronk wat. 'Bedankt,' zei hij. 'Hoe komen we hieruit ?'

'Het is ons lot,' zei de oude boerin. 'Die van mij worden ook elke dag strakker.'

'Maar is er geen weg uit ?' vroeg hij in paniek. 'Is dit dan de bedoeling dat wij paarden worden ? Waarvoor ?'

'Het gouden metalen ei heeft paarden nodig,' sprak de vrouw.

'Ja, maar waarvoor ?' vroeg hij.

'Voor de paardenrennen,' sprak ze. 'Hij houdt van gokken.'

'Voor goud ?' vroeg hij.

Ze knikte.

Het viel hem op dat ook de werkers hier gouden metalen schoenen droegen, maar die waren veel groter dan die van hem. Op een dag werd hij door de oude boerin de boerderij ingesleurd. Binnenin de boerderij was een zaaltje. In het zaaltje zat een groot gouden metalen ei op een stoel. 'Hij is nog geen paard,' mopperde het ei, 'hoe kan dat ?'

'We werken eraan,' zei de oude boerin. 'Hij is hier nog niet zo lang.'

De jongen hief zijn hoofd op en keek naar het ei. 'Wat moet je met mij ?' zei de jongen.

'Lijkt me duidelijk,' zei het gouden metalen ei.

'Waarvoor is het ?' zei de jongen. 'Ik heb hier geen zin in.'

'Het gaat niet om wel of geen zin,' zei het gouden metalen ei, 'het gaat om plichten.'

'Ik heb niet veel met plichten te maken,' zei de jongen, 'vooral niet met dit soort lage en vuile plichten.'

'Je woont hier, dus je hebt je eraan te houden,' zei het gouden metalen ei.

'Dat beslis jij niet,' zei de jongen. 'Ga zelf met die schoenen lopen.'

'Ik heb de moedersleutel die op iedere deur van ieder huis past,' zei het ei. 'Dus ik beslis wat er gebeurd.'

'Vreemde logica,' zei de jongen.

Het ei liet de jongen de gouden sleutel zien. 'Zie ?' zei het ei. 'Sleur hem weg.'

Toen sleurde de oude boerin hem weer terug naar zijn stal. 'Je hebt genoeg gezien,' zei ze, en toen liep ze weg.

Hoeveel hij ook schold, tierde en kreunde, er veranderde niets aan zijn situatie. Hij vroeg zich af hoe hij kon ontsnappen.

Toen de oude boerin weer terugkwam om hem te voeren vroeg hij haar hoe het gouden metalen ei er eigenlijk was gekomen. Ze zei dat eens een klein kind buiten speelde en in het zand een gouden metalen ei vond wat nog een overblijfsel was van de oorlog. Het kind begon ermee te spelen, en wist niet dat het een gevaarlijke radioactieve bom was. Zo is eigenlijk alles begonnen.

Ineens voelde de jongen iets sterks in hem, alsof er van binnen iets ontwaakte. Het was de rode gloed. De jongen was opgelucht. Het leek alsof het verhaal van de oude boerin hem inspireerde. 'Breng me terug naar dat vervloekte ei,' zei de jongen. De boerin begon de jongen weer de boerderij in te slepen. 'Ben je daar weer ?' vroeg het ei.

'Ja !' riep de jongen, 'en omdat je niet hebt willen luisteren zul je vanaf nu doof zijn !' Het sterke begon uit de jongen voort te komen en een rode straal ging pijlsnel op het ei af. Ineens was er een enorme explosie. 'Mijn oren !' gilde het ei. 'Ik kan niet meer horen ! Ze zijn ontploft !' Doordat het ei doof was geworden begon ineens al het gouden metaal van de voeten van de jongen en van de boerin weg te smelten. 'Ik kan weer ademhalen !' riep de boerin.

'Kom,' zei de jongen tegen de boerin. Hij pakte haar vast en rende met haar uit de boerderij. 'De rode gloed heeft de betovering verbroken,' zei de jongen. En zo kwam het land van de eeuwige traan vrij van de onderdrukking van het gouden metalen ei. Nu het ei doof was geworden had het al zijn toverkrachten verloren, en op een gegeven moment was het zo onschuldig geworden dat er in de speelgoedwinkels gouden metalen eieren werden verkocht die je open kon maken en waarin speelgoed voor de kinderen was opgeborgen. Het was voor de kinderen altijd weer spannend om zo'n gouden metalen ei open te maken en te zien wat ze hadden gekregen.

Hoofdstuk 8.

Luisteren wilden ze nooit, alleen maar afluisteren. En daarom moest het ei doof worden. De gedwongen schoenen van gouden metaal bleken dus geplaatst te zijn om mensen altijd af te kunnen luisteren. In ieder geval nu dat niet meer kon begon de rode kern steeds meer mensen op te nemen, maar de jongen was alweer huiverig wat hij daar zou meemaken. Toch vond hij het belangrijk om verder te reizen. Daarom bleef hij naar de stranden gaan in de hoop door de zwevende vurige rode bol opgenomen te worden. Per slot van rekening had de vurige rode bol hem en het hele land vrijgezet. Het was de traan van diepte. Het was in hem ontwaakt en aangewakkerd. Op een dag was het zo ver en werd hij opgenomen.

Tot zijn grote schrik was het zijn eigen wereld waar hij oorspronkelijk vandaan kwam. Het was een zombie wereld, maar hij zag alles met een rode gloed. Hij zweefde boven de stad waar hij eens werkte voordat hij in ballingschap werd genomen door de invasies van buitenaardse zombies. Hij zag hun luchtschepen al komen in de verte. Hij wilde niet meer terug in ballingschap, maar hij was onder een rode hypnose. Het was alsof hij terugging in de tijd. Hij zag zichzelf zitten aan zijn bureau in zijn kantoor. Hij wilde hem waarschuwen, maar hij was doof. Hij zag hoe de zombies binnenkwamen en hem in ballingschap namen, maar hij kon alleen maar

toekijken. Hij zag zichzelf in een rood metalen ei. Dit was het verleden, en hij werd ervan losgetrokken. Hij riep en schreeuwde, maar kon zichzelf niet bereiken, totdat de rode gloed ook in hem ontwaakte. Zo kon hij zichzelf toespreken. Nu was hij voor zichzelf de rode gloed. Ook hij was in een rood metalen ei, maar hij kon zichzelf toespreken en ondersteunen. Hij kon zichzelf begeleiden. Alles herhaalde zich voor zijn ogen, maar in een rode gloed. Hij was in een rood metalen ei. Steeds meer begon hij los en los te laten, want het was bijna robotisch, automatisch. Het was een natuurverschijnsel waar hij geen vat op had.

Het rode metalen ei zweefde over de wateren en de rivieren. Hij had eindelijk een vriend gevonden. Het was de traan van diepte. Hoe diep hij ook ging het was altijd bij hem, want eens was het zelf deze weg gegaan. Hij wist nu dat het niet ging om de kortste weg, de snelste weg, of de weg van het meeste. Het ging om de diepere weg, die van de traan van diepte. Hij zag in dat het een waarlijk zintuig was, in wiens diepte alle bedriegelijke zintuigen verdoven en afsterven. Hij zag ook dat het niet ging om de publiekelijke weg, maar om de verborgen weg, de traan van de duisternis, want dat was de traan van diepte. Hij zag dat de duisternis rood was.

Hij had een cirkel gemaakt, en had zichzelf weer gevonden, als zijn eigen beste vriend. Alles werd herhaald om het te verdiepen en om te verzoenen. Hij droeg nu zelf de moedersleutel die op alle deuren van hem en zijn verleden paste. Het rood metalen ei waarin hij was was in natuurgebied. Hij zag clowns richting het rood metalen ei lopen om

speelgoed te verkopen. Het waren speelgoed venters. Maar zodra zij op het rood metalen ei klopten ontploften ze. Het rood metalen ei ging toen over een rails dieper de natuur in, op weg naar een rode planeet.

Einde

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL

Hoofdstuk 1.

Evert van der Heg loopt 's avonds naar huis waar zijn vrouw, Loes, op hem wacht. Evert is politie agent in de stad. Het was een vreemde dag geweest, abnormaal druk. En Evert was moe, zeer moe. Zijn vrouw, Loes, had voor hem gekookt. Hij moest direct weer weg. Hij had eigenlijk nergens tijd voor. In een tunnel tussen twee stadsgedeeltes was een zombie gesignaleerd. Hij moest er naartoe met geladen pistool. Ook een paar collega's waren daar. Hij keek de tunnel in, en zag wat bewegen. Hij kreeg ineens hallucinaties, en hoorde een gegrom in zijn hoofd. Hij schrok, en wist dat de zombie telepatische krachten zou moeten hebben. Hij schoot in de tunnel. Zijn collega's keken ook met getrokken pistool in de duistere tunnel. Ineens zag hij ze tegen de grond vallen. Hij raakte in paniek en begon weg te rennen. Hij was bang dat hij bezeten zou raken.

Thuis aangekomen merkt hij dat zijn vrouw vreemd doet. Hij vertrouwt het niet. Hij heeft het idee dat de zombies de stad al hebben ingenomen. Hij vecht tegen het gegrom in zijn hoofd. Maar waar moet hij naar toe ? Uiteindelijk strijdt hij ook weer tegen die gedachte. Misschien is er een andere reden waarom zijn vrouw vreemd doet. Zijn vrouw vertelt hem dat hij wat rust moet nemen. Zij zou de politie er wel over inlichten.

De dag erna wilde hij weer terug naar de tunnel. De politie had laten weten dat ze nu een nieuw wapen hadden. Het was een vlammenzwaard, een handvat wat een soort gasachtig vuur of stoom kon voortbrengen, maar het was ingewikkeld in gebruik. Evert moest naar de politie school waar hij verder erover onderwezen zou worden. Ook zijn collega's die op de grond waren gevallen waren daar. Hij was blij ze te zien. Het bleek dat de zombie zich al had voortgeplant en dat pistolen alleen maar averechts werkten. Het duurde een paar dagen voordat ze het gebruik van het stoomsabel onder de knie hadden. Pas toen konden ze terug naar de tunnel. Evert kreeg weer hallucinaties toen hij dichter bij de tunnel kwam, en ook zijn collega's klaagden erover. Weer hoorde Evert het gegrom in zijn hoofd en ditmaal was het erger. Hij activeerde zijn stoomsabel, terwijl hij dichter bij de tunnelingang kwam. Dit zou ook een bepaalde bescherming om hem heen vormen. Het grommen in zijn hoofd ging over in krijsen. Evert disactiveerde zijn stoomsabel en greep naar zijn hoofd terwijl hij op de grond viel. Hij had zware hallucinaties over een schip wat aankwam aan een strand. Er was een woeste storm, en er was veel gebrul. Het was een schip vol van zombies. Evert probeerde weg te kruipen van de tunnel. Hij voelde zich verlamd. Ook voelde hij zich spastisch. Hij kon zich niet meer bewegen zoals eerder. Alles ging anders, als door krampen. Er kwam schuim op zijn mond, en hij riep : 'nee !' Maar hij wist dat zijn geroep niet eens uit zijn mond kon komen.

Even later werd hij wakker in een park. Boven hem was een vrouwengezicht. "Ben ik dood ?" vroeg Evert, terwijl de vrouw hem ophielp. "Wat een prachtige tuin."

"Het is de tuin van je geweten," sprak de vrouw. Ze begon hem dieper in de tuin te leiden. "Ben ik dood ?" vroeg Evert weer.

"Nee," sprak de vrouw.

"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert.

Evert voelde de hitte van zijn stoomsabel. Maar het ding stond niet eens aan. Het handvat hing aan zijn gordel. Evert was ontroerd door de pracht van de tuin. "Waar gaan we naartoe ?" vroeg Evert.

"Naar mijn huis," sprak de vrouw. Dieper in de tuin had ze een prachtig wit huisje omgeven door bloemrijke heggen. "Prachtig," sprak Evert. Hij was bijna buiten adem. Toen gingen ze naar binnen in het huisje. "Bent u een engel ?" vroeg Evert.

"Een fee," sprak de vrouw. Ze gingen aan een tafeltje zitten van wit marmer. "Ik ben een gas van je stoomsabel," sprak de vrouw. "Je hallucineert slechts. Het is voor je eigen bescherming. Ik help je navigeren." Plotseling kwam Evert weer bij zijn bewustzijn, en zag de tunnel voor zich. Hij was nu bijna binnen. Zijn collega's waren om hem heen. Weer kreeg Evert een flits van een hallucinatie waarin hij een schip met zombies zag wat aankwam op een strand. Het was stormachtig weer. Toen hoorde hij weer gegrom en gebrul in zijn hoofd. Het leek wel alsof de flits deels bleef hangen, en toen liepen ze de tunnel in. Het was er erg donker, maar ze hadden zaklampen bij

zich. Ergens dieper in de tunnel zagen ze wat bewegen. Evert kreeg flitsen van hallucinaties waarin de tunnelbodem bedekt was met graven aan de zijkant. "Er liggen mensen begraven onder de bodem van de tunnel !" riep Evert.

"Shhhh !" zei een collega naast hem. "Ja maar," zei Evert. Verder kon hij niets zeggen. Het was alsof een hand voor zijn mond was gelegd. Verderop in de tunnel leek het alsof de verlichting aan begon te gaan, maar het knipperde. Het ging aan en uit. Weer kreeg Evert hallucinaties van graven, witte graven, door de hele tunnel heen, en toen velden vol witte graven. "Illuminus !" werd er geschreeuwd. "Vecht !"

Evert kreeg de rillingen, en wilde omdraaien. Hij wilde niet gek worden, maar zijn collega's liepen strak naar voren. Hij kon niet omdraaien. Van achteren werd hij geduwd door de rij van collega's achter hem. Hij vroeg zich af of zij dezelfde hallucinaties hadden. Weer kreeg hij een hallucinatie van een zee. De zee was woest, en een reusachtig geestenschip met zombies kwam dichterbij in de verte, in de mist. Het was een reusachtig hoog schip. "Pilatus !" werd er geroepen. "Het is de Pilatus !"

"Wat is Pilatus ?" vroeg Evert aan een collega die naast hem marcheerde. "Het is de naam van een schip," sprak de collega.

"Wat voor schip ?" vroeg Evert.

"Een zombie schip," sprak de collega.

Hij dacht dat hij gek aan het worden was. Hij rilde over zijn gehele lichaam. Achter hen hoorden ze ineens gegrom, en ze draaiden om. Ze werden aangevallen door dolle honden, en achter de dolle honden waren enkele zombies. Evert greep het handvat van de stoomsabel en activeerde het. Zo kon hij twee honden van zich afhouden. Het sabel ging met gemak door het vlees van de honden heen, maar er kwamen steeds meer honden. Evert sloeg als een dolle man om zich heen met de sabel. Het geblaf stak in zijn hoofd. Weer had hij hallucinaties, en ditmaal waren het grote treinen die aankwamen in de nacht, en er waren allemaal zombies in de treinen. Evert schreeuwde. Na een tijdje was het rustig. De tunnel lag vol met dode, verscheurde honden. Hij stond buiten de tunnel, en ook wat collega's kwamen naar buiten. "Is iedereen in orde ?" werd er geroepen. Hij was aan de andere kant van de tunnel.

"Er zijn zombies in de tunnel," sprak Evert. "Ik ga niet meer terug."

"Wie van ons zijn er nog over ?" riep een collega.

"Ik hoop allemaal," zei Evert. Ze leken hem te negeren. Een groep collega's verzamelde zich een paar meter van hem verwijderd. Hij ging er ook tussen staan. "We missen er vier," zei iemand. "Ik ga niet terug," zei een andere collega. "Er is iets in die tunnel wat niet goed is."

Evert probeerde te spreken, maar het leek wel alsof iemand een hand voor zijn mond hield, als een zwarte handschoen. Alsof er iemand achter hem stond, maar er stond niemand. "We missen

er veel meer," sprak een andere collega. En toen volgde er een namenlijst. "Misschien zijn ze aan de andere kant van de tunnel ?" zei iemand anders. "Nee," werd er toen gezegd.

Er kwam toen een zombie uit de tunnel die leek op één van de politie agenten. "Dat is Willem niet !" riep een agent. De zombie kwam steeds dichterbij. "Ik ben het," zei de zombie, "Willem ... Ze hebben me ... Ze hebben me ..."

"Geloof hem niet !" riep een agent, die zijn stoomsabel activeerde. Een enorm gegrom was er toen. Vuur kwam uit de mond van de zombie. Het trok aan hun gedachtes. Evert kon zijn hoofd niet meer bewegen. Het zoog aan hem. De zombie kwam dichterbij. Alle agenten stonden als aan de grond genageld. Weer kwam er vuur uit de mond van de zombie. Evert begon te zweten. "Willem ?" vroeg Evert. De zombie kwam dichterbij. Het moest Willem wel zijn. "Ze hebben me ..." zei de zombie. "Ik draag het virus nu. Ze hebben me ..."

"Geinjecteerd ?" vroeg Evert.

De zombie viel Evert om de nek. Evert kon zich nog steeds niet bewegen. "Help," fluisterde de zombie in zijn oor.

"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert.

"Ik kan niet meer," sprak de zombie. De zombie had een aparte geur. Evert hoopte maar dat het Willem was. "Ik kan niet meer," zei de zombie weer.

"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert weer.

"Ze hebben me ...," sprak de zombie. "Ze hebben me ..."

"Wat ?" vroeg Evert.

Evert kreeg weer hallucinaties van boten die aankwamen, en van grote treinen in de nacht.

"Ik kan niet meer," sprak de zombie.

"Wie ben je ?" vroeg Evert.

"Willem," sprak de zombie.

"Wat hebben ze gedaan ?" vroeg Evert.

"Ze hebben ..." sprak de zombie. "Ik kan niet spreken."

"Probeer het," zei Evert.

"Ze ... ze ... stoppen dingen in je mond, een soort cement, als teken dat je niets anders dan een steen bent voor de woningbouw die ze gebruiken," sprak de zombie bijna stotterend. "Zij hebben deze stad gebouwd, en wij zijn de stenen."

"Vandaar dat ik me niet kan bewegen," sprak Evert.

"Ze ... ze werken veel door omkoperijen," sprak de zombie.

Hoofdstuk 2.

Plotseling kwamen er veel meer zombies uit de tunnel. Evert werd omsingeld en gegrepen. Toen werd hij de tunnel ingetrokken. Hij wist niet waar de anderen waren, en hij kon zich nog steeds niet bewegen. Hij werd in een hokje in de tunnelwand gedrukt. Het was een glazen hok en er was verlichting. Een paar zombies gingen bij hem staan. Ze drukten wat rode knopjes in aan de wand. Het was een soort lift. "Waar gaan we naartoe ?" riep Evert in paniek.

"Naar de planeet Drenthe," zei een zombie die een hele lage stem had. De lift schoot omhoog, de lucht in. "Maar dat kan toch helemaal niet !" riep Evert. Hij had een verschrikkelijke pijn in zijn buik vanwege de vaart van de lift, en hij was bang dat ze zouden neerstorten. Tot zijn grote schrik werd de lift opgezogen in een enorm ruimteschip wat boven de stad hing en veel groter was dan de stad zelf.

Evert moest verzen leren uit een vreemd boek. Het was het belangrijkste boek voor de zombies. Het boek was genaamd de Veluwe. Zij die het boek niet aanbaden zouden gemarteld en gedood worden. Evert moest buigen voor het boek, en de verzen die werden opgelezen moest hij nazeggen. Ook moest er in Evert's kiezen geboord worden om de verzen erin te tatoeëren.

'Is er in het koningshart een hart dat niet kan spreken ? Het koningshart eet en eet een hart voor vele weken,' werd er gezegd, en Evert moest het nazeggen. 'Wie is de koning ?' vroeg Evert.

'Een ziel die één is met de koning heeft niets meer in te brengen. Geassimileerd is hij, eenstemmig, de ondergang tegemoet. Door omkoperij zal het zich vermengen,' werd er toen gesproken, en weer moest Evert het nazeggen. 'Wie is de koning ?' vroeg Evert weer. Evert voelde steken in zijn hoofd.

'Dromen kan een ziel niet meer die ééngeworden is met de koning. Al zijn dromen zijn kapot, en de koning is nu zijn woning,' werd er toen gezegd, en weer moest Evert het nazeggen, maar hij kon het niet. 'Spreek,' werd er gezegd, maar Evert kon niet spreken. 'I ... ik kan het niet,' stotterde Evert.

'Je moet !' werd er gezegd. Evert stortte neer, maar werd toen weer opgetild. 'Zij die de verzen niet nazeggen worden gemarteld en gedood,' werd er gezegd.

'Zij die het schrift van de koning niet lezen zijn het leven niet waardig,' werd er gezegd.

Evert had kramp in zijn buik. 'I ... ik kan het niet,' stotterde Evert weer.

Een zombie schopte in zijn buik, terwijl Evert weer neerviel. Weer werd hij opgetild. 'En nu ?' zei de zombie met een lage stem. Het was de laagste stem die hij ooit had gehoord.

'Dromen kan een ziel niet meer die ééngeworden is met de koning. Al zijn dromen zijn kapot, en de koning is nu zijn woning. Zeg het,' sprak de zombie. Toen sprak Evert de woorden uit. Daarna moest hij het voor de tweede keer zeggen. Evert voelde zich duizelig. Hij moest toen vele andere verzen opzeggen.

Evert werd naar een gevangenis-complex geleid, en kreeg een hok naast een donkergekleurd meisje. Vanuit het hok kon hij haar niet meer zien, maar wel met haar praten. 'Wie ben je ?' vroeg Evert. Het meisje wilde haar naam niet zeggen. 'Waar kom je vandaan ?' vroeg Evert. Weer sprak het meisje niet. Haar moeder kwam haar soms bezoeken. Evert zag haar soms langskomen terwijl de dagen verstreken. Hij kon de gesprekken horen, maar het meisje zei niet veel. Het meisje heette Krista. Op een dag vroeg Evert aan haar moeder wie de koning was. 'Noxo en Terafanus,' sprak de moeder van het meisje.

'Waar komen jullie vandaan ?' vroeg Evert.
'Moxof,' zei de moeder. 'Dat is een gebied op de planeet Drenthe. Het is ingenomen door de zombies.'
'Wat gaan ze met ons doen ?' vroeg Evert.
'We zijn niets dan vlees voor de assimilatie,' zei de moeder. 'We zullen éénworden met de koning.'
'Hoe kunnen we daaraan ontkomen ?' vroeg Evert.
'De ring van Moxof is onze enige hoop,' sprak de moeder. 'Onze wetenschappers werkten daaraan. Het is een microchip. Ik hoop dat ze veilig zijn om hun werk voort te zetten.'
'Wat is het voor microchip ?' vroeg Evert.
'Ik kan daar niet over praten,' zei de moeder.

Evert werd overgeplaatst naar een ander gevangenis-complex verbonden aan een school. Hier moest hij weer verzen leren, en ook de taal van de zombies. 'Traak,' sprak een zombie tot hem. 'Ekochol.' Hij moest leren wat de woorden betekenden. Ook werd hij overhoord. Er hing een dreiging van marteling en dood. Evert had geen andere keus. Ook werden er steeds meer tatoeages in zijn kiezen gemaakt. Evert begon steeds meer last van zijn kiezen te krijgen.

Evert bleef nadenken over de ring van Moxof. Wat zou het wezen ? De moeder van het meisje bezocht hem ook hier. Daar was hij wel blij mee. Hij wist dat hem een godsdienst was opgelegd waar hij niet aan kon ontkomen. In zijn studie van het boek van de zombies probeerde hij betekenis te vinden. Hij zocht naar zwakke plekken in het systeem, maar ook zocht hij naar bemoediging, naar hoop. Het was een gruwelijk boek. Het ging allemaal over marteling, de dood, omkoperij, bedrog en chantage. Het voelde aan alsof hij zichzelf verloor, alsof hij geassimileerd werd, maar daar ging het boek ook over. De koning moest alles assimileren.

Op een dag werd hij meegenomen naar een speciaal hok waar hij gemarteld werd. Ze wilden dat hij voor hen zou moorden, maar dat wilde hij niet. Hij wilde liever dood, maar ze martelden hem zo lang totdat zijn verstand brak, en iets nam hem over. Hij kon de marteling niet meer aan, en riep : "Okay, okay, wat willen jullie dat ik doe ?"

'Je zal teruggaan naar de politie op aarde,' zei de zombie die het dichtste bij hem stond. 'En je zult moorden wanneer wij het je zeggen. Zo niet, dan weten we je te vinden.'

Evert kon niet meer tegen pijn. Het was al te ver gegaan. Hij werd wakker op de plaats waar hij stond met de zombie die op Willem leek. Evert was overgevoelig nu. Hij dacht eraan te ontsnappen, maar een stem zei in zijn hoofd : 'Denk aan je belofte,' terwijl een pijnscheut zijn lichaam verkrampte. Hij werd gedwongen door pijn die over de grens van zijn geweten en zijn wil ging. Hij probeerde te denken aan de ring van Moxof, maar door extreme, grensoverschrijende pijn werd die gedachte weggebannen. Ook zijn collega's waren op dezelfde wijze geinfecteerd, maar hij wist dit niet, en durfde er ook niet over te spreken. Sindsdien begon de vrede weer terug te keren in de stad, en werden er geen zombies meer gesignaleerd in de tunnel. Evert hoopte maar dat de stemmen in zijn hoofd niet zouden terugkomen.

Op een dag werd Evert door de stemmen naar het bos gelokt. Het was midden in de nacht. Er stonden daar een paar zombies, en een klein ruimteschip stond op een heuvel dichtbij. Er was veel licht. Evert kwam dichterbij. Hij kon niet wegrennen. De zombies gaven hem een sleutel die op elke deur zou passen, waarmee hij in elk huis zou kunnen komen. Hij kreeg als opdracht babies te verwisselen. Hij mocht dit alleen 's nachts doen, en de sleutel zou een gas verspreiden waardoor niemand zou kunnen ontwaken. Evert zou de enige zijn die zou kunnen wakker blijven om zijn werk te doen. Evert was onder een zware hypnose en wist dat hij niets anders kon doen dan te

gehoorzamen. En zo begon de baby-wisseling. Alle babies in de stad moesten verwisseld worden. Het stond zo geschreven in het boek van de zombies, de Veluwe.

Evert wist dat hij slechts een pion was. Hij durfde niet met zichzelf in debat te gaan, en langzaam dreef ook die opvatting naar de achtergrond. Evert begon een andere persoon te worden die niet meer aan zijn verleden herinnerd mocht worden. De stemmen zeiden hem dat hijzelf ook als baby was verwisseld. Maar hij moest het vergeten. Hij moest zich geheel richten op zijn taken. Elke nacht moest hij verschillende babies verwisselen.

Hij wist dat hij één van de zombies was nu. Hij had een zombie hart nu. Op een nacht werd hij weer naar het bos gelokt. Weer stond een klein ruimteschip op een heuvel. Dit keer werd hij naar binnen gelokt. Zombies zaten rondom een tafel. Ze keken hem aan. Eén van hen sprak : "Je bent een robot nu. Je naam staat in ons boek, de Veluwe." Toen begon de zombie een heleboel verzen uit het boek op te lezen. Het ging over afschuwelijke dingen. Heel in de verte dacht Evert aan de ring van Moxof, maar het mocht niet te dichtbij komen. Het zou hem pijn doen, en hij liet direct de verre gedachte weer los. De zombie liep naar hem toe en bekeek hem. "Waarom ben ik hier ?" vroeg Evert.

"Voor iets belangrijks," zei de zombie. Er waren nog wat andere kamers in het kleine ruimteschip, en opeens kwam er een zombie binnen met een zombie-baby in zijn armen. "Deze ga jij nu wisselen," sprak de zombie die dichtbij hem stond.

"Wij willen dat je ons de mensen-babies brengt." De zombie-babies verschilden niet eens zoveel van mensen-babies. Ze zouden nog een extra injectie krijgen zodat ze precies op mensen-babies zouden lijken. Evert zou vanaf nu eerst naar het ruimteschip moeten gaan voordat hij een baby zou wisselen. Evert wist dat dit zou betekenen dat het een zombie stad zou worden.

Hij dacht heel in de verte aan Krista en haar moeder, en aan de ring van Moxof, en kreeg weer een beetje hoop, maar hij durfde er niet direct aan te denken, want hij wist wat dat zou betekenen. Vage gedachtes, dat is wat het allemaal moest blijven. De zombies keken hem aan. En zo versleten de nachten waarin hij dit werk moest doen. Zijn vrouw had niks in de gaten. Zij wist dat hij wel vaker wegmoest. Hij was immers politie agent.

Hoofdstuk 3.

Op een dag in het weekend maakten hij en zijn vrouw een boswandeling. Ze gingen ook langs de heuvel waar in de nacht het ruimteschip was, maar nu was er niets. Ze gingen dieper en dieper het bos in. Ergens in het zand vond hij een blauwe ring. Hij raapte het op en hield het in zijn hand en staarde ernaar. Hij had een vreemd gevoel alsof hij de ring naar zijn borst moest

brengen. Hij legde de ring tegen zijn borst aan en merkte dat de ring gewoon door zijn kleren en huid naar binnenging. Het deed hem geen pijn. Hij stond al die tijd met zijn rug naar zijn vrouw. 'Wat is er Evert ?' vroeg zijn vrouw.

'Oh niets,' zei Evert. 'Ik dacht dat ik wat zag.'

'Wat zag je ?' vroeg zijn vrouw.

Evert werd helemaal warm van binnen. Dit moest de ring van Moxof wel zijn. Ze hadden hem gevonden. Hij keek naar zijn vrouw, terwijl tranen over zijn wangen liepen. 'Wat is er ?' vroeg zijn vrouw.

'Niks,' huilde Evert.

'Er is wel wat,' zei zijn vrouw. 'Je huilt niet zomaar. Is er iets op het werk gebeurd ?'

'Ik kan er niet over praten,' huilde Evert.

Evert was nog steeds bang, maar ook opgelucht dat er eindelijk hulp was gekomen. Plotseling had hij een hallucinatie waarin hij omringd was door een grote massa zombies. Ze kwamen steeds dichterbij en zongen : "Je-he-he-he-ram, Je-he-he-he-ram," telkens weer. Maar een blauw licht kwam van Evert af, en vormde een scherm om hem heen. Hij begon door de massa zombies heen te rennen, die voor het blauwe licht opzij moesten, en toen flitste de hallucinatie weg. "I ... ik ben duizelig," stotterde Evert.

"Voel je je niet goed ?" vroeg zijn vrouw.

'Laten we naar huis gaan,' zei Evert. Maar hij voelde zich nog steeds omringd door zombies. Hij wilde wegrennen. 'De zombies, ze komen !' riep hij toen. Maar zijn vrouw had hem gegrepen. Ook zijn vrouw had ineens een zombie gezicht. 'Ver zul je niet komen,' gromde ze met een lage stem. 'Jij ook al !' riep Evert.

Hij duwde haar op zij en rende en rende. Toen kwam ze achter hem aan. 'Ver zul je niet komen !' riep ze. 'Geloof me maar.'

Evert rende zonder om te kijken. Hij hoopte dat de ring van Moxof zou ingrijpen. Plotseling was er niets dan blauw licht om hem heen. Het begon te golven. Hij hoorde een schreeuw achter zich, en zag zijn zombie vrouw weggeslagen worden.

'Help me !' huilde Evert. Hij wist dat de microchip nu in hem was. 'Ga terug, Evert,' zeiden ze stemmen in hem. Ze hadden een bliksemerige stem. Maar de stemmen werden steeds vager. Evert moest na een tijdje kruipend verder vanwege duizeligheid. Er was steeds meer blauw licht, en hij kwam tot een zone waar hij een stad zag neerdalen uit de lucht. Het was een straal van de planeet Drenthe, van het Moxof gebied. De wetenschappers van Moxof hadden de straal opgewekt. De stad was als een ruimteschip en daalde neer op de enorme zandvlakte waar Evert nu was. Het plofte vlak voor zijn neus neer. Evert werd door armen gegrepen en naar binnen getrokken.

'I-i-i-i-ach,' werd er gezongen. 'I-i-i-i-ach,' en zo ging het telkens door. Het was een monnikenkoor van zombies die marcheerden in de stad. Het was meer een soort schuifelen. Wie hadden hem naar binnen getrokken ? Er was één en al mist. De ring van Moxof was een stervende ring. Het kon niet tegen de zombies op. Evert werd wakker in het zand. Zijn vrouw staarde naar hem. Ze had geen zombie gezicht. 'Gaat het weer ?' vroeg ze.

'Niet echt,' zei hij. 'De ring van Moxof ...'

'Waar heb je het over ?' vroeg zijn vrouw. 'Je kunt zo echt niet werken als je je zo voelt.'

Toen ze thuis waren liet zijn vrouw de dokter komen. 'De ring van Moxof ...' zei Evert weer.

'Wat is de ring van Moxof ?' vroeg de dokter. 'Moxof ? Nooit van gehoord.'

Evert zei niets. 'Hij kan zo inderdaad niet werken,' zei de dokter. 'Ik denk dat uw man rust nodig heeft, veel rust.'

En zo werd Evert meegenomen naar een rustoord voor mensen met psychische klachten. Zijn vrouw bezocht hem daar vaak. En Evert kon alleen 'de ring van Moxof' zeggen. Het was als in zijn hoofd geprint als zijn laatste houvast. Vaak vroegen mensen wat het was, maar hij kon het niet zeggen. Ook zijn herinneringen begonnen steeds meer weg te vagen. Op het

laatst wist hij helemaal niet meer dat hij ooit politie agent was geweest. Heel in de verte kon hij zich nog Krista en haar moeder herinneren, maar hij wist niet meer in welk verband. De ring van Moxof had zijn geheugen gewist, en de ring was zelf ook stervende. Herinneringen waren te gevaarlijk voor Evert. De zombies werkten door zijn herinneringen. In die zin was de ring geslaagd, maar de ring was stervende. Het had alleen gezaaid.

Op een dag kon Evert wat meer woorden zeggen. Hij zei ook : 'de planeet Drenthe'. Mensen vroegen hem wat de planeet was, maar dat kon hij niet zeggen. Hij wist alleen dat Krista en haar moeder van de planeet waren. 'De ring is stervende,' zei hij een paar dagen erna. 'Welke ring ?' werd er gevraagd.

'De ring van Moxof,' zei hij.

'Oh, die ring,' werd er gezegd. 'Maar je hebt ons nog steeds niets over die ring verteld.'

'Het komt van de planeet Drenthe,' sprak hij. 'Het kan niet tegen de zombies op, maar het is zaad.'

'Ja, ja,' werd er gezegd. 'Je hebt nogal veel praatjes.'

'Komt er nog wat van met die ring ?' vroeg hij.

'Wie bedoel je ?' werd er gevraagd.

'Nou jullie, als verpleegkundigen,' zei hij. 'Laat dat kundig trouwens maar weg, want jullie hebben nog steeds die ring niet gebruikt. Jullie klooien maar wat aan.'

'Welke ring ?' werd er gezegd.

'De ring van Moxof,' zei hij weer.

'Oh, die ring,' zeiden ze. 'Maar daar heb je ons nooit wat over uitgelegd.'

'Moet ik dat dan doen ?' zei hij geirriteerd. 'Moet ik dan alles voor jullie oplossen altijd ? Onderzoek maar eens, studeer maar eens, en kijk eens goed uit je doppen.'

'Mijnheer, nu niet aggressief doen, anders zult u overgeplaatst worden,' werd er gezegd.

'Ik zal jullie laten overplaatsen,' zei Evert.

'Hoe ga je dat doen ?' vroegen ze.

'Door de ring van Moxof,' zei Evert.

'Oh, die ring,' zeiden ze weer.

'De ring zal opstaan en zal alles veranderen,' zei Evert. 'Het is een messiaanse ring.'

'Toe maar weer,' zeiden ze.

'Eerst moet de ring sterven,' zei Evert. 'Het is zaad.'

'En dan ?' vroegen ze.

'Dat heb ik net gezegd,' zei Evert.

'Maar we begrijpen het niet,' zeiden ze. 'U doet nogal ingewikkeld. U heeft het over zombies, ringen, verre planeten, en messiaanse opstandingen. Dat is onze taal niet. In onze ogen bent u zwaar ziek. U heeft rust nodig.'

'De ring van Moxof,' zei Evert weer.

'Goed, laten we het daar bij houden,' werd er gezegd. 'De ring van Moxof.'

Alhoewel het leek alsof Evert steeds meer van zijn geheugen begon terug te krijgen was het wel allemaal verdraaid, of hadden de zombies alles verwisseld en begon hij nu te ontwaken tot de ware combinaties ? Hij beweerde nu dat Krista zijn vrouw was, en haar moeder zijn schoonmoeder. Zijn vrouw was daar erg overstuur over, maar niets kon zijn gedachten erover veranderen. De verplegers vertelden haar dat haar man geestelijk zwaar ziek was, en dat ze zijn woorden maar met een korreltje zout moest nemen. Er was iets verdraaid in zijn hersenen.

'En wie ben ik dan ?' vroeg Loes, zijn vrouw.

'Ik zou het niet weten,' zei hij. 'Ken ik je dan ?'

'Je bent ziek,' zei Loes. 'Ik hoop maar dat je snel weer beter wordt, want dit doet me pijn, meer dan wat dan ook.'

'Het is te hopen,' zei Evert, 'de ring van Moxof ...'

'Houd alsjeblieft op over die ring,' zei Loes.

'Het is onze enige hoop,' zei Evert.

'Voor jou,' zei Loes. 'Niet voor mij.'

'Ook voor jou,' zei Evert.

'Je kent me niet eens,' zei Loes.

'Het boek van de planeet Drenthe zei altijd : 'De maagd staart naar ons. Ze spreekt niet. Maar in de ochtend zal zij ontwaken,' zei Evert. 'Dat gaat over Krista. Ze sprak nooit.'

'Dus ze is nog maagd,' zei Loes. 'Je hebt haar nog nooit aangeraakt. En over welk boek heb je het ?'

'Ik heb haar wel aangeraakt,' zei Evert.

'Wanneer is dat gebeurd ?' vroeg Loes. 'Ach, je bent ziek.'

'Groot nieuws,' zei Evert. 'Ik ben ziek, en jij hebt de grote mond om het door te toeteren. Daar is iets mis mee, vind je niet ?'

'Iedereen weet het,' zei Loes. 'Iedereen in dit pand is ervan op de hoogte.'

'Goedzo,' zei Evert. 'Houden zo. Dan weet je ook hoe anderen erover denken, maar de ring van Moxof ...'

'Ach, houd toch op over die ring,' zei Loes, 'en iedereen denkt erover zoals ik. Denk je nu echt dat ik met je mee zal praten ? Je bent ziek.'

'Geweldig om dat telkens weer te horen,' zei Evert. 'Ik wou dat Krista er was. Zij zou me begrijpen.'

'Oh, je niet-sprekende maagd van de planeet Drenthe ?' zei Loes, 'En wanneer ben je op die planeet geweest ? Je zwetst.'

'Ik ben toch ziek ?' zei Evert. 'Waarom praat je dan nog met me als mijn woorden toch geen waarde voor je hebben.'

'Omdat ik er op wacht totdat je beter wordt,' zei Loes.

'Het boek zei ook nog wat anders,' zei Evert : 'De maagd is het licht van de stad. Haar ogen zijn de vrucht van de wilg, treurende op haar vlucht. Zij schiep de wildernis, met de stad als haar schaduw. Haar kleed zal zij weldra afdoen om af te dalen in het zoete van de bosrivier. De stad is haar kleed, en wat is de mens ?'

'Waar heb je dat gelezen ?' vroeg Loes.

'In het boek van de planeet Drenthe,' sprak Evert.

'Wat is het voor een boek ?' vroeg Loes.

'Het was het mooiste boek wat ik ooit heb gelezen,' sprak Evert. 'Een boek over Krista.'

'Ik vraag me af of Krista wel echt bestaat dan,' zei Loes.

'Natuurlijk bestaat ze echt,' sprak Evert.

Hoofdstuk 4.

Evert's obsessie met Krista begon alleen maar groter te worden. Hij begon ook schilderijen van haar te maken. Loes kon er niet meer tegen en besloot niet meer te komen. Het ging alleen maar erger met Evert volgens haar. Ja, de stad was haar kleed. Ze was als een drug voor hem. Ze hielp hem er doorheen.

'De maagd heeft haarzelf aangekleed,' sprak hij. 'Het is het uur van de stad. Maar in de nacht zal haar kleed uitgaan.'

Op een dag beweerde hij Krista gezien te hebben, maar niemand anders had haar gezien. Hij kreeg medicijnen om hem te kalmeren. Niemand kon bewijzen dat Krista niet bestond, maar hij kon ook niet bewijzen dat ze wel bestond. Maar hij kon wel over haar vertellen en over haar schilderen.

'Het licht van de stad is het licht van de planeten, en het kleed van Krista,' sprak Evert. 'Krista zal haar kleed afdoen.'

'De maagd draagt het licht van de morgen in haar schoot,
En de liefde van de nacht op haar schouders,
De vruchten der wilgen zijn haar ogen,
Het lied van de nacht is in haar ogen,
En haar stem is zoet.'

Natuurlijk ging dit allemaal weer over Krista. Hij had het allemaal uit het boek. Het boek had geen gelovigen nodig. Het boek was een oorlogsvoerder. Hij prevelde de verzen op, telkens weer, en er kwamen telkens weer nieuwen bij. Het boek kwam niet om te genezen, maar om te slachten. Evert werd ook steeds agressiever. 'Maar je gedichten zijn zo vredig,' zeiden ze.

'Dat lijkt maar zo,' zei Evert. 'En dan heb je de rest van het boek niet gelezen. Het is een boek van oorlog. Krista is een amazone oorlogsvoerder.'

'En haar moeder ?' werd er gevraagd.

'Zij is ook een amazone oorlogsvoerder,' sprak Evert.

'Dus de betekenissen van je lieflijke gedichten liggen veel dieper ?' werd er gevraagd.

'Ga het boek zelf lezen,' zei Evert geirriteerd.

'Welk boek ?' werd er gevraagd. 'Heb je dat boek ?'

'Nee,' zei Evert. 'Het is alles wat ik me er nog van herinner.'

'Maar u bent zwaar ziek. En u verdraait dingen in uw geheugen,' werd er gezegd.

'Ik verdraai niets,' zei Evert stoïcijns. 'Jullie verdraaien alles.'

Daarna ging het weer slechter met Evert's geheugen en communicatie vermogen, tot het punt dat hij alleen nog maar 'de ring van Moxof' kon zeggen. Hij was weer terug bij af. Hij begon dromen in de nacht te krijgen waarin hij in het bos is, en hij zwerft aan één stuk door. Hij komt uiteindelijk een bosvrouw tegen met een boog die hem vertelt dat de stad wordt geregeerd door zombies en dat ze jagen met verzen. De bosvrouw zei dat ze zelf ook jaagde met verzen, en dat hij dat ook moest doen om te overleven. Hij kreeg een boog van haar. Hij kon niet spreken. Hij kon alleen zeggen : 'de ring van Moxof.' Elke nacht weer zocht de bosvrouw hem op in zijn dromen om hem nog meer uitleg te geven. Hij leefde telkens weer toe naar de nacht. Overdag kon hij alleen maar zeggen :

'de ring van Moxof', maar de bosvrouw leerde hem weer helemaal opnieuw te spreken. Als zij bij hem was in zijn dromen 's nachts lukte het hem steeds beter met praten, maar overdag als zij weg was kon hij alleen maar zeggen : 'de ring van Moxof.'

Zij leerde hem nieuwe verzen die hij moest leren rijgen. Ze leerde hem hoog schieten en laag schieten. Ze leerde hem welke zombies verslagen konden worden met welke verzen. Ze zei dat hij wakker zou worden telkens als een zombie vers hem geraakt zou hebben. Maar het zombie vers zou vanzelf weer sterven, opdat hij weer zou dromen. Ze zei dat er een strijd om hem gaande was. Hij moest de verzen ook overdag leren gebruiken.

Op een dag kwam zijn vader hem opzoeken. Vreemd genoeg merkte hij dat hij hierdoor veel van zijn spraakvermogen en denkvermogen terugkreeg. Hij was boos op zijn vader. Zijn vader had hem vroeger niet altijd goed behandeld, en dat liet hij zijn vader ook duidelijk weten. Zijn vader was wel berouwvol, en vond dat hij hier eigenlijk niet thuishoorde. Zijn vader liet hem wat plaatjes zien over de stad Sparta over de rivier. Er was een flatgebouw op één van de plaatjes met daarin een klaslokaal en een winkel, en om de hoek van het flatgebouw was het winkelcentrum. Daarvoor waren weilanden, veel weilanden, want Sparta lag tussen de weilanden en aan de rivier, aan water. Evert stemde toe. Hij zag dat zijn vader berouwvol was. Evert pakte zijn tassen en toen nam zijn vader hem mee in zijn electrisch voertuig. Ze reden de stad uit, en gingen toen de grote rivier over, over de brug, en

moesten toen een tijd door het weiland rijden. Uiteindelijk kwamen ze aan bij de flat met het klaslokaal en de winkel. Hier parkeerde zijn vader het electrische voertuig ergens. Het winkelcentrum was grotendeels overdekt. Zijn vader liet hem het winkelcentrum zien. 'Ken je dit ?' vroeg zijn vader. 'Ja, vaag,' zei Evert. 'Ik kan me niet veel meer herinneren, maar volgens mij ken ik dit.' Zijn vader gaf hem een apparaatje met een navigatie-systeem. 'Zo raak je nooit de weg kwijt hier,' zei zijn vader. Hier kon hij een nieuw leven beginnen. Er waren wat nieuwe huisjes gemaakt waar Evert zich direct voor kon aanmelden. Evert kreeg ook snel een nieuwe baan, als kinderoppasser. Dit was een stelsel van vele gebouwen die door de stad heenlagen, waarin de kinderen voornamelijk werden opgevoed door computer-spelen met navigatie-systemen. Deze dienden tegelijk als scholen, maar de kinderen werden niet gedwongen deze spelen te spelen. Ze hadden meervoudige keuze. Er was ook nog een simpel klaslokaal zonder deze spelen. Sommige medewerkers kende Evert nog van vroeger. Hij viel hen in de armen.

Hij werkt er niet lang. De kinderen zijn erg druk. Hij begint zich steeds meer terug te trekken. Hij begint met het schrijven van verhalen, van boeken. In zijn ogen gaan de verhalen nergens over, maar zo heeft hij wat afleiding en rust. Op een dag is één van zijn boeken zelfs verfilmd. Hij gaat naar de bioscoop om zijn eigen verfilmde boek te zien. Hij vraagt zich af of hij het werkelijk heeft geschreven. Het gaat over een vrouw die op een zwevend paradijs boven een zee woont. De vrouw probeert de ik-persoon te bereiken, maar het lukt niet. Ze leven in twee verschillende werelden. Ze kunnen alleen

over elkaar dromen. Het is een tragische film, want de ik-persoon en de vrouw groeien steeds meer uit elkaar, vanwege het cultuur-verschil en vanwege het feit dat ze in verschillende werelden leven. Hij vind de film saai, maar wel mooi gemaakt. Het is een prachtige natuur film. Ze schrijven elkaar brieven die nooit aankomen. Er gebeurt eigenlijk niets. De film gaat eigenlijk telkens heen en weer tussen de ik-persoon en de vrouw. Beiden worden ze wanhopig, maar moeten toch van hun leven iets zien te maken. De ik-persoon heeft telkens het gevoel alsof de vrouw in een paradijs leeft, maar zo ervaart zij dat niet. Het is heel psychologisch allemaal. Hij vraagt zich af of hij het echt zo allemaal geschreven heeft. Als hij thuiskomt gaat hij zijn boek erover weer lezen, maar het boeit hem wel. Het is alsof er een wereld voor hem open gaat. Het is niet zo saai als in de film. Hij merkt dat er een heleboel stukken zijn weggelaten, en hij is er eigenlijk een beetje boos over, want het vertegenwoordigt zijn werk niet zoals het is. Maar eigenlijk wil hij zich er helemaal niet mee bezig houden. Hij gaat gewoon verder met schrijven. Een jaar later wordt er een nieuwe film uitgebracht van één van zijn boeken. Hij had hen nadrukkelijk gezegd dat ze zijn boeken wel waarheidsgetrouw moesten overbrengen. Weer gaat hij naar de bioscoop, en weer vindt hij de film erg saai. Hij mist gewoon wat, en weer vraagt hij zich af of hij het echt wel zo geschreven heeft. Het gaat over een man die in zijn eentje een zeiltocht maakt over de zee en aankomt op een eiland waar alleen vrouwen wonen. Er gebeurt eigenlijk niks. Het zijn allemaal lange gesprekken, en het gaat eigenlijk nergens over. Wel is het een prachtige natuurfilm, nog wel intenser dan de vorige film, en alleen daar al om vindt hij het een waardige film, maar saai, erg saai. De film laat zien hoe

de vrouwen op het eiland leven en hoe de man daar op inspeelt, maar eigenlijk zonder resultaat. Ze zijn te verschillend, en zo reist de man uiteindelijk weer door, en zo is de film afgelopen. Hij loopt zich er erg aan te irriteren, want het is zijn werk. Hij kan zichzelf niet voorstellen dat hij het zo heeft opgeschreven. Als hij thuis is gaat hij direct zijn boek erover lezen, en merkt weer dat er belangrijke dingen weggelaten zijn. Dit keer doet hij navraag waarom ze eigenlijk zoveel uit zijn boek hebben weggelaten. Het antwoord erop verbaast hem. Ze zeiden dat het low budget films waren. Hij werd kwaad. Hij vond het een verkrachting van zijn werk, en stopte met het hele project. Hij gaf hen geen verdere toestemming meer. Het waren meer natuur films dan dat het echt verhalen waren. Zijn werk stond in die films slechts op de achtergrond. Hij voelde zich bedonderd. Hij wenste maar dat hij hen nooit zomaar toestemming had gegeven. Ze zeiden dat hij blij moest zijn dat er tenminste wat van zijn werk tussenzat, wat fragmenten.

'Ja, maar dan klopt de verhaal-lijn toch niet meer !' riep hij boos. 'Als je er zomaar in gaat lopen knippen. De belangrijkste dingen hebben jullie weggelaten.'

Maar ja, echt tevreden met zijn verhalen was hij nog niet. Het ging nergens over, maar toch boeide het hem. Hij vond zijn boeken beter dan de films. Misschien moest hij het gewoon bij de boeken houden. Maar hij kreeg meer de neiging om saai te schrijven, alsof de films iets bij hem hadden aangewakkerd. Waarom moest het ergens over gaan ? Het was ook een uitdaging om iets te schrijven wat nergens over ging. Hij probeerde daarom zijn verhalen steeds saaier en saaier te

maken, steeds droger en droger. Het werd een sport voor hem, en hij had er veel plezier in. Dit ging zo ver dat hij uiteindelijk hen weer toestemming gaf om films van zijn boeken te maken, maar hij zei dat ze alleen maar fragmenten ervan mochten nemen, en niet in zijn geheel.

'Dat deden we toch al niet ?' zeiden ze. Hij wist dat hij zo nog meer gefilterde films van zijn boeken te zien zou krijgen. Misschien kwam daar nog wel wat interessants uit voort. Hij schreef over de droge en saaie werking van de natuur en over het saaie leven van de mens waar eigenlijk niets uit voortkwam. Hij beschreef de eeuwigdurende cirkeltjes die ze altijd maakten, hoe er eigenlijk niets veranderde, en hij diepte het steeds meer uit. Het werd zo saai en eentonig dat het interessant werd. Het werd eindeloos horizontaal, totdat het iets aanboorde wat hij nog nooit eerder had gezien. Hij kon de diepte zien in het oppervlakkige. De oppervlakkigheid was slechts schijnbaar. Hij kon zo hele boeken volschrijven, en soms werd er een boek verfilmd, en dan zat hij weer in de bioscoop. Hij vond het allemaal best. De natuur in de films was adembenemend.

Hij begreep zichzelf niet. Hij begon zich steeds meer terug te trekken, en kon eindeloos nadenken over het object 'de brug'. Dat vond hij een heel interessant en abstract onderwerp. Hij schreef er ook over. En niemand kon daar beter, dieper en saaier over schrijven dan hij. Hij kon er uren over filosoferen, en het werd tot een boek. Het werd de nieuwe standaard. Hij vroeg zichzelf af of hij zo saai kon schrijven dat het niet meer saai was, dat het een andere wereld aanboorde. Er werd ook

een film van het boek gemaakt. En ze zeiden dat het inderdaad zo saai was dat het niet meer saai was, en dat de brug voor eens en voor altijd was gelegd. Ze zeiden dat hij een wonder had geschreven. Het was de eerste keer dat hij de verfilming van zijn boek echt goed vond, ook al waren het maar fragmenten. Het was het dikste boek wat hij tot nu toe had geschreven, en het was ook tot nu toe de langste verfilming.

Er werd een standbeeld van hem gemaakt, als groot schrijver en filosoof. Voor hem hoefde dat niet, maar als het andere mensen hielp, dan had hij er geen problemen mee.

Het was in die dagen dat hij levensmoe begon te worden. Waar was het allemaal om te doen ? Hij zag geen doel meer. Hij zocht naar zingeving, maar hij kon het niet vinden. Wel schreef hij hier over, hoe het hem de diepte in trok, de diepte van de nutteloosheid. Nutteloosheid interesseerde hem als onderwerp. Zou hij een boek kunnen schrijven wat zo nutteloos was dat het nuttig werd ? Dat werd zijn nieuwe uitdaging, alhoewel hij streed met levensmoeheid. Hij probeerde het uit te diepen en er rust in te vinden. Dat ging hem niet gemakkelijk af, maar hij schreef gewoon door. 'Het Nut van de Nutteloosheid' noemde hij het, en er werd ook een film van gemaakt. Hij was zo levensmoe dat hij niet eens meer naar de bioscoop ging. Toen het op de televisie was wilde hij het ook niet zien. Hij vond het allemaal maar dramatisch. Hij snapte niet wat de mens in hem zag, want hij bracht niets nieuws tot de tafel. Hij was levensmoe en zag het niet meer. Hij probeerde de puntjes met elkaar te verbinden, maar het werkte niet, en zo had hij dat ook opgeschreven. Aan het einde van het boek stelde hij dat hij

geprobeerd had nut te maken van de nutteloosheid, maar dat hij daar uiteindelijk niet in geslaagd was. Dat gaf hij ook eerlijk toe aan het einde van het boek. Hij had dan ook zijn hoop geheel gericht op de lezer die er misschien meer in zou kunnen zien dan hijzelf, wat hij ook had opgeschreven. Hier stopte alles voor hem. Nu was het de taak van de lezer om er van te maken wat er van te maken viel. Misschien zou de lezer een diepte zien die voor hem verborgen werd gehouden. Hij stond er misschien te dichtbij, als een zwarte doek voor zijn ogen, terwijl de lezer wat meer op een afstand stond om misschien helder zicht te krijgen.

Hij had het gevoel dat hij nu klaar was. Hij had gezegd wat hij had gezegd. Hij kon niet meer. En zo werd hij weer een hele stille man, die niet veel zei, maar observeerde. En steeds minder begon hij te observeren, gewoon omdat hij het nut er niet van inzag. Hij wilde niets meer. Hij liet alles maar gaan zoals het ging, en liet alles zo vaag mogelijk. Hij wilde het niet maar aanraken, er niet meer mee bezig gaan. Voor hem was het af. Dit was het. Vanwege dit gevoel van nutteloosheid deed alles pijn, en daarom deed hij het niet. Ook denken deed pijn. Hij liet alles maar stromen. Hij ging er niet meer achteraan.

Daarna legde hij zich toe op het maken van abstracte gedichten. Hij wilde schilderen met woorden. Hij wilde de ultieme literaire drugs maken. Zijn eerste gedicht ging over een natuurvrouw bij een waterval met een lelie. Hij probeerde haar tot leven te wekken door de woorden van het gedicht. Hij wist zeer zeker dat hij hier geen overdosis van moest nemen. Daarom had hij meerdere gedichten nodig. Hij legde

verschillende lagen aan in het gedicht. Het leek alsof hij de natuurvrouw kon laten spreken. Ze sprak een andere taal dan hem. Hij kon het niet verstaan, maar wel voelen. De vrouw vertelde hem een ander gedicht, en zo hadden alle gedichten met elkaar te maken. Hij besloot van elk gedicht een schilderij te maken, en hing het in zijn huis.

De gedichten zochten hem 's nachts op in zijn dromen, en ze deden allerlei leuke dingen met hem, zoals zwemmen in de zee. De gedichten werden zijn vrienden, zijn beste vrienden. Meer had hij niet nodig. Ze brachten hem tot een nieuwe wereld. Zijn leven was nog maar een druppel in de oceaan van zijn dromen.

Hoofdstuk 5.

Ik kijk naar je, en jij kijkt naar mij,
Een waterval is tussen jou en mij,
Ik raak je aan, en jij raakt mij aan,
Maar er is een wereld tussen jou en mij,
En wie kan het vertalen ?

Twee culturen, maar het gaat makkelijk samen,
Wij hoeven elkaar niet te verstaan,
Als wij elkaar maar kunnen voelen.

Evert was in een exotische wereld aangekomen. Alles liep hier door elkaar heen. Het was multi cultureel.
Hij was aan de literaire drugs, wat hem bracht tot hogere sferen. Het ene gedicht was het kleurenpalet voor het andere gedicht. Hij werd zwaar verslaafd, maar het bracht hem tot leven. En dit leven was nog maar een druppel in de oceaan van zijn dromen. Hij wilde niet meer terug. Elke trede omhoog leek onder hem af te brokkelen. Daarom moest hij steeds hoger en hoger, alsof er een spin op hem joeg. Alles brokkelde hier af. Hij brokkelde zelf af, en alles wat hij greep. Alles was fragmenten. Hij kon erdoor heenkijken. Het waren slechts druppels van de watervallen van zijn dromen. Hij zwom met zijn dromen, en zij maakten hem gelukkig. Wat had hij nog nodig ? Hij was boven alles gekomen, uit het water opgekomen. Hij had de nieuwe wereld gezien.

Ik kijk naar jou, jij kijkt naar mij,
Ik raak je aan, maar alles brokkelt af,
Want wij zijn maar druppels van de rivier van dromen,
Vallende om tot leven te komen

Twee culturen, maar het gaat makkelijk samen,
Wij verstaan elkaar niet,
Maar wij voelen,
De vallende druppels maken plaats voor het geheim

Wanneer je golf opgaat weet ik dat je terugkomt,
Zoals ook ik,
Altijd terugkerende tot de bron,
En wat zijn we aan het einde van de dag ?

Zoveel druppels verloren, maar de rivier van dromen is doorgebroken

Ik neem jou mee, en jij neemt mij mee,
Twee werelden verbonden,
Wij verstaan elkaar niet,
Maar wij vallen en voelen

Jij bent maar een druppel van mijn oceaan van dromen,
En ik ben maar een druppel van die van jou,
Een wereld tussenin ons,
Het zijn slechts woorden geregen voor een gedicht,
En gedichten geregen voor een drug om de dag mee door te komen,
Slechts een druppel van de oceaan van dromen

Evert was een literaire drugskoning nu. Hij had er geen behoefte aan om het te smokkelen. Hij hield het voor zichzelf. De mensheid was slechts een druppel die hij nooit zou kunnen vinden. Hij had eindelijk de evolutie van de hemel gezien.

Hij wilde zijn eigen industrie bouwen van literaire drugs, want hij was nu miljonair door zijn boeken en films, en hij was nu een rentenier, en wilde iets goeds doen met zijn geld. Door zijn rentenierschap stroomde het geld als rivieren binnen. Hij wilde zijn eigen ziekenhuis bouwen voor mensen met psychische problemen, want hij wist daar alles van door zijn eigen psychische problemen. Hij wilde hen aan de literaire drugs brengen, en geheel gratis. Het geld zou toch wel binnenstormen door zijn rente, dus hij kon het groots aanpakken. Door de hele

stad kocht hij panden, en liet er ook panden bijbouwen, om zo zijn netwerk te maken. Ook in de weilanden werden panden bijgebouwd, en hij liet bibliotheken bouwen. Bibliotheken waren voor hem het hart van de samenleving die de samenleving geestelijk gezond hielden. Hij stond ervan te kijken hoeveel mensen er op af kwamen. De helft van de stad bleek psychische problemen te hebben en liet zich bij hem inschrijven. Hij manifesteerde de literaire drugs door de beeldende kunst en schilderijen, en natuurlijk boeken. Ook werden er films vertoond. Hij wilde echter geen computer spelletjes ervan maken. Dat was hem te druk. De mensen moesten tot rust komen. Er werden veel industrie-terreinen aangelegd, allemaal van hem. Van buitenaf kon je niet zien wat het was.

Evert had grote plannen. Hij voerde ook robotten in. Grote machines begonnen het stadswezen te besturen en te beinvloeden. Omdat hij ook nog eens veel donaties binnenkreeg waren het niet alleen rivieren van geld die binnenstroomden, maar zelfs zeeën van geld, en hij besloot ook ondergronds te bouwen. Hij kon peperdure technologie aanschaffen die tot diep onder de grond kon doorbouwen, en die ook onder andere landen kon doorbouwen. Zo begonnen Evert's machines ondergronds ook die landen te beïnvloeden. Evert wilde dat de literaire drugs de hele wereld zou overnemen. Daar had Evert zijn strategieën voor, en het geld.

Evert wist hoeveel mensen psychische problemen hadden in de wereld, en hij wilde er een einde aan maken door de literaire drugs. De machines wisten precies hoe ze dat moesten

toedienen. Dit maakte dat van Evert ook in andere landen standbeelden werden gemaakt. Voor Evert hoefde dat niet, maar als het de mensen hielp, dan had hij er geen problemen mee en wilde hij graag helpen. De mensen hadden zo wat houvast. Hij werd de literaire drugskoning genoemd. Dat was niet te druk voor hem, want de mensen waren immers aan de literaire drugs. Ze waren niet hysterisch, ze stalkten hem niet, maar ze waren slaperig, dromerig, als junkies aan de literaire drugs, en er was genoeg voor iedereen. Evert wilde dit graag zo houden. Hij had alle rust om aan zijn project te werken. Er waren geen rellen. Iedereen was in een diepe slaap. Hij had iedereen onder hypnose gebracht.

En zo golfde de wereld op de zee van literaire hypnose. De wereld was zo in diepe vrede.

Op een dag was er buitenaards bezoek. Grote ruimteschepen bezochten de wereld, en mensen werden opgezogen in de ruimteschepen en buitenaardsen werden tot de wereld gezonden. Het was een grote uitwisseling. Evert wist niet meer waar hij was. Het leek alsof hij tussen werelden inzweefde. Ook andere werelden waren in zijn literaire drug geinteresseerd. Alles kwam in een stroomversnelling. Geld werd omgezet tot energie. Economie werd omgezet in technologie, in trappensystemen. Het bleken de condities te zijn waardoor de technologie kon werken. Geld was slechts een excuus. Het moest afgeschaft worden. En zo kwam er een literaire drug die geheel met geld afrekende, maar die des te meer de voorwaardes liet zien. Het was een doolhof van trappen. Overal waren trappen. De werelden waren door de

literaire drugs in elkaar versmolten. Ditmaal was het een literaire drugstrip van zwaar kaliber. Hij was in een grote extase terechtgekomen. Hij liep naar buiten en omhelsde willekeurige mensen om hem heen, en legde hen de hand op. Ook deze mensen raakten in extase en begonnen hetzelfde te doen. Hij leefde in zoveel werelden nu. Een grote muur was afgebrokkeld.

Telkens weer in zijn literaire drugstrips moest hij trappen lopen, zowel naar boven als naar beneden, en telkens weer zag hij zoveel meer trappen. Alle werelden waren vol met trappen, en het werden er steeds meer. Het was een doolhof, en hij had vragen. Het was alsof hij in het drukke verkeer was. Wanneer trappen tezamen kwamen, in elkaar oversmolten, zag hij daar vaak een donkere vrouw staan, als een verkeerslicht. Zij sprak een taal die hij niet verstond, maar hij voelde haar. Het waren lichten die knipperden en overschakelden. Hij verstond deze taal niet, maar hij wilde het leren. Het leek op een gokspel, maar het waren verkeerslichten. Het waren de verkeerslichten van de literaire drugs. Het leek op een nieuwe soort van wiskunde. Als hij beter naar de trappen keek, dan leken het op bomen waarvan de blaadjes de treden waren. Hij was in een samensmelting tussen stad en oerwoud. De muren waren tot raadsels gemaakt door graffiti. En helicopters vlogen er boven. Het was een doolhof. Het was machinerie die hij niet begreep. Maar diep van binnen wist hij dat het slechts boeken waren, literaire drugs. Het waren de droom gidsen.

Het was een multi-planetaire samenleving geworden. Natuur, stad en het buitenaardse waren samengesmolten, allemaal door

de literaire drugs. Maar nu stond hij voor een nog grotere opgave. Hij moest de dood zien te overbruggen, de tijd. Ook hiervoor moest hij een speciale literaire drug voor uitvinden. Hij werkte er lang aan, zelfs soms dag en nacht. Het was feest in de stad toen de muur tussen leven en dood werd afgebroken. Het was de zwaarste literaire drug die Evert ooit had gemaakt, en dat moest ook wel. Nu konden zijn gebouwen pas echt gevuld worden, want zoveel gebouwen stonden nog steeds leeg, vooral de gebouwen ondergronds. De doden kwamen terug en iedereen was in extase. En de mens kon weer tijdreizen door deze literaire drug. De doden brachten zoveel ideeën met zich mee, en er werd zoveel over de wegen tot de hemelen gesproken. Het was de evolutie van de hemel.

Maar nu moesten er wel nieuwe muren gebouwd worden, zoals de muur tussen goed en kwaad. Die kwam daar waar de muur tussen leven en dood altijd had gestaan.

De rivier tussen leven en dood,
Is nu de rivier tussen goed en kwaad,
Er zullen altijd schepen varen,
Er zullen altijd stormen zijn die zullen openbaren

Hoofdstuk 6.

Theofomius was een nieuwe literaire drug die Evert had uitgevonden, en tevens een machine. Hiermee had hij de brug tussen leven en dood afgebroken, en de muur tussen goed en kwaad opgebouwd. Theofomius was een hardwerkende machine. Theofomius was spontaan en communicatief, zelfs overdreven, maar leidde altijd weer terug naar de natuur, naar de stilte. Theofomius was een literaire drug die er eerst inging, dan uitging en eruit meenam. Theofomius kon zich goed in de ander verplaatsen, en zich er ook weer goed uitplaatsen, om ook nog eens de ander mee te nemen op een trip. Daar was Theofomius goed in. Theofomius liet niet zomaar mensen achter. Daarom vond Theofomius de muur van de dood maar onzin, en brak het af, en bouwde de muur tussen goed en kwaad ervoor in de plaats.

Theofomius kon soms de clown uithangen, om alles te relativeren en luchtiger te maken.

Maar het geluk was maar van korte duur. Deze utopische toestand begon langzaam weg te ebben, en kon niet in stand gehouden worden. De literaire drugs scheen op een bepaald punt niet meer zo goed te werken als voorheen. Er waren ingewikkelde problemen waar het niet tegenop kon. De muur tussen goed en kwaad begon weer af te brokkelen en werd weer de muur tussen leven en dood, en die werd onverbiddelijker dan ooit. Alles wat Evert had meegemaakt leek maar een droom te zijn geweest. Er waren nieuwe problemen die de kop opstaken. De stad waar Evert

oorspronkelijk vandaan kwam, genaamd Tsjernobyl had een kerncentrale waar een kernreactor was ontploft wat men als oorzaak aanduidde van de algemene verslechtering van de situatie. Deze stad was vernoemd naar de planeet Tsjernobyl, een grote planeet die voor tachtig procent bestond uit oerwouden, en voor de rest uit kerncentrales. Volgens geleerden was er een kernramp uitgebroken op de planeet Tsjernobyl, waardoor er ook een kernramp ontstond in de stad Tsjernobyl, omdat het gelijk met elkaar op zou lopen. Dit zou allerlei problemen veroorzaken waar de literaire drugs niet tegenop kon. Evert had in zijn jeugd eens een boek over de planeet Tsjernobyl gelezen. Het trok hem aan, omdat de naam van zijn stad ook Tsjernobyl was.
Het ging allemaal om de groene steen, de steen van het reactieve verstand. Ze vonden het ergens in het oerwoud en brachten het tot hun kern centrales.

Evert hield zich ondergronds verscholen. De helft van de stad Tsjernobyl was afgebrand, en de vrijgekomen straling doodde twee derde van de mensheid. De wereld was snel een post-apocalyptische puinhoop. Het was de grootste ramp in de menselijke geschiedenis. Evert hield zich diep verscholen onder de grond, zoals zovele anderen. Dat was ook wat geleerden aanraadden. Geleerden hadden een klein ruimteschip gemaakt, en vroegen aan Evert of hij met hen mee wilde om onderzoek te doen op de planeet Tsjernobyl. Ze zeiden dat het niet zomaar een kernramp was, maar een buitenaardse aanval. Evert stemde toe. Ze zouden met z'n drieën gaan : Sophia, David, de piloot, en Evert. Het duurde vele maanden voordat het schip aankwam op de planeet Tsjernobyl. Het was deels een

helicopter-schip waarmee ze in het oerwoud aankwamen. De inheemsen van het oerwoud, de inboorlingen, noemden de planeet niet Tsjernobyl, maar Irad. Ze waren aan de rand van het oerwoud terecht gekomen, en konden zo het gebied van de kern-centrales inkijken. Het was een grote industrie. Veel inboorlingen waren ontvoerd en moesten dwang arbeid verrichten in de kern-centrales. Zij werden in de gaten gehouden door grote monsterachtige wezens, de wachters van de kern-centrales. Geleerden zeiden dat de wachters onder het commando van skeletten stonden.

Sophia en David waren wapen-experts, de besten in hun gebied. Alle drie waren ze goed bewapend toen ze richting de kerncentrales gingen. Al snel kwamen ze in een vuurgevecht met de poortwachter. Toen deze was uitgeschakeld was er inmiddels een alarm afgegaan, en er kwamen veel meer wachters aanrennen. Het was een zwaar vuurgevecht. Alle drie raakten ze licht gewond, maar toen de wachters waren uitgeschakeld konden ze de kerncentrale binnendringen. Het alarm ging nog steeds af, maar toen ze het alarm vonden schoten ze het kapot. Toen gingen er nog meer alarms af. Er waren hier allemaal ketels en machines. Nog meer wachters kwamen aangesneld. Alle drie hadden ze een helm op, maar zodra Evert's helm werd geraakt kreeg hij vreemde hallucinaties waarvan hij niet wist of het echt was of niet. Zijn lichaam begon in een vreemd spasme te komen. Hij kon zich niet meer bewegen zoals hij het wilde. Hij zag David en Sophia al op de grond liggen, en plotseling was hij omringd door wachters die steeds dichterbij kwamen. Het leek wel alsof wit spul zijn helm binnendrong, en zijn hoofd begon heel heet te

worden, alsof het knapte. Ook Evert viel neer. Ze werden alle drie gesleept tot een vreemde kamer waar een skelet zat op een stoel. 'Twee pinnen door de hersenen en de mens denkt nog steeds dat hij kans maakt,' sprak het skelet. 'Elk mens heeft deze twee pinnen, en toen ze ingebracht werden camoufleerden ze zichzelf goed en werden één met de hersenen.' Het skelet liep naar Evert toe, deed z'n helm af, en trok toen twee lange metalen pinnen uit het hoofd van Evert. 'Zie ?' sprak het skelet toen hij de pinnen aan Evert en de anderen liet zien. 'Zodra het in de hersenen is wordt het tot vlees en bot. Het past zich goed aan.' Toen stopte het skelet de twee pinnen weer terug in het hoofd van Evert.

'Ik zal jullie nog wat laten zien,' sprak het skelet, en leidde hen tot een andere kamer achter de kamer waar ze waren. Daar lag een groene gloeiende steen waar andere skeletten omheen dansten. 'Kijk naar de steen !' riep het skelet. 'Het is het reactieve verstand waardoor de mens doet wat ik zeg.' Evert zag de steen en het begon te golven voor zijn ogen. Plotseling bevond hij zich weer in zijn eigen wereld. Hij wist niet of het echt was of dat hij hallucineerde. Hij was alleen op een weg buiten de stad in de sneeuw, terwijl het nacht was. Hij zag de stad brandende, en ook veel bomen om hem heen. Hij liep door richting de weilanden, maar hij kwam bijna niet vooruit. Hij herinnerde zich Tsjernobyl. Hij vroeg zich af of dit een nachtmerrie was of echt. Hij opende zijn ogen en zag het skelet, maar er was overal vuur. Hij herinnerde zich wat verzen van de literaire drugs.

In vuur en ijs, daar spuit een gif,

Ik kan het niet doven,
Ik kan het niet doorzien,
De brug tussen leven en dood is lang,
Zo lang dat men sterft,
Of is het slechts een hallucinatie ?
Of ik levend of dood ben is allang niet meer van belang,
Mijn ervaringen leiden mij tot diepte,
Ik ben de brug overgegaan.

Het skelet sloeg hem in het gezicht. Hij voelde alsof zijn kaak brandde. Er was niets dan vuur.
Weer sprak hij :

Oh vuur, eindig niet, maar ga dieper,
Om te openbaren het verborgene,
Oh ijs, stop niet, maar scheur mij los van de leugen en de onwetendheid

Het skelet hing met zijn brandende armen om zijn nek, proberende hem te wurgen. 'Buig !' riep het skelet.
Evert had het gevoel alsof hij in een vuurzee was, alsof hij afbrokkelde. Plotseling kwamen er meerdere gewapende geleerden binnen, die de monsterlijke wachters en het skelet aanvielen. 'Hoe komen jullie hier ?' riep Evert.

'Geheime opdracht,' zei één van de geleerden die Evert in bescherming nam. Met een speciaal wapen vielen ze het skelet aan, die toen wegrende. Ook de skeletten die om de steen dansten waren weg, en sommigen van hen lagen verkreukeld op de grond. Er stroomde groen bloed uit hen wat zich

vermengde met de zanderige grond. Er waren vier geleerden bijgekomen. De groene steen was weg.

Ze zouden verder op onderzoek gaan. Maar Evert wilde niet meer verder. Hij bleef maar denken aan de groene steen waar hij naar gekeken had. Hij was zichzelf niet meer. Het was een steen van het oerwoud. Hij voelde zich aan flarden gescheurd. Hij wilde het oerwoud in. Hij liet het de anderen weten en rende de kerncentrale uit. Hij vroeg zich af waar hij de kracht vandaan had gehaald. Hij dacht aan de twee pinnen die in zijn hoofd zaten, en wilde een medicijn. Hij wilde het in het oerwoud zoeken.

Hij snakte naar adem. Hij had frisse lucht nodig.

Hij maakte contact met de inboorlingen van het oerwoud. Hij vertelde hen over de groene steen. Zij zeiden dat het de steen van de geschiedenis was. Zij zeiden dat de skeletten een stuk van de grotere groene steen van de geschiedenis hadden afgeslagen. De geschiedenis was zo niet compleet en werd telkens verkeerd geinterpreteerd zodat de toekomst niet kon komen. De inboorlingen noemden de planeet Irad. Alleen het gebied van de kerncentrales was Tsjernobyl, en het was ontstaan toen skeletten een stuk van de steen van geschiedenis hadden gestolen. Dit noemden ze het reactieve verstand waarmee ze het verstand van de mens onder controle kregen. Zo ontvoerden zij vele inboorlingen voor dwang arbeid. Toen de steen werd gespleten werd het verstand van de inboorlingen gespleten.

'Is er geen medicijn in het oerwoud ?' vroeg Evert.

'Er is een drug,' zei een inboorling. 'Als je er van neemt, dan is er geen Tsjernobyl meer. Tsjernobyl is slechts een bepaalde staat van bewustzijn.' Evert besefte wat dat zou kunnen betekenen. Zijn hele verleden zou weg zijn, of anders zijn, als Tsjernobyl niet meer zou bestaan. Maar wat had hij te verliezen ?

'Ik zou de drug wel willen nemen,' zei Evert.

De inboorlingen keken hem aan. 'Je hebt de drug al genomen,' zei een inboorling. 'Het is je leven.'

'Maar Tsjernobyl is er nog steeds,' zei Evert.

'Neem meer van de drug,' zei de inboorling, 'en geef het de tijd in te werken.'

'Hij moet ingewijd worden,' zei een andere inboorling. Ze geven hem een wit poeder. Toen hij ervan at viel hij in een diepe spastische trance. Hij bleef zijn bewustzijn verliezen. Toen hij weer bij bewustzijn kwam keek hij naar het gebied waar eerst de kerncentrales waren, maar ze waren er niet meer. Er was alleen nog oerwoud. "W... waar zijn Sophia, David en de andere geleerden ?" vroeg Evert. "Waar is Tsjernobyl ?" Maar hij zag zelfs de inboorlingen niet meer. Er was alleen wildernis ...

Hoofdstuk 7.

Evert vroeg zich af waar hij was. Alles was stil hier. Hoe hij ook zocht, hij vond geen inboorlingen, geen ruimteschip en geen Tsjernobyl. 'Droom ik ?' vroeg hij zichzelf af. 'Ben ik dood ?'

Na lang lopen door de wildernis kwam hij bij een meer aan, waar een vrouw met een naakt bovenlichaam haarzelf waste. 'Tsjernobyl ?' vroeg hij.

'Wat is dat ?' vroeg de vrouw.

Hij kwam dichterbij. 'Deze planeet,' zei hij, 'of in ieder geval moet er een gebied zijn van kerncentrales.' De vrouw begon te lachen. 'Hier niet,' sprak ze. 'Dit is de planeet Irad.'

Evert ging op de grond zitten. Hij was een beetje duizelig. 'Maar ik begrijp je wel,' zei de vrouw. 'Tsjernobyl is een zekere staat van bewustzijn. Het is een nachtmerrie.'

'Dat was het zeker,' zei Evert, 'maar wat is dit ?'

'Nog wel erger,' sprak de vrouw met een glimlach.

Evert schrok. 'Waar ben ik dan ? Is dit een nog lagere staat van bewustzijn ?'

'Ja,' zei de vrouw, 'dit is een doodsmerrie.'

Evert schrok weer. 'Ben ik dood ?'

'Wie niet ?' sprak de vrouw. 'De mens gaat voortdurend over van leven tot dood, net zoals van dag naar nacht.'

Evert was direct op zijn hoede. 'W... wat kan ik hier verwachten ? Waar moet ik voor oppassen ?' vroeg Evert voorzichtig, niet wetende of hij de vrouw wel kon vertrouwen. De vrouw kwam het water uit. Ze had een soort verenrokje aan. Ze was een inheemse. Ze ging voor hem staan. Ze was iets groter dan hem. 'Dit is een doodsmerrie,' zei ze weer.

'Is dat erg ?' vroeg Evert.

'Tamelijk,' sprak ze.

'Waar zit het gevaar in ?' vroeg Evert.

'Niemand komt levend uit dit oerwoud,' sprak ze.

'Maar zijn we dood ?' vroeg Evert.

'Wie niet ?' zei ze weer. 'En als de dood voorbij is, dan is er weer leven, en dan zeggen we dat het maar een doodsmerrie was.'

'Dus aan het einde van de doodsmerrie kom ik weer tot leven ?' vroeg Evert.

Ze knikte. 'Maar van sommige doodsmerries wordt je niet meer wakker. Sommige doodsmerries zijn voor altijd,' sprak ze.

'Klinkt eng,' zei Evert. 'Dus het is toch een soort slaap ?'

'Ja,' zei ze, 'maar veel dieper dan slaap.'

Evert trilde. Hij voelde dat hij wilde neerliggen, en dat deed hij. De vrouw ging bij hem zitten. 'Vind je het erg dat ik bij je kom zitten ?' vroeg de vrouw.

'Nee,' zei Evert. 'Ik ken je alleen niet, en weet niet of ik je wel kan vertrouwen. Je zegt dat dit een doodsmerrie is, erger dan een nachtmerrie. Ik weet niet wat ik kan verwachten.'

'Je leven was al een doodsmerrie,' zei ze.

Hij zuchtte en beefde. 'Ik zal je geen kwaad doen,' sprak ze. 'Je bent immers aan het einde van je doodsmerrie gekomen.'

'Oh, het is al bijna afgelopen ?' vroeg Evert.

'Leer de natuur kennen,' sprak ze. 'Het is iets van de natuur.'

Hij voelde zich niet op zijn gemak. Hij keek om. Het begon ook wat donkerder te worden. Toen keek hij haar aan, bijna smekend. 'Waar moet ik naartoe ? Ik heb nergens om naartoe te gaan.' Hij dacht na over zijn leven, en kon duidelijk zien waar de doodsmerries waren. 'Hoe kan ik van de doodsmerrie ontwaken ?' vroeg hij.

Ze keek hem aan. Hij keek naar haar riem waaronder de veren hingen aan haar rokje. Er hing ook een dun touw aan haar heup. 'Ik weet een plaats waar de drug groeit om te kunnen ontwaken,' sprak ze. 'Maar je moet we wat beloven.'

Hij knikte. 'Praat erover met niemand,' sprak ze.

'Maar er is hier niemand,' zei hij.

'Als je ontwaakt ben je weer in de stad,' sprak ze. 'Overal waar je in je leven bent geweest zijn slechts staten van bewustzijn.'

'Laat maar,' zei hij. 'Ik ben liever in de wildernis.' Hij leerde van zijn doodsmerries te houden. 'Kan ik niet gewoon ontwaken in de wildernis ?' vroeg hij.

'Daar zijn ook wel drugs voor die hier groeien,' sprak ze.

'Waarom zei je dat dan niet ?' vroeg hij. 'Wil je me terugleiden naar de stad ?'

'Het was om je te testen,' sprak ze. 'In sommige staten van bewustzijn zijn we in de stad, voor spionage en om lessen te leren. Sommige doodsmerries zijn in de stad, goed gecamoufleerd. Ze passen zich gewoon aan. Het zijn een soort kameleonen.'

Ze wees naar een boom verderop waar kleine witte doorzichtige besjes groeiden. Ze hingen in lange trossen aan de

boom. 'Daar ontwaak je van,' sprak ze, 'maar wil je wel ontwaken ?'

'Ik wil tot een hogere staat van bewustzijn,' sprak hij.

'Maar daar kom je alleen door de lagere staten van bewustzijn,' sprak ze. 'Wie niet dieper afdaalt komt ook niet meer op,' zei ze. 'Zij worden tot zombies.' Evert schrok, en in een flits herinnerde hij zich zijn leven als politie agent en hoe hij hierdoor in de psychische problemen was gekomen. 'Dus het ligt eigenlijk erg dichtbij,' sprak hij.

'Het is een zombie-machine,' sprak ze. 'Ze worden gemaakt in Tsjernobyl. Zij die niet diep willen gaan worden automatisch tot zombies.'

'En zij keren zich automatisch tegen ons ?' vroeg Evert.

'Het is één van de doodsmerries,' sprak de vrouw langzaam. 'Zij die maar in één staat van bewustzijn blijven worden uiteindelijk monsters en skeletten.'

De rillingen gleden over Evert heen. 'Dus we moeten wel telkens overschakelen ?' vroeg Evert. 'Anders worden we net als hen ?'

'Zij leven niet meer,' sprak de vrouw bijna zingend. En toen begon ze zachtjes te zingen : 'Zij zijn een deel van de machine geworden. Tsjernobyl is een groot mysterie. Wordt niet zoals

hen, ga altijd weer dieper, kom tot de beste drugs-soorten van de planeet, die jouw beveiliging garanderen.'

Evert keek naar haar met opgetrokken wenkbrauwen. 'En dat moet je zingend doen ?' vroeg hij verbaasd.

De vrouw zong door : 'Want Tsjernobyl is nog steeds op jacht. Je hebt het nog niet overwonnen, Tsjernobyl, een doodsmerrie in de koude nacht.'

Evert veronderstelde dat ze zong omdat de verschillende toonhoogtes verschillende staten van bewustzijn voorstelden. Ze zong bijna fluisterend door, maar Evert kon het niet meer verstaan. Er kwamen tranen uit haar ogen.

'Volgens mij ben je zwaar aan de drugs,' zei Evert.

'Ik moet wel,' zong de vrouw.

'Van wie moet dat ?' vroeg hij. 'Zijn er geen andere manieren ?'

'Ik zou maar leren zingen als ik jou was,' zong de vrouw.

'Van wie moest dat ? Hebben ze je gedwongen ?' vroeg Evert.

'Het is overlevings-strategie,' zong ze.

'Oh soldaat, van Tsjernobyl, kun je ooit ontsnappen van Tsjernobyl ?'

'Ik zal het proberen,' sprak Evert.

'Proberen ?' zong ze. 'Je hebt de drugs nodig.'

'Liever niet,' zei Evert. 'Wat als je werkt voor de drugs industrie, als onderdeel van Tsjernobyl ?'

Evert kreeg een klap in zijn gezicht. 'Zeg dat nooit,' zong ze.

'Oh Tsjernobyl, oh Tsjernobyl, je weet mij altijd weer te vinden. Hier heb ik niet om gevraagd. Ik zal altijd tegen je strijden. Ik zal je altijd weer misleiden.'

'Zie je,' zei Evert. 'Je spoort niet echt. Maar ja, wat kan ik verwachten van een doodsmerrie ?'

'Het is veilig nu,' sprak ze. 'Sorry daarvoor. Ik heb een trauma opgelopen van Tsjernobyl, en daarom ben ik zo.'

'Maar je bent aan de drugs,' sprak Evert.

'Het is de natuur,' sprak ze. 'De natuur is ervoor om ons te helpen, en ons ook in andere staten van bewustzijn te brengen.'

'Wat als het gif is ?' vroeg Evert.

'Het was de enige manier voor mij om te ontsnappen uit Tsjernobyl,' sprak ze. 'Ik moest dwangarbeid verrichten.'

'Sorry,' zei Evert. 'Ik begrijp het, maar ben je wel waarlijk vrij ?'

'Het zit in me,' sprak ze. 'Het is nog steeds op jacht. Het zit ook in jou.'

Ze pakte zijn hand, en leidde hem tot de boom waaraan de sappige witte doorzichtige besjes hingen in lange trossen. 'Neem eet, en gedenk,' sprak ze. 'Denk diep, oh mijn Adam. Ik ben jouw Eva, om je te doen ontwaken.' Ze plukte wat van de besjes en bracht het tot zijn mond. 'Het is goed,' sprak ze.

'Weet je het zeker ?' vroeg Evert.

'Ja, mijn Adam, er is geen andere keuze,' sprak ze. 'We raakten in discussie, en het zou kunnen uitlopen op een gevecht. Dat is wat Tsjernobyl wil. Splitsen en kern-energie opwekken. Verdelen en heersen. Neem en eet. Gedenk en denk.'

'Ja, mijn Eva,' sprak hij als onder hypnose, en begon van de zachte besjes die ze voor zijn mond hield te eten. 'Goedzo,' sprak ze. 'We hebben hoger bewustzijn nodig. Tsjernobyl is op jacht. Christenen met hun zwaarden. Soldaten voor hun idool.' Evert viel in een diepe slaap. Hij zag haar in het wit, als in een droom.

'Mijn Adam, je bent niet als andere mannen,' sprak ze. Ze zat op een wit paard.

'Leidt me,' zei Evert. 'Ik ken deze wereld niet.'

Er was overal vuur. Er was een pad van natuur, een strook van oerwoud, die door het vuur heenging. Het vuur voelde niet onprettig aan. Het bracht een bepaalde extase in Evert.

'Mijn Adam ben je, want je hebt van het verbodene genomen ... verboden door Tsjernobyl,' sprak ze vanaf het paard.

'Ik begrijp je, ik voel je,' sprak Evert. 'Mijn Eva ...'

'Zie je het vuur om ons heen ?' vroeg ze. 'Het is het vuur van oorlog en apocalypse, als een schaduw van de natuur, als het fundament van de pyramide. Je bent ontwaakt nu. Ze wees naar een witte doorzichtige pyramide in het oerwoud. Er kwam rook uit de top. 'Dit is het geheim,' sprak ze. 'Al het neerstortende rivierwater van de waterval stortte kapot op de rotsen, maar je bent de waterval opgekomen. Het is een natuur-geheim, een bruisend natuur-geheim.'

'Alle inheemsen die zijn ontwaakt kennen dit geheim,' sprak ze vanaf haar witte paard. 'In de pyramide kun je God ontmoeten, mijn moeder.'

'Je bent zwaar aan de drugs,' zei Evert.

'Of je ontmoet God, of je gaat terug naar Tsjernobyl,' sprak de vrouw vanaf het witte paard.

'Alles beter dan Tsjernobyl,' zuchtte Evert. Toen leidde ze hem naar de witte doorzichtige pyramide.

In de pyramide was een donkere vrouw met een goudachtige metalen muts die leek op een mijter. Evert kwam dichterbij. De vrouw was verder gekleed in wit. 'Dus dit is God ?' vroeg Evert. 'Of ik ben zwaar aan de drugs, of jij, of allebei.'

'We zijn zwaar aan de drugs,' sprak de vrouw op het witte paard, 'mijn Adam. Het is het enige medicijn tegen Tsjernobyl. Ook Tsjernobyl is een drug. Er zijn alleen maar drugs. Dit is mijn moeder.'

'Hallo God,' zei Evert. Er kwam een zachte bliksem van de vrouw af. 'Praat ze ook ?' vroeg Evert.

'Moeder, Adam is gekomen,' sprak de vrouw op het witte paard.

God keek hen beiden aan. 'Ontwaakten,' sprak de moeder.

'Wat is er met je moeder gebeurd ?' vroeg Evert.

'Zij is ook een slachtoffer van de kernramp,' sprak de vrouw op het witte paard.

'Wie maakte haar tot God ?' vroeg Evert.

'Zij werd God door haar verlichting,' sprak de vrouw.

'Maar hoe ?' vroeg Evert.

'Door een drug,' sprak de vrouw.

'Kunnen wij ook van die drug nemen ?' vroeg Evert.

'Nee,' zei de moeder. 'Het is niet zomaar iets wat we geven.'

'Dat is natuurlijk oneerlijk, dat jij God speelt over alle anderen,' zei Evert.

'Ik speel geen God,' zei de moeder. 'Het is slechts een staat van bewustzijn.'

'En dat gun je een ander niet ?' vroeg Evert.

'Daar gaat het niet om,' sprak de moeder. 'Het gaat om de voorschriften, om de voorwaardes. Als de drug verkeerd gebruikt wordt gaan we er allemaal aan, zoals Tsjernobyl eens deed. Hij was de vorige God.'

'Wat zijn de voorschriften voor de drug, en waar groeit het ?' vroeg Evert.

'Dat kan ik niet zeggen,' zei de moeder van de vrouw op het witte paard. 'Wij willen geen nieuwe Tsjernobyl.'

'Begrijpelijk,' zei Evert. 'Maar er moet toch een studie proces zijn om ook anderen in te wijden ?'

'Veel te gevaarlijk,' sprak de moeder van de vrouw.

'Maar wie zegt dat jij de drug goed gebruikt ?' sprak Evert. 'Het is nog steeds een zootje.'

'Het is geen zootje,' sprak de moeder van de vrouw. 'Alles is goed hier.'

'En wij zijn een bedreiging, een gevaar ?' vroeg Evert.

'Jullie zijn jong,' sprak de moeder van de vrouw, 'en onhandig. Ik ben moeder.'

'Maar nu heb je me wel nieuwsgierig gemaakt,' zei Evert. Toen richtte hij zich weer tot de vrouw op het witte paard. 'Weet jij iets van die drug af ?'

'Moeder wil het me niet vertellen,' sprak de vrouw.

'Wat als het allemaal onzin is ?' vroeg Evert.

'Moeder heeft me gered van Tsjernobyl,' sprak de vrouw. 'Mijn Adam, het is beter zo.'

'Wanneer krijgen we het geheim te weten ?' vroeg Evert.

'Nooit,' sprak de moeder van de vrouw die God werd genoemd.

'Dat klinkt erg ontmoedigend,' sprak Evert. 'Bijna als een doodsmerrie.' Hij kon bijna geen adem halen. Het kwam door de rook die uit de top van de pyramide kwam. Evert ging de pyramide uit. De vrouw op het witte paard volgde hem.

'Volgens mij is je moeder nog wel erger dan Tsjernobyl,' sprak Evert.

'Ze bedoelt het niet zo,' sprak de vrouw op het witte paard. 'Ze is alleen erg voorzichtig. Ze wil niet dat de drug in verkeerde handen valt, want dat zou een ramp betekenen.'

'Ik kan geen adem halen,' sprak Evert.

'Het is de dood van een superster,' sprak de vrouw. 'Toen hij stierf, stierven we allemaal.'

'Wat bedoel je ?' hijgde Evert.

'Twee kogels in zijn nek,' sprak ze. 'Het leven is onverbiddelijk.'

'Waar heb je het over ?' hijgde Evert. 'Ik stik.'

'Je hebt van de drugs genomen,' sprak ze.

Hoofdstuk 8.

Zombies waren om Evert heen, en ze trokken hem naar een hoge doorzichtige lichtgevende troon waarop een skelet zat. Evert kon nog steeds niet goed ademhalen. 'Waar ben ik ?' hijgde hij.

'Er is geen ontsnapping uit Tsjernobyl,' sprak het skelet.

'Waar is de vrouw op het witte paard ?' hijgde hij.

'Eva doet goed werk, Adam,' sprak het skelet.

'Ik ben Adam niet !' riep Evert met zijn laatste krachten.

'Adam wordt altijd weer omgekocht met snoepgoed,' krijste de skelet. 'Denkt altijd weer te ontsnappen. Baadt het niet, dan schaadt het niet. Er is geen ontsnapping uit Tsjernobyl.'

'Wie bent u ?' vroeg Evert.

'Ik ben Tsjernobyl, halve zool !' krijste het skelet. Het gekrijs galmde door de hele zaal.

'Ik wordt hier een beetje moedeloos van,' zuchtte Evert, nog steeds naar adem happend. 'Wanneer houdt dit op ?'

'Nooit !' krijste het skelet.

'Dat klinkt niet echt bemoedigend,' sprak Evert, happende naar lucht. 'Word je daar zelf ook niet eens moe van ?'

'Kop houden !' krijste het skelet. 'Tsjernobyl heeft geen tijd voor persoonlijk sentiment.'

'Vermoeiend,' zei Evert.

'Dwangarbeid zal je mores leren !' krijste het skelet. 'Voer hem af !'

Toen werd Evert naar een ruimte met machines en ketels gesleept. 'Ik kan dit niet geloven !' riep Evert tegen zichzelf. Hier zag hij ook de geleerden terug, en de vrouw en haar moeder, en andere inboorlingen, die daar allemaal dwangarbeid moesten verrichten. 'Het is maar een staat van bewustzijn,' sprak Evert tegen zichzelf. 'Waarschijnlijk een doodsmerrie.'

De anderen keken niet eens op. Ze waren te diep verzonken in hun werk. Ze leken onder zware hypnose te zijn. Hier kwam Evert weer een beetje op adem. Hij zag nu in dat Tsjernobyl overal was, ook in het oerwoud, zelfs in de vruchten. Alles was besmet. Hij stond daar maar en niemand keek naar hem, en niemand hielp hem. Ineens rolde er een klein wit doorzichtig besje uit zijn kleding. Dat moest er ingerold zijn. Hij aarzelde geen moment. Hij raapte het op en stak het in zijn mond. Het proefde zo romig en zacht, zo verfrissend, levendgevend. Hij werd duizelig en zakte neer op de grond. Er was geen Tsjernobyl meer. Hij was in het zand, en de inheemse vrouw

die hem de besjes had gegeven stond voor hem. 'Niet wegzakken,' zei ze. Ze gaf hem meer besjes te eten. 'Ik was in Tsjernobyl !' riep hij, terwijl hij naar adem hapte. 'Het was verschrikkelijk !'

'Je moet meer eten,' zei de vrouw, terwijl ze hem begon te voeren. 'Zij die niet genoeg eten gaan terug naar Tsjernobyl.'

'Ik ontmoette God, en daarna een skelet,' zei Evert in paniek.

'Ja, het zijn de bijwerkingen van de drugs,' sprak de vrouw. 'Die worden minder naarmate je er meer van eet, en naarmate je er meer gewend aan raakt.'

'Is dat zo ?' vroeg Evert. Ze knikte.

'Ze zei dat ze God was, en dat ik het geheim nooit zou weten. Ik dacht dat ik gek werd. Ik kon geen adem meer halen,' sprak Evert.

Ze glimlachte. 'Bijwerkingen, mijn Adam,' sprak ze. 'Je lichaam moet er nog aan wennen. De drug is zwaar beveiligd tegen onbevoegden. Het bevat een soort insecticide. Het doodt de parasieten.'

'Ik begrijp het,' sprak Evert opgelucht. 'Ik dacht echt dat ik gek werd.'

'Jij moet de natuur leren kennen,' sprak de vrouw. 'En alle geheimen van de natuur.'

Er kwamen allerlei emoties in hem naar boven die hij wilde uiten, maar hij wilde voorzichtig zijn. Na een tijdje borrelde het zo omhoog dat hij het niet meer kon tegen houden. 'Ik ben er klaar voor, mijn Eva,' sprak hij. Maar hoe wist hij dat ze echt te vertrouwen was ? 'Elke vriendschap is een risico,' sprak hij tot zichzelf. 'En wat voor andere keuze heb ik ? Ik kan geen kant op, dus ik leer maar mijn lessen. Ik kan van alles en iedereen leren, zelfs van mijn vijanden.'

Ze nam hem mee naar haar hut. 'Ik zal het veel voor je koken,' sprak ze. Was hij nu echt in een paradijs gekomen met deze vrouw ? Hij wist dat hij bepaalde stoffen nodig had om hier te kunnen blijven, in deze staat van bewustzijn, maar hij wist ook dat andere staten van bewustzijn belangrijk waren. Daar waren de verschillende soorten van natuurdrugs voor nodig. De vrouw was zijn gids hierin, want hij wist niks.

'Ik wil de verschillende staten van bewustzijn in de wildernis leren kennen,' sprak hij. 'Ik wil niet vastgroeien en een zombie worden.'

'Ik zal het je leren,' sprak de vrouw. Haar hut was gemaakt van grassen en bamboe, en was redelijk groot. In de nachten had hij zware nachtmerries over Tsjernobyl, en dan suste zij hem. 'Het zijn allemaal bijwerkingen van de oerwouddrugs, mijn Adam,' verzekerde zij hem. Er ging een nieuwe wereld voor hem open. Tsjernobyl was nog slechts een druppel in de zee van oerwouddrugs. Voor hem was het een verlichting, de grote ontwaking. Op een nacht had hij een droom van een invasie in

de Tsjernobyl kerncentrales. Het was een invasie van apen van een andere planeet. Het was de oerwoudsplaneet Bulgarije, die wel tien keer groter was dan de planeet Tsjernobyl. De apen gebruikten geavanceerde wapens of gewoon brute kracht. Daarna had hij een droom van een grote gouden krab die aan land kwam en op het strand een grote rode spin aanviel en uitschakelde. Toen hij de droom de volgende ochtend aan de vrouw vertelde zei ze dat zij die in het begin-stadium zijn van het worden tot een zombie en dan inzien dat ze verkeerd bezig zijn een aap kunnen worden op de planeet Bulgarije om het te neutraliseren. De zombies zien apen als verraders, en als hun grootste vijanden. Het is het apen-medicijn om zij die besmet zijn geraakt door het zombie-virus te genezen. Evert keek van haar verklaring op.

Beiden waren ze Tsjernobyl-slachtoffers, overlevenden, en hier in de wildernis moesten ze verder overleven. Het was hun paradijs. 'Het zijn de bomen van het paradijs,' zei de vrouw. 'Ze hebben hun eigen drugs waarvan wij leven. Iedere boom is weer ergens anders goed voor. De drugs zijn als de liften van het paradijs, naar hogere staten van bewustzijn. De bomen hebben hun eigen slangen en spinnen van bijwerkingen en verkeerd gebruik. Daarom moet er een gids zijn. Tsjernobyl was een valse god, een valse gids, en ook een bijwerking.' Toen leidde ze hem dieper de wildernis in tot een boom met gele doorzichtige besjes die daar in trossen hingen. 'Dit is de drug genaamd 'gele regen,' zei ze. 'Je bent er nu klaar voor omdat je over de gouden krab hebt gedroomd. Het wordt ook wel de gouden regen genoemd. Het is een dodentelefoon waarmee je in allerlei andere staten van bewustzijn kunt komen. Het leidt

helemaal tot achter het kerncentrale gebied van Tsjernobyl, waar de stedenstrook is, aan de rand van het oerwoud. In het stedengebied van Tsjernobyl ligt het geheim van Tsjernobyl verborgen, bewaakt door de varkensmensen, nog wel ergere vormen dan zombies, monsters en skeletten, in een vergevorderd stadium. Zij zijn de koningen van de oppervlakkigheid, maar hebben hierin hun eigen diepte gevonden. Natuurlijk is die diepte vals, als gezichtsbedrog, een valstrik. 'Moet ik daarvan eten ?' vroeg Evert.

'Als je in leven wil blijven,' sprak de vrouw. 'Je moet het geheim oplossen.'

'Dus ik moet terug naar de steden ?' vroeg Evert.

'Als spion, ja,' sprak de vrouw, 'als je wil leven. Zo niet, dan zal het je insluiten en vernietigen. Er is niet veel tijd.'

Evert greep de bessen en begon gulzig te eten. 'Ho, ho, niet teveel,' sprak de vrouw. 'Je wilt er geen overdosis van krijgen.'

'Wat zijn de gevolgen van een overdosis ?' stamelde Evert die al duizelig begon te worden. Maar hij kon haar al niet meer horen en verstaan. Hij was al ver weg. Hij viel bewusteloos en werd even later wakker aan de rand van het stadgebied van Tsjernobyl. Achter hem was het gebied van kerncentrales, wat begon met een industrie-terrein met kantoren. Voor hem was een flatgebouw. Hij herinnerde dit flatgebouw, maar hij wist niet van waar. Maar hoe kon dat ? Hij was hier nog nooit eerder geweest. Misschien dat hij zich vergiste, of dat dingen gewoon

op elkaar leken. Hij liep langs het flatgebouw en er gingen vreemde gevoelens door hem heen alsof hij hier eerder was geweest. Achter de flat waren winkelstraten waar hij door begon te slenteren, en uiteindelijk kwam hij aan bij een overdekt winkelcentrum. 'Varkensmensen ?' dacht hij. 'Ik zie geen varkensmensen.'

Daar kwam hij ook de vrouw tegen. 'Mijn Adam,' sprak ze.

'Dus jij hebt ook van de drugs genomen ?' vroeg Evert.

Ze knikte.

'Waar zijn de varkensmensen ?' vroeg Evert.

'Ze hebben hier hun psychiatrie gebouwd,' sprak de vrouw. 'Het zijn jaloerse mensen, maar het zijn geen echte mensen, maar vergevorderde zombies. Ze zijn als varkens geworden. Wanneer iemand creatief is en zeer intelligent en ze worden jaloers en kunnen die persoon niet begrijpen, dan halen ze hun etiketten erbij, hun implantaten, en noemen die persoon dan zwaar ziek, geestelijk ziek, en dan gaan ze handel drijven erover met die persoon als koopwaar. Het is een markt.'

'Waar is die psychiatrie ?' vroeg Evert.

'Oh, overal hebben ze hun panden, tussen alles door,' sprak de vrouw. 'Het is een heel netwerk. Het loopt zelfs tot in het kerncentrale gebied. Wees maar voorzichtig. Ze zijn gewapend

en hebben een vergunning om te doden wie ze willen. Alle misdaden die ze doen zijn legaal en zij besturen de steden.'

'Dus ze implanteren ook ?' vroeg Evert.

'Voor het stadssysteem, ja,' sprak de vrouw. 'Het zijn ingewikkelde identificatie systemen om de mens gevangen te houden. Ze implanteren allerlei rommel in de mens, legaal. Daar hebben ze een vergunning voor. Ze doen dit vooral in de tanden van de mens. Het is zombie-werk. Daarmee laten ze zien dat de mens hun eigendom is.'

'Ziek,' zei Evert. 'Wat doen we eraan ?'

'Die implantaten zijn voor het alarmsysteem,' sprak de vrouw. 'Zodra een mens probeert te ontsnappen zullen die implantaten pijnscheuten geven die zo verschrikkelijk zijn dat de mens niet ver komt in zijn ontsnapping. Het zijn een soort implodes, als stroomdraad. Ze bewaken een dodentelefoon. Zij bewaken de muur tussen leven en dood.'

'Ik zie het,' zei Evert. 'Maar wat doen we eraan ?'

'Shhh...,' zei de vrouw. 'Daar kunnen we niet over praten. Alles wordt hier opgenomen en gemonitord. Waarschijnlijk zitten ze ons nu al af te luisteren.'

'Wat moeten we dan ?' fluisterde Evert.

'Fluisteren heeft geen zin,' sprak de vrouw. 'Die afluistersystemen zijn hypergevoelig.' De vrouw liet hem weer wat doorzichtige gele besjes zien. 'De gouden regen,' sprak ze, 'of gele regen. Het is tijd voor een nieuwe dosis. Ik zou je niet aanraden om in deze staat van bewustzijn te blijven, want ze pakken je en sluiten je op.' Evert keek om zich heen. Nog steeds waren er geen varkensmensen in hun buurt te zien, maar wat als er al een scherpschutter zich ergens verborgen hield ? Misschien waren ze hun wapens al aan het instellen om in te grijpen. Evert voelde zich niet veilig. Ze bracht wat besjes naar Evert's mond. 'Een paar maar,' sprak ze. 'Je wilt geen overdosis. Vertrouw me maar daarop.' Evert opende zijn mond, en at van de besjes. Ze voelden zo romig, zacht en fruitig. Het was een hele intense smaak, hoog geconcentreerd, zeer pittig en zurig. Weer werd Evert duizelig, en bevond zich toen in het gras. Zij was er ook. Ze waren op de velden. 'Hier zijn de varkens,' sprak ze. De varkens waren overal om hen heen. Ze hadden vreemde snuiten en ze spitsten hun oren. Ze leken ergens door afgeleid. Er was een vreemd geluid. 'Raak ze niet aan,' sprak de vrouw. Het leek wel alsof de varkens hen niet opmerkten, maar ze waren op de hoogte van het vreemde geluid. 'We moeten eerst in het oerwoud zien te komen,' sprak de vrouw. Evert bleef maar denken aan het winkelcentrum. Het was alsof hij het al kende. Alsof hij er al eens eerder was geweest, maar hij dacht dat het misschien toeval was geweest. Hij liep achter de vrouw aan. Weer zei ze : 'Zorg dat je ze niet aanraakt.'

'Wat is de reden daarvan ?' vroeg Evert.

'Dit zijn niet zomaar varkens,' sprak de vrouw. 'Ze staan onder hoge stroom. Een aanraking zou je kunnen doden.'

Evert was op zijn hoede. Hij bleef dicht achter de vrouw, die de weg scheen te kennen. 'Het lijkt alsof je het eerder hebt gedaan,' sprak Evert.

'Ik ben een bekende met de drugs,' sprak ze. Na een lange tijd lopen, het leek wel uren te duren, kwamen ze aan in het oerwoud. Hij bleef maar staren naar het vreemde genootschap van varkens. 'Kijk er niet teveel naar,' sprak de vrouw. 'Je kunt hun stroomcapaciteit niet onderschatten.' De vrouw liep toen verder, dieper het oerwoud in, en hij volgde haar.

'Wat nu ?' vroeg Evert.

'Shhh,' sprak ze. 'De varkens pikken nog steeds alles op. Het zijn roofdieren, vergis je niet.'

'Dus dat zijn die psychiaters van Tsjernobyl ?' vroeg Evert.

Ze knikte. 'Zeg maar gerust psycho-tandartsen,' sprak ze.

'Wat een vreemde snuiters,' sprak Evert.

'Het is hun religie,' sprak ze. 'Luister goed : de varkens vertegenwoordigen allemaal een bepaalde ondergrondse laag, helemaal tot de kern van de planeet Tsjernobyl. Om eraan te ontkomen zullen we dus onder de grond moeten, de

onderwereld van Tsjernobyl in, anders zullen de varkens ons zeker insluiten.'

'Hoe komen we daar ?' vroeg Evert. Ze leidde hem toen naar een gat wat onder de grond leidde. Ze moesten langs allerlei roosters heen, en ook over roosters heen. Hier zouden de varkens niet overheen kunnen. Onder de grond kwamen ze weer in een stedengebied aan. De vrouw legde uit dat deze steden werden geterroriseerd en bestuurd door clowns, vergevorderde varkensmensen, die ook onder zware stroom stonden. Zij die tegen de clowns vochten zouden geëlectrocuteerd worden. Ze moesten ook weer snel hier door, anders zouden de clowns hen van het ene drama in het andere drama brengen. Zo waren de clowns geprogrammeerd.

Ze moesten naar een bepaald station met de trein die om het gebied zou heenleiden. Dat zou de enige manier zijn om veilig te zijn tegen deze electrische roofclowns. De vrouw wist de weg, en Evert volgde haar. Weer moesten ze over vele roosters heen. Het was heel donker hier. Na een tijdje kwamen ze aan op een ondergronds station. Ook hier was het donker. Er waren geen treinen. Ze moesten een tijd wachten. Na lange tijd zagen ze lichten in de verte. Daar kwam de trein. Niet lang daarna konden ze instappen. Ze moesten nu erg voorzichtig zijn, zei de vrouw. Een man met een zonnebril zat ergens op een bankje in de trein. Zij gingen tegenover hem zitten. Hij zat een krant te lezen. Hij rookte ook. 'Wat moeten jullie ?' vroeg hij. De vrouw stootte Evert aan en fluisterde : 'Niets zeggen.' Evert hield zich stil.

'Nou, zeg op,' zei de man. 'Wat moeten jullie ?'

'Wie is het ?' fluisterde Evert naar de vrouw.

'Ssst,' zei de vrouw. 'Het is een spion. Het is een beveiligings-systeem.'

'Een robot ?' fluisterde Evert. De vrouw knikte. 'Hij controleert ons om te zien of alles in orde is, en of we klaar zijn om door te gaan.'

'Hoe heet hij ?' fluisterde Evert.

'Harro,' zei de vrouw. De man maakte wat vreemde robot-achtige bewegingen, en toen ging de trein verder. Evert keek naar buiten en zag de steden in de verte. Na lange tijd kwamen ze aan bij een veel groter station. Er liepen hier veel mensen, maar de vrouw zei dat het allemaal robotten waren, en dat ze reizigers beveiligden tegen de clowns. Ze moesten toen overstappen op een andere trein. Het gebied waar ze toen doorheen moesten was genaamd de Aue nacht. Het was natuur gebied. De vrouw zat tegenover hem in de trein. 'De diepte van Tsjernobyl, alle ondergrondse lagen, de stroomvarkens,' sprak ze, 'zijn geen onbekenden voor jou.' Evert keek haar diep aan. 'Het zijn de lagen van je eigen verleden,' sprak ze. 'Het heeft geen zin om er naar terug te keren. Het staat allemaal onder stroom. Het kan alleen gebruikt worden als een tekensysteem, als een taal. Zo alleen kan de muur tussen het verleden en het nu doorbroken worden, en zo ook de muur tussen leven en dood, opdat de muur tussen goed en kwaad herbouwd kan

worden.' En terwijl zij hem verder onderwees begon de trein door al die barrieres heen te breken, en het enige spoor wat de trein achterliet was een stroommuur tussen goed en kwaad.

SOBIBOR - DE LAATSTE JAGER

Hoofdstuk 1. De varkens van geweld

Hoofdstuk 2. De twistzieke vrouwen

Hoofdstuk 3. De zwarte hond

Hoofdstuk 4. Utrecht - de jongen uit de toekomst

Hoofdstuk 5. De mannen vermelking

Hoofdstuk 1. De varkens van geweld

Hula, een kale militair, zat in de trein naar Nochtstott. Het was het jaar 10.019. De aarde was bezocht door buitenaardsen die de aarde hadden gekoloniseerd, ingedeeld in concentratie-kampen. Het waren de psycho-dentists. Hula was van het verzet, een verzetsstrijder in hart en nieren, zo opgevoed door zijn ouders die ook in het verzet waren. Zijn ouders leefden niet meer, maar hij zette hun missie voort. De psycho-dentists waren slagers die ook verzot waren op mensenvlees. De code naam voor een aardling was voor hen 'varken'. Hun concentratie kampen noemden ze ook wel varkensfokkerijen, maar er werd ook mensenvlees bereid. Alhoewel ze het normale vee vaak vetmesten, zo hadden ze er plezier in de

aardlingen uit te hongeren, omdat dan het vlees beter smaakte. Het was een delicatesse voor hen.

Duitsland was het enige land wat nog stand kon houden tegen de buitenaardsen. Duitsland had immers de hoogste technologie van de aarde, ook voornamelijk de hoogste militaire technologie. Hula was een groot militair leider, en zijn groep werd weleens het kale verzet genoemd. Niet dat alle militairen in zijn groep kaal waren, maar omdat hun leider kaal was. Hula was kaal geboren en altijd kaal gebleven. Het was een gevolg van radio activiteit. Hula haatte de psycho-dentists, want zij hadden immers zijn ouders om het leven gebracht. Een ander geheim waardoor Duitsland nog steeds kon standhouden was omdat het een vegetarisch land was. De bio energie van levend vee was te belangrijk voor het goed werken van de militaire technologie en andere noodzakelijke technologie. Het varken werd dan ook vereerd in Duitsland. Het was hun laatste hoop. Varkens werden behandeld als de prinsen van het verzet. Zij waren het geheim van het gehele communicatie systeem binnen Duitsland. Een professor had dit eens bepaald, gebaseerd op zijn uitvindingen, en hij bleek gelijk te hebben gehad. Daarvóór was Duitsland nog volop vlees etend.

Er was niet veel overgebleven van de aarde. Duitsland was de enige hoop, of liever gezegd deze professor. Daarom stond deze professor ook hoog op de dodenlijst van de psycho-dentists. De systemen van de professor werkten voornamelijk door de bio-energetische straling die van levende varkens

afkwam. De systemen waren heel gevoelig en konden deze energie opvangen. Vandaar ook dat varkens met grote eer en voorzichtigheid werden behandeld. Ze waren hun laatste hoop. Zonder het varken zou alles verloren zijn.

De psycho-dentists brachten een religie op aarde die zwaar kannibalistisch was. Hun slachthuizen stonden overal, behalve in Duitsland. Het varken was de verzetsheer van Duitsland.

Hula was zwaar bewapend in de trein. Hij was op weg naar Nochtstott, waar de professor woonde. Het was de zwaarst beveiligde stad in Duitsland. De professor werkte aan een tijdmachine. Die tijdmachine was ook belangrijk om tot de zwaar beveiligde planeet Sobibor te komen, die ook wel de satelliet planeet van Duitsland werd genoemd.

Hula droomde van een betere wereld, maar de oorlog was zwaar. Niemand wist of de professor zou slagen in zijn Sobibor project en of hij op tijd zou slagen. Duitsland had grote verliezen geleden in de oorlog en veel gebied verloren. De oorlog was om de monden. Als ze hun monden zouden verliezen, dan zou alles verloren zijn. De psycho-dentists werkten met zware straling, radio actieve straling, om de bio energie van de monden te verstoren om die vervolgens over te nemen. Het waren orale kolonisten.

De psycho-dentists waren een combinatie tussen mondiatrie, psychiatrie en slachterie waarin ze hun doelwitten bestraalden

om zo hun etiketten vast te leggen. De slacht, daar liep alles op uit. Het waren slagers in hart en nieren. Ze betuttelden het volk ook met reclame en gaven hoge beloningen aan ouders die hun kinderen aan hen verkochten.

De professor was blij Hula te zien. Hij liet hem allemaal schermen zien waarop Sobibor te zien was. Ook liet de professor een robot zien, een gevechtsrobot, die geheel op varkens-energie liep. Die energie kon opgeslagen worden. Ze waren niet geheel afhankelijk van varkens op aarde hiervoor, maar ook van varkens op Sobibor, en dat waren hele andere soorten varkens. Het waren de varkens van geweld, roofvarkens, monsterlijke wezens, en die moesten verslagen worden.

In de nacht, waarin het varken wacht, In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de jager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze jager, Om geen varken te worden zoals zij.

De professor legde uit dat in de pieken van deze wezens zij worden tot psycho-dentists om de aarde te teisteren. Het waren terroristen. Het waren monsterlijke varkens van woest geweld die zich door ontwikkelden tot mensen.

Hula keek naar de gevechtsrobot. 'En dit ?' vroeg hij.

'Ik kan er meerderen van laten maken,' zei de professor. 'Ik mis nog bepaalde onderdelen voor de tijd machine. Die worden bewaakt door de psycho-dentists. Ik moet ook spionnen zenden.'

'Hoe zal dat gaan, professor ?' vroeg Hula. 'We zijn al ver, Hula,' zei de professor.

'Gaan we het redden, professor ?' vroeg Hula.

'Ik weet het niet,' zei de professor. 'De straling van de psycho-dentists is zeer zwaar.' 'Hoe kunnen we het uitschakelen ?' vroeg Hula.

'We moeten tot Sobibor gaan,' zei de professor.

Hula had er slapeloze nachten van. Hij kreeg bijna geen rust, maar hij had toch rust nodig. Hula las in de vele studie boeken van de professor, maar tegelijkertijd moest hij een groep aanvoeren.

Op een dag konden de afweerschilden de straling van de psycho-dentists niet meer verwerken, en zo werd ook Duitsland

ingenomen. Ook Hula ging in gevangenschap, en de professor. Ze kwamen beiden in een concentratie kamp genaamd Sixhein. Hier werden zij zwaar uitgehongerd en moesten zwaar werk verrichten. Ze sliepen in hokken. Die hokken waren zeer klein waarin ze zich bijna niet konden bewegen. 'Dat doen we met varkens,' zei een psycho-dentist bewaker.

'Ik heb nog wel wat,' fluisterde de professor even later toen de bewaker weg was tegen Hula, die in een hok naast hem lag. De professor peuterde iets los uit zijn vinger. Het was een heel klein apparaatje. 'Bewaar dit goed,' zei de professor. 'Hiermee had ik contact met buitenaardsen van Sobibor die mij hielpen en onderwezen.'

'Waarom geef je het dan aan mij ?' vroeg Hula.

'Geen vragen stellen nu,' zei de professor. 'Het past precies in het hangertje van de ketting die ik je eens heb gegeven die je draagt.' Hula nam het apparaatje aan en stopte het in het hangertje en sloot het toen weer. 'Goed,' zei Hula. 'Hoe werkt het ?'

'Dat zul je wel zien,' zei de professor.

Midden in de nacht werd de professor uit zijn hok getrokken en toen afgeschoten door de psycho dentists, voor de ogen van

Hula. Hula dacht eigenlijk dat hij de volgende was, maar dat was niet het geval. Hij moest machteloos toekijken, en wist nu waarom de professor hem het apparaatje had gegeven. Het maakte zijn woede tot de psycho dentists alleen maar groter, want hij beschouwde de professor als zijn beste vriend. Hula deed net alsof hij sliep, maar hij had alles kunnen volgen.

De volgende dag was weer een dag van hard werken en weinig eten. De nacht daarop toen er geen bewakers in de buurt waren begon het apparaatje te fluisteren. Ze hadden het over de ontbrekende onderdelen van de tijdmachine van de professor. 'De professor is dood,' zei Hula. 'Afgeschoten. Ik weet niet wat ze met de tijd machine hebben gedaan, maar in ieder geval hebben ze het in beslag genomen.'

'Goed,' fluisterde het apparaatje, 'niet goed dus, maar laat me uitleggen hoe het werkt. Er is niemand die hiermee overweg kan, want de tijdmachine heeft kunstmatige intelligentie en is veel slimmer dan de psycho-dentists. Als het goed is hebben ze die tijdmachine ergens mee naartoe genomen, en de tijdmachine zal nu zelf wel zijn weg vinden naar de ontbrekende onderdelen.'

'Dus eigenlijk was de tijdmachine zelf de spion ?' vroeg Hula. 'Correct,' zei het apparaatje.

'Wat als het ding ergens in een gesloten ruimte staat ? vroeg Hula.

'De tijdmachine werkt door straling, en kan hiermee elk slot uitschakelen door bepaalde codes en decoderingen. Het vindt zijn weg wel,' zei het apparaatje.

Het waren verschrikkelijke maanden van uithongering en hard werk, een bijna dodelijke combinatie. Hula was meer dood dan levend, en tot overmaat van ramp haalden ze ook zijn kettinkje bij hem weg. Op een dag werd hij in een busje naar een slachthuis genomen. Er stond daar ergens een psycho dentist met een slagers mes en een groot schort. Er waren overal vleeshaken waaraan bloederige lijken hingen. Hula wist dat zijn laatste uur was geslagen. Ze stonden allemaal in rijen. Hij was niet de enige. Hij zag hoe koppen van mensen werden afgehakt en hoe het bloed in het rond spoot. Hij was bijna aan de beurt. Er waren er nog een paar voor hem. Ineens draaide degene die voor hem stond om, en zei : 'Rennen.' Hij trok Hula mee. 'Wat doe je nou ?' zei Hula. 'Ze zullen ons afschieten.'

'Dat doen ze toch wel,' zei de man. Hula keek naar de man die hem had vastgegrepen en meetrok. Hij keek naar zijn hand, maar het was geen vlees. Het was metaal. Er werd geschoten, maar de man boog zich om Hula heen, en ving de kogels op, die afketsten. Deze man was niet van vlees en bloed, maar van metaal. 'Ik ben de tijdmachine van de professor,' zei de man. Weer trok hij Hula mee, en hij begon vanuit zijn metalen vingers, en zelfs vanuit zijn ogen, waarvan één rood was, terug te schieten.

Niet lang daarna waren ze in een dichtbijzijnd bos. 'Sobibor is gekomen,' zei de man, en trok Hula mee naar een heuveltje in het bos, waar een vreemd ruimteschip stond, heel compact. Er kwam vreemde witte waterige energie uit voort, vreemde straling. Beiden werden ze toen door de straling naar binnen gezogen, en al snel steeg het kleine ruimteschip op. In het ruimteschip deed de man ineens zijn hand open, en het kettinkje van Hula met het apparaatje lag erin. De man gaf het toen terug aan Hula. Maar het ruimteschip kwam niet ver. Het werd al gauw uit de lucht geschoten door de stralingsraketten van de psycho-dentists, en het stortte neer. Er ontstond een kleine bosbrand die even later door de psycho-dentists werd geblust.

Vele jaren later vond een jongetje het kettinkje van Hula in het bos. Het jongetje was erg verrast. Het apparaatje was flink aangetast door de stralings apparatuur van de psycho-dentists, en alle zend en verzend mechanismes waren verstoord. Er waren wel een heleboel boodschappen nog in opgeslagen, maar die waren ook verstoord. Het waren nog slechts wat herhalingen en echo's. Het jongetje woonde met zijn ouders dichtbij een concentratie kamp in de buurt van het bos, en dichtbij het slachthuis. Het gezin werd door de psycho-dentists grotendeels met rust gelaten omdat ze onderhandelings-contracten met hen hadden. Het waren collaborateurs, landverraders. Het jongetje nam het kettinkje mee naar zijn kamer. Hij kon alleen maar fragmenten horen, en vaak was het vervormd of zelfs verdraaid. Hij probeerde met het apparaatje

te communiceren, maar hij kwam er niet ver mee. 'Hula, Hula,' zei het apparaatje. Maar het jongetje wist niet wat het betekende. Ook meende hij de naam Sobibor te horen. Het jongetje begon al zijn theorieën over het apparaatje op te schrijven, wat hij dacht wat het was.

Omdat het apparaatje toch een zekere kunstmatige intelligentie bezat en nog steeds in verbinding stond met de planeet Sobibor, begon het apparaatje zich in de loop van de tijd te herstellen, en begon duidelijker tot het jongetje te spreken, en ook duidelijker weer boodschappen over te brengen van de planeet Sobibor. Ze legden het jongetje uit over het verzet, en ook wat er met zijn ouders aan de hand was. Ook vertelden ze hem over Hula, de professor en de tijdmachine. Het jongetje mocht hier niks over tegen zijn ouders zeggen. Vaak ging het jongetje naar het bos om te zoeken naar de onderdelen van de tijdmachine, maar hij werd zwaar in de gaten gehouden door de psycho-dentists. Het apparaatje vertelde het jongetje dat de tijdmachine kunstmatige intelligentie was, en dat waar de onderdelen ook terecht zouden zijn gekomen, en waar ze dan ook misschien door de psycho-dentists verborgen werden gehouden, dat ze elkaar wel weer zouden vinden om een nieuwe poging te doen. Sinds Hula was verongelukt zou de tijdmachine nu hoogstwaarschijnlijk naar het jongetje op zoek gaan als het zich had hersteld. Altijd maar weer keek het jongetje toen uit naar de terugkeer van de tijdmachine. Hij kon geen onderdelen ervan in het bos vinden, maar het kon ook zo zijn dat de psycho-dentists die onderdelen hadden gevonden en weer in beslag hadden genomen. Hoe dan ook, het jongetje geloofde in het apparaatje, en zijn hele leven

begon te draaien omtrend de verwachting van de terugkeer van de tijdmachine.

Op een nacht toen de jongen eens alleen thuiswas, omdat zijn ouders op vakantie waren, werd er gebeld. Toen de jongen opendeed stond daar een grote machine die ook vleugels had. Het was de tijdmachine. De jongen was heel blij. Hij mocht zijn spullen pakken en dan zou hij meegaan naar de planeet Sobibor. Het was een hele lange reis. Maar midden op de reis door de ruimte werd de vliegende tijdmachine aangevallen door ruimteschepen van de psycho-dentists. De jongen keek op een groot scherm. Voor hun eigen beveiliging moesten ze nu in de tijd reizen, maar de straling van de psycho-dentists hield hen nog tegen. Ook de tijdmachine viel aan met zijn straling. Het was een verschrikkelijk gevecht. Opeens waren de psycho-dentists in de tijdmachine. Ze hielden de jongen onder schot en arresteerden hem. De tijdmachine namen ze in beslag. Toen werd de jongen naar één van hun ruimteschepen genomen, en namen ze hem weer terug naar de aarde waar hij in een psychiatrische kliniek werd gestopt. Hij hoefde niet naar een concentratie kamp, want zijn ouders waren immers handelspartners, collaborateurs. Toen zijn ouders waren thuisgekomen en het hoorden waren ze diep geschokt. De psycho-dentists van de psychiatrische kliniek zeiden dat hij waan-ideeën had over tijdmachines en de planeet Sobibor, waarvan ze zeiden dat het niet bestond, en ze hadden hem zware medicijnen gegeven, waar hij heel moe van was geworden. Hij lag vaak in bed.

Gelukkig had hij zijn kettinkje nog wel, en het apparaatje sprak nog steeds tot hem.

Op de afdeling zat ook een meisje waar hij bevriend mee raakte. Haar ouders waren ook collaborateurs. Zij vond zijn verhalen over de tijdmachine en de planeet Sobibor interessant, en vond beslist niet dat hij gek was. Hij zei telkens weer dat de tijdmachine kunstmatige intelligentie bezat, en dat het zichzelf zou ontwikkelen, en zou wederkeren om hen mee te nemen. Zij begon dit ook meer en meer te geloven. Maar de psycho-dentists zeiden dat ze beiden wanen hadden.

Nooit sprak hij over zijn kettinkje, in de angst dat ze het van hem af zouden nemen. Hij werd er nog steeds door onderwezen, en hij onderwees het meisje ook. Hij vroeg aan het meisje waarom ze hier zat. Het meisje zei dat ze geprotesteerd had tegen de concentratie kampen en de slachthuizen, en dat ze haar daardoor overgevoelig, eigenwijs en ziek noemden, psychisch zwaar ziek. Hij vertelde dat hij opgevoed was met het idee dat het allemaal heel normaal was, maar eigenlijk hielp het meisje hem ermee te realizeren dat het misdaad was, en dat de aarde gekoloniseerd was door buitenaardse terroristen. Ook het apparaatje begon hem er steeds meer over uit te leggen.

Het wachten was op de tijdmachine. Ondertussen werden het meisje en de jongen verschrikkelijk onderdrukt door de

psycho-dentists, ook al zaten ze niet in een concentratie kamp. Elke dag weer werden ze gekleineerd en ondervraagd.

De moeder van de jongen kocht soms wat technisch speelgoed voor hem. Hij bewaarde alles goed. Op zijn kamer wilde hij werken aan een tijdmachine door de onderdelen van het technisch speelgoed ervoor te gebruiken. Soms werkte hij hier dag en nacht aan door. Soms waren er verplegers op zijn kamer en ze vonden het mooi wat hij maakte, maar ze wisten niet wat het was, en hij vertelde het hen ook niet. Op een dag was het klaar. Er was een scherm en een toetsenbord waarmee hij tijd en bestemming kon intypen. Er was een ander apparaatje aan verbonden wat dan de straling zou opwekken die daarvoor nodig was. Er zou dan een vortex ontstaan, wat hij allerreerst testte door er een object in te gooien. Het verdween in de vortex, dus hij ging er vanuit dat het werkte. Op het scherm zag hij toen waar het object terecht was gekomen, en dat was op de locatie die hij in had getypt.

Het meisje kreeg het ook te horen, en zij wilde ook wel mee. Ze zou wat spulletjes pakken. Ze zouden naar de planeet Sobibor gaan. Ook de jongen begon wat spullen te pakken. Maar het meisje bleef nogal lang weg. Toen de jongen ging kijken waar ze was merkte hij dat een paar verplegers met haar in gesprek waren. Ze waren haar aan het ondervragen, waarom ze haar spullen bij elkaar aan het pakken was. De jongen besloot het zekere voor het onzekere te nemen en ging terug naar zijn kamer en begon al dingen in te typen. Hij moest het

zo programmeren dat de vortex ook de tijdmachine zelf mee zou nemen. Hij wilde het meisje niet zomaar achterlaten, dus hij wachtte en wachtte maar, maar het meisje kwam maar niet. Toen hij weer ging kijken zag hij nog steeds de verplegers met het meisje praten, en ze wezen ook zijn kant op. Hij raapte al zijn moed bij elkaar en liep op hen af, en nog steeds hadden ze het over de spullen van het meisje. 'Laat haar met rust,' zei hij tegen de verplegers. Maar toen begonnen ze ook hem te ondervragen, en al snel gingen ze naar zijn kamer toe en zagen zijn bij elkaar geraapte spullen, en begonnen daarover vragen te stellen en te zeggen dat het verdacht gedrag was. Ze keken ook op zijn scherm, maar ze begrepen niet wat het betekende. Na het gesprek namen ze de tijdmachine in beslag. Het meisje en de jongen moesten nu met een trein naar een andere afdeling in een ander oord.

'We verzinnen wel weer wat,' zei de jongen tegen het meisje toen ze in de trein zaten met hun spullen. 'Het is allemaal kunstmatige intelligentie, en ook de andere tijdmachine is kunstmatige intelligentie. Ze zullen elkaar opzoeken en elkaar versterken. Dan zullen ze ons zeker redden.'

'Ik ben er niet van overtuigd,' zei het meisje. 'Al dat gedoe met die tijdmachines heeft ons in de grootst mogelijke problemen gebracht. Kijk waar ze ons nu naartoe brengen. Het is een veel strenger bewaakte kliniek, bijna een strafkamp. Het is nog net geen concentratie kamp.'

'Ik blijf de moed erin houden,' zei de jongen. 'Mij krijgen ze niet kapot.'

Toen ze bij hun nieuwe plaats aankwamen was er inderdaad veel meer bewaking, en het waren niet zomaar verplegers. Ze waren ook bewapend. Ze wisten dat ze probleemgevallen waren.

'Wegens herhaalde verdachte activiteiten zijn jullie hier,' werd er tegen hen gezegd. Er zaten zelfs tralies voor hun ramen. Hij begon te zien hoe het meisje steeds minder radicaal werd en eigenlijk alles overboord gooide wat ze eerst geloofde. En daarom werden ze steeds meer vijanden van elkaar. Ze begon steeds meer tegen hem in te gaan, en de kant te kiezen van de psycho-dentists.

'Je bent jezelf niet meer,' zei de jongen weleens. Maar dan haalde ze haar schouders op. Ze gaf wel toe dat ze lauw was geworden, maar ze begon hem steeds meer de schuld van alles te geven. Hij en zijn dwaze verhalen hadden haar in deze problemen gebracht. Het werd zelfs zo erg dat ze niet meer bij hem in de buurt wilde zijn en overplaatsing aanvroeg naar een andere afdeling. Nu had hij alles verloren. Toch had hij nog steeds zijn kettinkje met het apparaatje, alhoewel het vaak niet tot hem sprak. Het signaal begon steeds zwakker te worden, alsof er iets met het apparaatje aan de hand was, of dat alle signalen van de planeet Sobibor werden tegengehouden door

het bewakingssysteem van het oord, door afweerschilden, want die stonden er veel rondom het gebouw. Ze werden ook voortdurend bestraald. De jongen werd er helemaal gek van.

Maar 's nachts begon hij vreemde dromen te krijgen over de planeet Sobibor, over de varkensjacht. In de nacht, waarin het varken wacht,

In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de jager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze jager, Om geen varken te worden zoals zij.

De straling van de psycho-dentists probeerden zijn hersenen en zijn mond over te nemen. Hij had soms vreemde stuiptrekkingen, maar de dromen beschermden hem. Hij had nooit zeggenschap over zijn eigen lichtknopje. De lichten gingen te pas en te onpas aan en uit. Soms stonden ze de hele nacht aan in zijn kamer, en kon hij er niet van slapen. Hij had het idee alsof ze hem gek probeerden te drijven. Ook gaven ze hem maar heel weinig te eten. Er stonden ook overal camera's. Het zorgde ervoor dat hij epileptische aanvallen begon te krijgen, woede-uitbarstingen en hyperventilatie. Hij verlangde ernaar om naar de planeet Sobibor te gaan, en deel te nemen aan de varkensjacht, opdat deze dingen zouden stoppen. Deze terroristische bende moest opgerold worden. Hij kon steeds moeilijker praten. Hij kon nog maar drie procent zeggen wat

hij eigenlijk wilde zeggen. Ze hadden hem in een staat van coma gedreven. Dichtbij was er een concentratie kamp. vanuit zijn raam kon hij het zien door de tralies. Hij was er al dichtbij, en hij vroeg zich af wat het verschil was. Er was alleen verschil in naam. In wezen was hij al in een concentratie kamp, maar zo wilden ze dat niet

noemen.

Het bestralen ging maar door totdat hij in een vegetatieve staat was. Het was een gemaskerd concentratie kamp, nog wel smeriger dan een normaal concentratie kamp. Maar wat kon hij doen ? Hij kon alleen nog contact proberen te maken dieper in zijn binnenste. Hij kon alleen nog fantaseren en dromen. Natuurlijk waren dat allemaal wanen in de ogen van de psycho-dentists, maar hij sprak bijna niet meer, en al helemaal niet over dit soort dingen.

In de nacht, waarin het varken wacht, In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de slager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze slager, Om geen varken te worden zoals zij.

In zijn gedachten slachtte hij deze varkens af. In zijn dromen en fantasieën had hij deel aan deze jacht. Iemand moest hen stoppen. Al kon hij het niet rechtstreeks in de realiteit, dan maar in zijn dromen en fantasieën. Nog steeds had hij de hoop dat de tijdmachine hem zou komen halen. Maar zo niet, dan waren zijn dromen en fantasieën hem genoeg, want hij wilde toch niet leven in de terroristische wereld van de psycho-dentists.

Hij zweefde op het randje van de dood en had bijna-dood ervaringen waarin de afgodische godin van de psycho-dentists hem bezocht, een vrouw met een varkenskop gekleed in een paarse mantel. Ze vroeg hem of hij zelf ook een psycho-dentist wilde worden. Dat zou de enige weg uit zijn situatie zijn. 'Dat nooit !' riep hij. 'Ik ga liever dood.'

'Dan ga je maar dood,' zei de valse godin, 'je hebt je kans gehad.'

Toen verdween ze, en alles werd weer donker. Hij wilde niet aan dezelfde kant staan van deze varkens. Het was al erg genoeg dat hij door zulke varkens was opgevoed, maar hij was juist los aan het komen. Hij kwam dieper in zichzelf tot zijn ware identiteit. Hij wilde niets met ze te maken hebben.

Hij wist niet of hij nog leefde, of dat hij al dood was. Het was donker. Hij wist ook dat hij niet zomaar tegen ze kon strijden.

Ze waren ongrijpbaar. Hij moest meer te weten zien te komen. Hij ontdekte een wereld in hemzelf, die nog niet door deze varkens van geweld was aangetast. Maar ook dat begon langzaam uit zijn handen weg te glijden. Hij was als op de golven van een duistere zee. Hij was totaal machteloos tegen de sterke stroom die hem meezoog. Wat had hij nog ? Maar hij wilde niet terug waar hij vandaan kwam.

Het trok hem tot een nieuwe wereld. De tijdmachine was in hem zelf.

Het waren de eerste vijf jaren van zijn leven. Hij herinnerde deze straat waar ze toen woonden, en het jongetje tegenover op de hoek. Hij was op de zolder waar het jongetje zijn slaapkamer had. Hij speelde een cassette bandje af. Toen klikte hij het uit.

Zijn vader had een zwarte hond die kinderen verslond, maar het was slechts een boekje wat hier in de kamer lag, een verhaaltje. Hij keek naar de witte boekenkast. Toen zijn ze naar de patatkraam gegaan. Hij vroeg de patatboer om hem te helpen. Maar toen werd ook deze wereld in diggelen geslagen, of deed de tijdmachine dat ? Hij werd weer weggetrokken en was in een zware stroom,

alsof deze duistere zee de tijdmachine was. De golven waren zo hoog, en hij werd de diepte in getrokken, gezogen, en hij

kon er niets tegen beginnen. Hij spoelde even later aan op een eiland.

Een donker meisje met een rieten rokje staarde hem aan. 'Sobibor zei dat je kwam,' zei het meisje. 'Ben ik al op de planeet Sobibor ?' vroeg de jongen.

'Ja,' zei het meisje, 'maar mijn moeder is Sobibor. Ze zei dat je door een zwarte hond was verslonden.'

'Neem me naar je moeder,' zei de jongen.

Achter hen was het oerwoud. Daar liepen ze samen in. Bij een hut stond een vrouw achter een voorhangsel wat het terrein afbakende. Het voorhangsel leek varkenshuid te zijn. 'Droom je ?' vroeg de vrouw.

'Bent u Sobibor ?' vroeg de jongen. 'Zo noemen ze me,' zei de vrouw.

'In de nacht, waarin het varken wacht, In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de slager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze slager, Om geen varken te worden zoals zij.

Daarom zijn wij jagers en slagers, fokkers, van de varkens van geweld.'

'Het moet wel, hè,' zei de jongen.

'Hier worden ze gefokt, opdat er niet één ontsnapt,' zei de vrouw. 'Ik begrijp het,' zei de jongen.

'Nee, je begrijpt het niet, anders zou je een deel zijn van onze stam,' zei de vrouw. 'Laat me een deel zijn dan,' zei de jongen, 'want ik zat opgesloten.'

'Ontvoerd door de zwarte hond,' zei de vrouw, 'Egichtus. Zij zijn eerst varkens van geweld, dan honden, en worden dan psycho-dentists, valse mensen. Maar van binnen zijn het nog steeds varkens.'

'Ik heb het gezien,' zei de jongen. 'Het heeft me bijna mijn leven gekost.' 'Het heeft je leven gekost,' zei Sobibor.

'Heb ik hier een nieuw leven ?' vroeg de jongen. 'Dat moet je verdienen,' zei de vrouw.

'Hoe ?' vroeg de jongen.

'Door het voeren van de varkens,' zei de vrouw. 'Wat nog meer ?' vroeg de jongen.

'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 2. De twistzieke vrouwen

Kijk hoe die varkens in de nacht snellen tot de rivier, In grote stoeten zij aan zij,

Hun lot of het lot van anderen interesseerd ze niet, Alleen gulzig vreten willen zij,

Al zouden ze henzelf moeten vreten, Zo storten zij zich in het verderf,

Om aan de overkant tot honden te worden, Gierig en rovend doen zij daar hun werk, Totdat zij als roversloon mensen zijn geworden.

Sobibor keek de jongen aan.

'Heb je nog iets meegenomen ?' vroeg Sobibor. 'Ik heb alles moeten achterlaten,' zei de jongen.

'Mijn zusters, Auschwitz, Belzec, Treblinka en Dagau zullen snel thuiskomen,' sprak ze.

En dat kreeg de jongen te weten. Al scheldend en vloekend kwamen ze terug, ook scheldend en vloekend op de jongen. Het waren twistzieke vrouwen.

Ze begonnen hem al snel het leven zuur te maken, kleinering op kleinering. Hij werd ook verschrikkelijk gemanipuleerd, en had eigenlijk nooit rust.

Dit liep zo hoog op dat hij zich afvroeg aan welke kant het beter was, waar hij vandaan kwam of hier.

Vaak zei hij tegen Sobibor, de rustigste van het stel, dat hij het niet meer lang zou volhouden zo, en hij vroeg wanneer het nu eens ophield.

Sobibor zei hem dat ze wel twistziek moesten zijn, anders zou de straling van de psycho dentists hen grijpen.

Ze waren streng naar de jongen, veeleisend, wreed, en in zijn ogen zwaar sadistisch. Sobibor verdedigde hem niet, en liet alles gewoon toe, daarom haatte hij haar ook. Toch hield hij van de natuur hier. Hij moest aan deze vrouwen wennen. Volgens Sobibor waren zij de enige kans om te overleven. De jongen vreeste Auschwitz het meeste van hen allen. Ze was wreed, en altijd naakt. Ze bedreigde hem altijd, en chanteerde hem, naast alle kleineringen.

Op een nacht stond ze in zijn hut met een speer waar veren aanhingen, en richtte de speer om hem. 'Het is tijd dat je je eigen stam gaat oprichten, zonder dat je van ons afhankelijk bent.' Toen zond ze hem weg. 'Waar moet ik naartoe ?' vroeg hij, maar hij kreeg geen antwoord. Ze zou hem aan de speer spietsen als hij het waagde terug te komen.

En zo ging de jongen alleen op pad, in dit woeste oerwoud.

Hij liep groot gevaar met alle mensenetende varkens in het gebied. Hij had geen enkele bescherming meer. Al gauw begon hij zwaar uit te hongeren, en hij kon ook geen water vinden. De wildernis was zeer droog hier. In de verte lag een rivier die bijna zwart zag. Toen hij daar aankwam zag hij tot zijn grote schrik dat er allemaal lijken inlagen. Hij begon de rivier te volgen, omdat hij wilde weten waar die lijken vandaan kwamen. Hij kwam helemaal uit bij een fabriek die ook zwart zag. Grote zwarte wolken kwamen uit de fabriekspijpen. Hier wilde hij niet eindigen. Hij begon terug te rennen, maar het werd steeds donkerder. Hij begon weg te rennen van de rivier. Maar ineens leek het alsof hij weer bij de rivier was. Hij stond zo tussen de lijken, en zijn voeten waren nat. Hij schrok. Hij voelde zich omsingeld, maar zag verder niemand dan de lijken. Hij kreeg pijn in zijn buik, en werd ineens zwaar misselijk en duizelig. Waar hij ook naartoe liep, hij kwam steeds dieper in de rivier. 'Nee !' riep hij. Ineens ging hij kopje onder en werd door een zware zwarte stroom van rivierwater meegesleurd. Hij had niet eens meer het idee dat hij in een rivier was. Het ging zo diep en zo ver, en ook zo snel. Het was alsof hij tot de open zee werd getrokken. Telkens zag hij niets anders dan lijken.

Soms stootte hij aan tegen wat metaal of hout. Hij had het gevoel alsof hij al zwaar verwond was. Misschien dat de tijdmachine van binnen weer aan hem trok. Toen verloor hij zijn bewustzijn. Even later kwam hij weer boven water, maar het water leek wel rood, en nog steeds waren er overal lijken. Weer viel zijn bewustzijn weg.

Waar was hij toch, en wat wilden ze van hem ?

Weer werd hij omhoog geduwd door de stroom, en door een golf enorm ver weggeslingerd. Voor hem zag hij een enorm grote zwarte fabriek aan de kust, met een groot zwart rad wat draaide. 'Nee !' riep hij. Hij was machteloos tegen de zware stroom. Toch ging hij langs de fabriek heen, en werd toen weer op een strand geslingerd. Hij was meer dood dan levend.

Een man in een zwart gewaad liep op hem af. De schrik vloog de jongen om het hart. 'W... wie bent u ?' kreunde de jongen. 'Agedus,' zei de man.

'W... wat doet u hier ?' vroeg de jongen.

'Dit is mijn terrein,' zei de man nors, 'maar wat doe jij hier.'

'Meegeslingerd met de stroom,' zei de jongen, 'maar wat gebeurt hier ? Wat is dit ? Die fabriek enzo ?'

'Honden,' zei de man, 'varkens worden hier tot honden.'

'Dus ik ben aan de overkant van de rivier,' zei de jongen. 'Ik zie alleen maar lijken, geen honden.' 'Dat komt nog,' zei de man.

'Wat zijn die lijken dan ?' vroeg de jongen. 'Indringers,' zei de man, 'zoals jij.'

'Wat gaat u met me doen ?' vroeg de jongen geschrokken. 'Honden moeten ook eten,' zei de man.

'Ik ben geen hondenvoer,' zei de jongen.

'Dat ben je wel,' zei de man nors en bitter. 'Had je hier maar niet moeten komen.'

De jongen merkte dat hij zich niet kon bewegen. 'Ik moet iets gebroken hebben,' zei de jongen.

'Zal mij een rotzorg zijn,' zei de man. 'De honden lusten je gebroken of ongebroken.' Toen greep de man de jongen en begon hem weg te slepen. De jongen verging van de pijn. 'Niet doen !' riep de jongen, 'ik heb echt wat gebroken.' Maar de man

was meedogenloos. 'Kan mij het schelen,' zei de man. 'Ik doe gewoon mijn werk.'

'Schoft,' kreunde de jongen. Hij werd meegesleept naar de fabriek. Het was een groot zwart gebouw. Hij hoorde al wat honden angstaanjagend blaffen.

'Wat ga je met me doen,' kreunde de jongen. Maar de man zei niets. Ergens in het gebouw werd de jongen op een hoop lijken gegooid. 'Maar ik ben niet dood !' riep de jongen.

'Voor ons wel,' zei de man nors. Er kwamen wat honden om de hoop lijken heenstaan, en die begonnen zo hard en snijdend te blaffen dat het leek alsof het hart van de jongen in tweeen scheurde. Het ging hem door merg en been.

'Niemand hier heeft het op indringers,' zei de man.

'Ik moest mijn eigen stam maken van Auschwitz,' zei de jongen.

Ineens vertrok het gezicht van de man. 'Auschwitz ?' vroeg hij verbaasd. Toen liep de man weg. Ook riep hij zijn honden met zich mee, die toen gingen.

De jongen was verbaasd. Even later kwam de man terug met iemand anders. 'Als je contact hebt gehad met Auschwitz hierover dan willen wij niets met je te maken hebben,' zei de man. 'Vertrek onmiddelijk weer.'

De jongen had het idee alsof ze ergens bang voor waren, maar hij kon zich niet bewegen, dus hij kon niet vertrekken. 'I... ik kan me niet bewegen,' zei de jongen. Toen sleurden ze hem uit de fabriek, en trokken hem een paar honderd meter er van weg en lieten hem daar liggen. Toen gingen ze weer terug.

Hij kon niet veel meer doen dan liggen. Na een tijdje vonden drie inheemse vrouwen hem, en sleepten hem door het oerwoud naar hun kamp. Hun namen waren Chelmno, Bergen-Belsen, en Buchenwald. Hij vertelde hen wat er was gebeurd, maar zij hadden geen medelijden met hem. 'Goed, kun je hier werken,' zeiden ze.

'Ik kan op het moment niks,' zei hij. Toen begonnen ze hem te kleineren en te bespotten. Te eten gaven ze hem ook niet, alleen soms wat papperige melk. Chelmno was de ergste onder hen. Ze deed hem een beetje denken aan Auschwitz. Toch op een vreemde manier was Auschwitz ook de reden geweest waarom hij niet aan de honden was gevoerd, maar hij wist niet waar hij nu terecht was gekomen. Soms wilde hij gewoon dood. Of misschien was hij al dood. Ook Chelmno bedreigde hem en chanteerde hem. Ze ondervroeg hem ook telkens, wat hem heel

moe maakte. Op het laatst wist hij niet eens meer wat hij zei. Hij had het gevoel alsof hij de controle over zijn hersenen verloor. Op een nacht toen ze sliepen probeerde hij weg te komen door te rollen en te kruipen, wat een beetje lukte, maar ver kwam hij niet. Hij werd er ook zwaar voor gestrafd. Ze geselden hem zwaar. Ook deze vrouwen waren zwaar twistziek. Als hij zich verdedigde werd het niet geaccepteerd.

Maar ook door deze stam werd hij na een bepaalde tijd achtergelaten. Het was een nomadische stam en na een tijdje waren ze hem zat en trokken verder, hem achterlatende. Hij wilde dood. Zo wilde hij niet leven. Hij wist niet of hij blij moest zijn of niet dat ze hem hadden achtergelaten.

Hij vond ergens een tunnel die onder de grond leidde. Hij merkte dat er hier veel honden waren. Hij hoorde geblaf onder de grond. Daarom wilde hij weer terug uit de tunnel. Hij kon zich nog steeds niet goed bewegen zonder dat het verschrikkelijk pijn deed. Opeens stond er een man voor hem toen hij zich omdraaide. De man had een zwart gewaad aan. 'Laat me er langs,' zei de jongen, 'ik moest van Auschwitz hier zijn.' De jongen dacht dat hij met deze naam zijn woorden weer extra kracht kon bijzetten, zoals de vorige keer.

'Laat me raden,' zei de man. 'Je bent van Auschwitz, en nu je op pad bent gestuurd heb je niemand meer ?'

'Ik moet na de opdracht bij haar terugkomen,' loog de jongen.

'Ik ken haar,' zei de man, 'en we hebben een verdrag, en het lijkt me sterk wat je zegt. Auschwitz verstoot maar al te snel, maar je mag er wel door.'

'Wat moeten al die honden hier ?' vroeg de jongen.

'Zij voeden zich met het vlees wat Auschwitz voor hen over laat,' zei de man. 'En jij bent hun baas ?' vroeg de jongen.

'Welnee,' lachte de man. 'Ik ben zelf ook een verstotene.' 'Je bent verstoten door Auschwitz ?' vroeg de jongen.

'Nee, door de hondenfokkers,' zei de man. 'Ik leef nu onder de grond, veel veiliger. Ik heb wat honden kunnen meenemen. Ik zie ze niet als mijn onderdanen, maar mijn lotgenoten. Het zijn afgedankte honden met wat voor redenen dan ook. Als ik ze niet had genomen zouden ze afgeschoten zijn.'

'Ah zo,' zei de jongen. 'dus ze krijgen hun vlees van de varkensfokkerijen, waar de varkens van het geweld worden gefokt ?'

'Precies,' zei de man.

'Maar waren ze zelf ook niet eens varken ?' vroeg de jongen.

'Nee, dezen niet,' zei de man, 'en dat is waarschijnlijk ook de reden waarom ze afgedankt zijn. Ik ben het allemaal zat, de spelletjes die ze boven de grond spelen. Vertrouw niet hetgeen wat van buiten gebeurt, maar alleen datgene wat van binnen gebeurt. Dat is een groot verschil.'

'Het buitenste is sterk, en het neemt ons telkens weer mee,' zei de jongen. 'Het is een stroom waar we niet tegenop kunnen.'

'Nee,' zei de man, 'het zijn stromen van het binnenste, maar daar moeten we aan vasthouden, en het niet laten uitleggen door het buitenste. Dat is een groot verschil. Het is telkens weer een keuze.

Wikive is de naam.'

'Aangenaam,' zei de jongen.

'Ik kwam hier oorspronkelijk door een tijdmachine, maar werd ontvoerd door de hondenfokkers en tot één van hen gemaakt,' zei de man. 'Ik kwam in contact met de stam van Sobibor en Auschwitz, en toen zeiden de hondenfokkers dat ik besmet was. Toen hebben ze me verstoten, oftewel vrijgelaten.'

'Ik heb een soortgelijk verhaal,' zei de jongen. 'En waar is die tijdmachine nu ergens ?' 'Dieper onder de grond in een grot,' zei de man.

Ze moesten even door nog wat tunnels heen, en toen kwamen ze bij de grot aan waar de tijdmachine was, en waar de man het aan de jongen liet zien.

Het ding deed het niet meer. De jongen zei dat het allemaal kunstmatige intelligentie was, dus dat het op den duur zichzelf wel zou kunnen herstellen, of het zou op zoek kunnen gaan naar ontbrekende delen. Het was een zwarte tijdmachine met rode digitale letters op een schermpje. De jongen begon wat op het toetsenbord te typen. 'Ja, het loopt vast,' zei de jongen.

'Ik heb het na mijn komst nooit meer kunnen gebruiken,' zei de man. 'Het komt wel weer,' zei de jongen.

Hoofdstuk 3. De zwarte hond

Zwart is het water in de nacht,

Waar de varkens van geweld toe snellen,

Om honden te worden aan de overkant van de rivier, En dan mens als roversloon.

Zwart is het water in de nacht,

En zwart is het gezicht van de tovenares, Zij die dit alles oprichtte,

Om de laatste jager te doen ontwaken.

Er verscheen beeld en wat boodschappen nadat de jongen een tijdje had gesleuteld aan de tijd machine. Op het grotere scherm onder het kleine digitale scherm verscheen het gezicht van een donkere vrouw.

'Wie bent u ?' vroeg de jongen.

'Het is Sobibor,' zei de man, 'de tovenares van de planeet.'

Toen vervaagde het beeld weer. Weer begon de jongen te typen om contact te maken, maar niets hielp dit keer. 'Misschien moeten we het de tijd geven,' zei de man.

'Ja, het is kunstmatige intelligentie,' zei de jongen.

Heel vaag kreeg hij de varkens van geweld op het beeld die naar de rivier snelden. Allen stortten ze zich daarin, en begonnen naar de overkant te zwemmen. Daar werden ze tot honden, en dan langzaam tot mensen.

'Vreemd,' zei de jongen.

'Zo ontstaan de psycho-dentists,' zei de man. 'Maar wie doet dit ?' vroeg de jongen. 'Sobibor ?'

'Ik weet het niet,' zei de man. 'De vrouwen stammen op deze planeet, de planeet Sobibor, maken jacht op de varkens van geweld, opdat ze niet tot psycho-dentists worden.'

'Dat is hen dan niet goed gelukt,' zei de jongen.

'Ik weet het,' zei de man. 'De laatste jager moet nog ontwaken. Dan is het getal vol.' 'Wie is de laatste jager ?' vroeg de jongen.

'Ik weet het niet,' zei de man. 'Een vrouw in ieder geval.'

'Hoe komt ze terug ?' vroeg de jongen. 'Door de tijdmachine ?' De man haalde de schouders op. 'Het zou kunnen.'

'Er is een missing link,' zei de jongen. 'Dat is duidelijk. Daarom hebben de psycho-dentists zoveel macht.'

Toen kwam Sobibor weer door op het scherm. 'Zoek de laatste jager,' zei ze. 'Het is een stam.' 'Hier op deze planeet of ergens anders door de tijdmachine ?' vroeg de jongen.

Maar het beeld vaagde weer weg.

'Dieper onder de grond is een stam,' zei de man. 'Het is afgezonderd van de rest van de planeet door een radio actief scherm genaamd het Zivris scherm.'

De jongen zei niets en typte door. 'Ik denk dat ik het hier op het scherm heb,' zei hij ineens. 'Het is een tijd gat, straling van een andere tijd, en die houdt alles tegen en ketst alles weer af.'

'Nee,' zei de man. 'Je begrijpt het niet. Dit is iets heel anders. Het komt door het scherm wat van een bepaald soort doorzichtig materiaal is gemaakt, maar je kan bijna niet verder kijken dan het materiaal zelf, want wat daarachter ligt is allemaal wazig. Het is een soort gesteente en het straalt radioactiviteit uit.'

'De vraag is hoe kom je er doorheen, en willen we er wel doorheen ?' vroeg de jongen.

'We hebben geen andere keus als dat de laatste jager zou zijn, maar dat weten we dus niet, en we weten ook niet wat er zal gebeuren als we in contact komen met de laatste jager,' zei de man.

Opeens verscheen het gezicht van Sobibor weer op het scherm, en het begon te veranderen in de kop van een zwarte hond. 'Ken je dan het mensenras ?' zei de zwarte hond. 'Ze hebben hun geweld en hun economie die ze daar omheen hebben gebouwd. En kijk wat het is geworden ? Een prutswerk. In de diepte van Sobibor, achter het scherm van Zivris, is niets anders dan creative energy life. Dat is veel groter dan geweld en economie.'

'Hoe komen we door het scherm heen ?' vroeg de jongen.

'Creative energy life is geen product wat we verkopen,' zei de zwarte hond. 'Het is niet iets wat je door geweld of economie kan bereiken. Het betekent creatieve energie te gebruiken, en die energie is overal.'

'Dus het is hier al ?' vroeg de jongen.

'Ja,' zei de zwarte hond, en begon weer weg te vagen. 'Diep van binnen waarschijnlijk,' zei de man.

'Of overal om ons heen, en moeten we het gebruiken,' zei de jongen.

Opeens verscheen er een nieuwslezer op het scherm die wat op begon te lezen : 'Creative Energy Life

Ik kies ervoor om creatief te zijn. Creatieve energie is leven.

Creatieve energie is overal om ons heen. Niemand hoeft bij de pakken neer te zitten.

Het leven is niet de buitenkant, maar de binnenkant.

Met beide kanten kun je creatief omgaan, ook al voel je je opgesloten tussen binnen en buiten. Wees nooit zoals de ander, want dan verlies je je creatieve energie.

Anderen kunnen je inspireren, maar wees nooit een volledige kopie. Wees niet iemand waarvan er dertien in een dozijn gaan.

We willen niet meer van hetzelfde. Wees uniek. Bouw je eigen wereld.

De ander kan het niet voor je doen, want dan zou je je eigen identiteit en creativiteit verliezen. Zonder je af van de massa's, en start je project.

Nu zul je zien dat het onmogelijk is om je van de massa's af te zonderen.

We zitten vast in de massa's. Maar zie het zo dat we allemaal in een trein zitten.

We komen elkaar tegen op de stations, en we kunnen door elkaar geinspireerd worden, tot nieuwe dingen. Er valt altijd weer wat te leren.

Iedereen is uniek.

De massa's bestaan niet.

Er zijn teveel verschillen, en die zullen alleen maar groter worden. Hetzelfde is een illusie. Er zijn altijd verschillen voor de opmerkzame. Het is niet ons tegen de massa's, want de massa's zijn er niet.

Alles hangt als los zand aan elkaar. Er is geen eenheid.

Iedereen leeft in zijn eigen wereld, heel ver, oneindig ver, van de ander verwijderd. Er is geeneens communicatie mogelijk.

Het zijn processen in de mens zelf. De mens is een creatief wezen.

De mens pikt dingen op, heel vaag, en maakt er iets van. De mens vult de hiaten op.

De mens is een creatief wezen.

Creative energy life is voor de mens weggelegd. De natuur is creatief.

Er is een natuur aan de buitenkant, maar ook een natuur aan de binnenkant. Er is een zichtbare natuur en een onzichtbare natuur.

Alleen door creative energy life gaat de mens het zien.

Vul de gaten op met jouw creatieve energie. Ook al lijkt het op klei of modder in het begin. Blijf er creatief mee omgaan.

Creatieve energie zoekt altijd weer naar verbeteringen. Hoe kun je dingen creatief maken.

Als je er creatieve energie instopt, zal er ook creatieve energie uitkomen. Laat niets creatief onaangeroerd.

Ga er creatief mee om.

Stop er creatieve energie in, en je kan er later zoveel creatieve energie weer uithalen.

Laat niets je stoppen, laat niets je tegenhouden. Ga er creatief mee om. Boor creatieve bronnen aan, en leef door creative energy life.

Er is iets beters dan economie. Het is creative energy life.

Dit was het nieuws.'

En toen vaagde de nieuwslezer weer weg.

'Is dat dan de oplossing voor al onze problemen ?' vroeg de jongen. 'Misschien uiteindelijk,' zei de man. 'We kunnen het in ieder geval proberen.' 'Maar hoe ?' vroeg de jongen.

De zwarte hond verscheen weer op het scherm. Er waren veel storingen.

'Het scherm moet er zijn,' zei de zwarte hond. 'De laatste jager is in jezelf. Het is zowel abstract als sarcastisch, want het gaat niet om geweld en economie voor je levensonderhoud, maar om creative energy life. Het is geen product en niet iets wat je van de ander door geweld hebt afgenomen.'

'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'maar wat nu ?'

'Vraag het niet aan mij,' zei de zwarte hond. 'Je hebt je eigen creative life energy. Ga ermee aan de slag.'

'Maar hoe ?' vroeg de jongen.

De hond begon te grommen. Toen vaagde de hond weer weg.

'Ik snap er niets van,' zei de jongen. 'Het is een mooi idee, maar ik moet erin onderwezen worden.' 'Luister naar je eigen innerlijke creatieve bronnen,' zei de man. 'Je bent je eigen schepper.'

De jongen ging op de grond zitten ergens en begon te mediteren.

'Ik boor jullie aan, innerlijke creatieve bronnen van leven,' zei de jongen. 'Ik voel het van binnen stromen. Het trekt me mee, een zware stroom. Ik kan er niets tegen beginnen.'

Weer verscheen de zwarte hond op het scherm en blafte alleen nog. Ook de man ging op de grond zitten en begon te mediteren.

'Creative energy life,' zei de man, en bleef het herhalen, steeds langzamer en langzamer. 'Het neemt me mee,' zei de man, 'als een sterke stroom. Ik kan me er niet tegen verzetten. Alles is er al, alles is al gemaakt, en ik moet het door me heen laten stromen, en het overweldigt me en neemt me mee.'

'Rust, rust, nog creatiever, nog creatiever,' zei de jongen.

'Ja, ja, ja, ja,' zei de man steeds langzamer. Hij zuchtte, en begon toen weer sneller te ademen, te hijgen. 'Ja,' zei hij weer. 'Het gebeurt in mij. Het slingert me mee, hoge golven.'

De jongen lachte even en stak zijn handen in de lucht. 'Daar komt het,' zei hij. 'Wat is dit ? Wat is dit ?'

'Ik ben creatief,' zuchtte de man, diep uitademende, 'ik ben creatief, ja, ik ben creatief. Een schepper ben ik.'

Na een tijdje vielen ze beiden op de grond, alsof ze aan de drugs waren.

De zwarte hond verscheen weer op het scherm. 'Je kunt de ander nooit bereiken. De ander is te ver weg. Je maakt er alleen je eigen voorstellingen van, je vult de hiaten op. Je bent creatief, een schepper. Je maakt van de ander een simulator om de afstand te overbruggen, maar het kan nooit overbrugt worden. Het zijn slechts processen in jezelf. Van iedere ander maak je een simulator, een panoen. Zo bestaan er een heleboel panoenen in je leven die je creatief kunnen maken,' zei de hond, terwijl hij een soort gas spuwde, een vuur. Maar ze hoorden het bijna niet. Ze waren in een diepe trance.

'P... panoenen ?' vroeg de jongen dromerig, terwijl hij heel ver weg was.

'Ja,' zei de zwarte hond, 'nooit ben je in direct contact met de ander, alleen met de panoenen. dat zijn je eigen creatieve voorstellingen ervan, je simulators, in je eigen creatief proces.

'Mmm,' sprak de jongen, 'dat smaakt goed. Het smaakt naar drop.' 'Eet er niet teveel van,' zei de zwarte hond.

'Maar het zijn een soort pannekoeken,' zei de jongen. 'Dikke pannekoeken, dikkertjes. Mmmm.'

De hond begon te blaffen. 'Gebruik je creatieve energie, en pas op met de panoenen,' sprak de zwarte hond.

'Maar ik dacht dat het veilige simulators waren,' zei de jongen.

'Simulators, ja,' gromde de hond, 'maar je moet er niet teveel van nemen. Creativiteit verdeeld, is gevarieerd, wisselt af, raakt alles maar heel lichtelijk aan en gaat dan verder. Oefen jezelf hierin.'

'Oh, okay,' zei de jongen.

'Je bent hier niet in luilekkerland,' gromde de zwarte hond. 'Vele gevaren staan op de loer.' 'Okay, onderwijs me,' zei de jongen, 'help me. Wees mijn gids.'

Maar het beeld vaagde weer weg, en ook de jongen zakte weer weg. 'Panoenen,' sprak de jongen langzaam, 'gevaarlijke panoenen.'

'Ja, ze zijn gevaarlijk,' zei de man langzaam, 'die panoenen. Er moet nog veiligere apparatuur tussen ons en de panoenen, anders raakt alles oververhit.'

'Apparatuur ?' vroeg de jongen.

'Simulators gebruiken veel energie,' zei de man. 'Als ze teveel gebruikt worden kunnen ze exploderen.'

'Hoe weet je dat allemaal ?' vroeg de jongen. De man zweeg. Hij was ver weg.

'Wat moeten we doen ?' vroeg de jongen. 'Ik heb het gevoel alsof er een panoen zwaar opkomt.' 'Raadpleeg je innerlijke creatieve bron,' zei de man.

'Ik raadpleeg mijn innerlijke creatieve bron,' zei de jongen langzaam. 'Panoenen, ... ze ... ze overvallen me, ze overmeesteren me, of willen me overmeesteren ... Ze overweldigen me ...'

Verder kon hij niets meer zeggen. Weer verscheen de zwarte hond op het scherm, hard blaffend. Het ging hen door merg en been. 'Het alarm,' gromde de zwarte hond toen. 'De panoenen mogen niet overgebruikt worden. Ga dieper je binnenste in, en laat de panoenen met rust.'

'Okay,' zei de jongen.

'Panoenen zijn personen, voorstellingen van personen,' zei de zwarte hond, 'maar omdat het te ver weg is en onbereikbaar, en je gewoon gaten aan het opvullen bent met creatieve energie, weet je niet of het daadwerkelijk personen zijn. Het kunnen ook dingen zijn, apparaten. Het kunnen je persoonlijke middelen zijn, want creatieve energie maakt van alles gebruik. We noemen dat de panoken, wat voorwerps-simulators zijn. Je hebt het zelf gemaakt om de afstand te overbruggen, maar het valt niet te overbruggen. Je komt altijd ergens anders aan. De voorwerps-simulators zijn dus slechts schakels in het geheel. Directheid en volledigheid heeft niets met creatieve energie te maken. Creatieve energie neemt het altijd ruim, en is altijd afleidend, als een schakel, een brug die nooit de overkant bereikt, maar altijd ergens anders naartoe gaat. Je komt dus nooit aan op de bestemming, maar altijd op iets beters.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg de jongen.

'Test het maar uit,' zei de zwarte hond, lichtelijk grommend. 'Er moeten dus panoken zijn tussen jou en panoeken, want anders gaat het verkeerd. De panoken zijn je levensvoorwerpen, je levensinstrumenten.'

'Ik moet dus leren minder persoonlijk te denken en meer voorwerpelijk ?' vroeg de jongen. Maar de zwarte hond was alweer weggevaagd.

'Ik maak contact met de panoken,' zei de jongen, 'mijn levens-voorwerpen. Ik kan alleen met de panoeken omgaan door de panoken, maar niet teveel. Ik neem aan dat ik ook niet teveel met de panoken mag omgaan ?'

'Uiteindelijk gaat het om de principes, iets wat nog dichterbij ligt,' brulde de hond, die weer was teruggekomen op het scherm. Het was alsof de hond op de golven was. Er droop zelfs water van het scherm af. 'Dat gaat niet goed,' zei de man. 'Die tijdmachine staat op exploderen.'

'Wat moet er dan tussen mij en de panoken nog instaan ?' riep de jongen.

'De piloken !' riep de zwarte hond, 'dat zijn de filosofische principes. Gebruik de panoken alleen met mate ! Net zoals de panoeken !' Toen explodeerde het scherm, en de tijdmachine stond in zware brand. Direct sprongen de man en de jongen op. 'We moeten hier weg !' riep de man. Hij greep de jongen en trok hem met zich mee. Alles begon te branden om hen heen.

'Wat is er gebeurt ?' riep de jongen.

'Ik weet het niet !' riep de man. Het vuur zat achter hen aan. Ze moesten ze snel mogelijk boven de grond zien te komen, maar er was overal vuur. 'We zijn ingesloten !' riep de man.

Plotseling brak er iets door de bovenkant van de tunnel heen. Het was een soort klein ruimteschip en ze werden omhoog gezogen door een buis die dwars door de grond was heengegaan. Ze zagen toen een hele lange uitgestrekte arm die hen greep. Het was de arm van de zwarte hond.

Het ruimteschip vloog toen heel ver van de planeet weg. De hele planeet stond in brand. De zwarte hond zei tegen hen dat het alleen veilig zou zijn in het binnenste van de planeet, achter het scherm van Zivris. Er moest ook wat tussen de mens en de piloken komen, want teveel principes zouden het hoofd van de mens dol kunnen maken. Het zijn ook maar voorstellingen van de mens, maar de mens moet terugkeren tot de creatieve energie, tot het creatieve energie leven. De zwarte hond zei dat het ruimteschip het enige was wat door het scherm van Zivris heen kon breken. Met een enorme vaart ging het ruimteschip terug naar de planeet Sobibor waar overal hoog vuur was, en vloog er doorheen tot de grond, en ging toen door de grond, dieper en dieper, totdat ze bij het scherm van Zivris aankwamen. Er stond daar een meisje wat zich telkens heel snel verplaatste en vermenigvuldigde, en toen veranderde ze in een zwarte hond. Er was een hele hoge schreeuw, en toen gekraak als van glas, en toen was er een glas explosie. Toen ging het ruimteschip in snelle vaart door het scherm van Zivris. Tegelijk toen ze er doorheen waren gekomen sloot het glas zich weer. Nu moesten ze heel snel uit het ruimteschip, want dat zou exploderen vanwege oververhitting. Ze moesten rennen voor hen leven. Er was een bos dichtbij waar ze inrenden, in een vallei, en niet lang daarna hoorden ze een enorme explosie en

was er achter hen allemaal vuur wat als een razende om zich heen begon te grijpen. Er waren veel meer zwarte honden die hier renden. Ook bomen om hen heen begonnen te branden. Ze bleven doorrennen, achter de honden aan, en moesten toen door een ondiepe, kleine rivier. Pas toen begon alles rustiger te worden, alsof ze pas toen de nieuwe wereld inkwamen. Ze keken naar de zwarte honden, maar het waren geen honden meer, maar vrouwen. In de verte, achter het bos in de vallei, zagen ze een heleboel fabrieken staan. De jongen vroeg waar de fabrieken voor waren. 'Het zijn de fabrieken van creative energy life,' zei één van de vrouwen.

'Wat moet ik me daarbij voorstellen ?' vroeg de jongen. 'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Het was een kleine groep vrouwen, en er bleven er steeds minder over. Ze moesten door het bos naar de fabrieken toe. Het leek wel alsof ze nooit aankwamen.

'Het is te ver weg,' zei de vrouw. 'Dan ga je het vanzelf bedenken, als een simulator. Het is je eigen creatieve energie. Zelfs ik ben te ver weg, en daarom ben ik niets dan een schepping van je eigen innerlijke creatieve energie.'

'Vreemd,' zei de jongen. 'Ik heb helemaal niet het idee dat ik je heb geschapen.'

'Het gaat vrij automatisch,' zei de vrouw. 'Het is panoeken energie. Dan maak je simulators van personen die onbereikbaar

zijn, die heel ver weg staan, dus eigenlijk weet je niet of ze wel bestaan, maar dat doet je creatieve energie.'

De jongen zuchtte. 'Ik kan er maar niet bij,' zei hij. 'En ik moet ook weer oppassen met panoeken.'

'Precies,' zei de vrouw. 'Daarom veranderen wij soms in zwarte honden, en daarom vagen wij soms weg, opdat je contact kunt maken met de panoken, de gebruiks-voorwerpen.'

'En dan de piloken, de principes, en dan de creatieve energie ?' vroeg de jongen. 'Juist,' zei de vrouw. 'Zo heeft de mens verschillende beschermlagen.'

'Als een soort filters ?' vroeg de jongen. 'Juist,' zei de vrouw.

'Dus eigenlijk komen we nooit aan bij die fabrieken, maar moeten we onze innerlijke fabrieken ontdekken ? Onze innerlijke creatieve energie ?' vroeg de jongen.

Maar hij zag de vrouw nergens meer. Het leek wel alsof er storing in zijn hersenen was, alsof alles haperde. Het leek wel alsof zijn hersenen ook allemaal technische apparatuur was.

Ook zag hij de man niet meer. Het was misschien ook wel goed dat niets echt bereikbaar was, want hij zou er verkeerd mee om kunnen gaan. Hij moest eerst komen tot de bronnen van

creatieve energie. Hij zag wel een grote rivier liggen tussen hem en de fabrieken. 'Die fabrieken zitten natuurlijk vol met panoken, gebruiks-voorwerpen,' zei de jongen.

Bij de rivier aangekomen liet hij zich erin zakken. Er stond hier een sterke stroming, en al snel werd hij meegesleurd. 'Dit is alles wat ik wil,' zei de jongen.

Alles begon steeds trager te gaan in zijn hoofd. De stemmen van zijn gedachten werden ook steeds lager. Hij snapte even niet waarom hij de rivier in was gegaan. De rivier was woest en slingerde hem mee. Maar in zijn ogen was het creatieve energie. Ineens viel hij een heel eind naar beneden en klapte op een rots. Hij schreeuwde het uit van de pijn en bleef toen stil liggen. Hij was over de waterval heengegleden. Het was een wonder dat hij nog leefde, of was hij al dood, of misschien allang dood ? Een donkere vrouw met een speer en een heel dun wit voorhangseltje wat over haar kruis ging stond voor hem. Toen trok ze hem het water uit terwijl hij kreunde van de pijn.

Ze trok hem naar haar stam.

'Op zoek naar creative energy life ?' vroeg ze even later toen ze in het kamp waren aangekomen. Vele donkere vrouwen gingen om hem heen staan.

'Ja,' zei hij. 'Ik dacht dat dit het was, maar het voelt alsof alles in me gebroken is.' 'Het is een spel,' zei de vrouw.

'Nee,' kreunde hij, 'geen spel. Ik weet niet of ik daar klaar voor ben.' 'Je hele leven was een spel,' zei de vrouw.

'En wie ben je ?' vroeg de jongen. 'Sobibor,' zei de vrouw.

'Het is me opgevallen hoeveel vrouwen op deze planeet Sobibor heten,' zei de jongen. 'Heel veel,' zei de vrouw. 'Het is een gebruikelijke naam.'

'Maar vertel me over het spel,' zei de jongen.

'Je moet de technologie leren,' zei de vrouw, 'spelenderwijs.' 'De technologie van creative energy life ?' vroeg de jongen. 'Ja,' zei de vrouw, 'het is de natuur techniek.'

'Ik ben geen goede leerling,' zei de jongen. 'Ik leer traag, en als ik iets leer, dan breng ik mezelf ermee in de problemen, altijd maar weer, of ik ben gewoon een enorme pechvogel.'

'Een geluksvogel zul je bedoelen,' zei de vrouw. 'Want het heeft je wel hier gebracht. Je zou hier op geen enkele andere manier gekomen zijn.'

'Dat is een geluk bij een ongeluk dan,' zei de jongen. 'Er is een bosbrand hier,' zei de vrouw.

'Alweer ?' vroeg de jongen.

'Nee, nog steeds,' zei de vrouw. 'Het is al een tijdje zo.' 'Lopen we gevaar ?' vroeg de jongen.

'Je moet naar de put van duimelingen,' zei de vrouw, 'anders verbrand je. Daar vaagt alles weg, ook het vuur.'

'Maar vaag ik daar dan niet weg ?' vroeg de jongen. 'Er is zoveel wat moet wegvagen,' zei de vrouw.

'Waar is het ?' vroeg de jongen.

'Ik kan je niet helpen,' zei de vrouw.

Ineens vaagden alle vrouwen weg. Hij lag nog steeds op de rots en kon zich niet bewegen.

'Ik dacht dat ik in een kamp was,' zei de jongen tegen zichzelf. Tot zijn grote schrik merkte hij dat het water brandde, wat de rots omringde. Hij probeerde op te staan, maar het lukte niet. Hij wist niet meer wat boven en onder was, maar boven hem zweefde een put als een vortex. 'Ik moet daarin zien te komen,' zei de jongen. Maar de vortex zweefde telkens weg. 'Kom !' riep de jongen, 'kom terug !'

De jongen dacht dat hij zwaar aan het hallucineren was. Ineens was het vuur weer teruggedrongen. Het kwam allemaal steeds meer op de achtergrond te hangen. Hij had een waas in zijn hoofd, of zweefde die waas vlak boven zijn hoofd ? 'Uch,' zei de jongen. 'Misschien is het allemaal mijn eigen creatieve energie. Ik geef mezelf nergens teveel van, maar ook zeer zeker niet te weinig. Ik heb het gevoel dat het automatisch gaat. Mijn creatieve energie, mijn creatieve energie, en wat kan ik doen ?'

Hoofdstuk 4. Utrecht - de jongen uit de toekomst

'Ik ben op zoek naar de snelle wateren van creatieve energie, Ik stort mijzelf erin om te worden tot een zwarte hond,

Aan de overkant zal ik waarlijk mens worden.'

Door een snelle stroom waartegen hij zich niet kon verzetten werd hij getrokken tot de open zee. Hij explodeerde in de hitte, wat een zalig gevoel was. Hij kon boven alles uitstijgen, als een vogel. Hij zag alle schepen en eilanden. En weer explodeerde hij, en weer, een gelukszalig gevoel, als een vogel.

Hij was op de luchtstromen van de creatieve energie. Dit was het leven. Het was krioelende energie. En hij bleef maar ontploffen. Het was als een verhitte zomerse dag, een hemelse dag, en het water was verrukkelijk. En op de schepen en eilanden werd muziek gemaakt. Iedereen maakte gebruik van zijn creatieve energie.

De laatste jager was een kunstenaar, maar wel een geoefende. Ik zag haar geschilderd in een museum. Ik kon haar bijna ruiken. Soms was zij als een zwarte hond, soms als een stam, en soms als een rivier. Zij was de creatieve energie, creative energy life. Het was een groot schilderij. Vele bezoekers keken ernaar. Ze maakten foto's of filmden het. Er stonden zelfs bewakers bij. Sommigen hadden beweerd dat de vrouw op het schilderij bewoog.

En de vrouw op het schilderij was genaamd Sobibor, wat ook de naam was van het schilderij. Ik ging naar huis, kuste mijn vrouw, en zei dat ze leek op de vrouw van het schilderij genaamd Sobibor. Ik ging naar de keuken en maakte wat eten. Mijn vrouw stond voor het raam in de voorkamer. Ze keek uit het raam. De tuin achter onze flatwoning was toch ook wel echt een oerwoud. We keken er graag naar. Ik ging naast haar staan.

'Wat heb je allemaal meegemaakt vandaag ?' vroeg ze.

Ik vertelde haar over een jongen die ik bij het schilderij genaamd Sobibor was tegengekomen, hoe hij een heel verhaal vertelde over de planeet Sobibor waar hij was geweest, en dat

hij uit de toekomst kwam, uit de jaren 10.000. Hij zou weer naar de aarde zijn gegaan en toen met een tijdmachine naar deze tijd zijn gegaan om de mensheid te waarschuwen, maar ze geloofden hem niet en lieten hem opsluiten, ook omdat hij geen identiteitsbewijs had.

'En hoe is hij weer uit de gevangenis gekomen dan ?' vroeg mijn vrouw.

Ik zei dat ik niet zeker wist dat het een gevangenis was of iets anders, maar hij beweerde dat zijn tijdmachine kunstmatige intelligentie bezat en hem uiteindelijk uit zijn gevangenschap wist te bevrijden, en dat hij toen naar het museum is gegaan om het schilderij genaamd Sobibor te bezichtigen, wat als bijnaam 'de laatste jager' had. De jongen drukte mij op het hart dat ik de laatste zou zijn waartegen hij zou spreken hier, dus dat ik al zijn woorden zou moeten opschrijven, en dat zou dan echt de laatste waarschuwing zijn voor de mensheid, want hij zou daarna weer met zijn tijdmachine teruggaan naar de planeet Sobibor ergens in de jaren 10.000. Het zou dus allemaal op mijn schouders rusten.

Mijn vrouw begon toen te zuchten. Ze zei dat er zoveel van zulke figuren waren vandaag de dag. Ze wilde het verhaal niet eens horen. Ze werd al moe als ze er aan dacht. Later zei ze dat ik bewijsmateriaal had moeten vragen. Ik zei dat ik dat ook had. Ik liet haar een kettinkje zien met een apparaatje erin. 'Hij

zei dat hij met het apparaatje in het kettinkje communiceerde met de planeet Sobibor, maar dat het apparaatje het niet meer deed. Het zou eventueel in de toekomst weer kunnen werken, want hij beweerde dat het kunstmatige intelligentie bezat en zichzelf zou kunnen herstellen,' zei ik.

Mijn vrouw begon toen te lachen. 'Dat geloof je toch zeker niet ? Precies dezelfde kettinkjes verkopen ze op de markt, en die apparaatjes die erin zitten zijn gewoon radiootjes. Een heleboel kinderen hebben die kettinkjes,' zei ze.

'Moet toeval zijn,' zei ik.

'Geen toeval,' lachte ze. 'Je bent erin geluisd. Heeft hij je ook nog geld gevraagd ?'

'Ja, hij heeft er wel veel geld voor gevraagd,' zei hij, 'omdat het uit het jaar 10.000 kwam, en het was heel duur materiaal.'

'Zie je,' lachte ze. 'Je bent gewoon opgelicht. Hij wilde gewoon zijn ketting met het kapotte radiootje aan je verpatsen zodat hij een nieuwe zou kunnen kopen, en andere dingen, want zo duur zijn ze nu ook weer niet. Zeg, hoeveel heb je er eigenlijk voor betaald ?'

'Dat durf ik eigenlijk niet te zeggen,' zei ik, helemaal schaamrood wordende.

'Je moet niet zo goedgelovig zijn,' zei ze. 'Maar ja, ik hoop dat je je les nu wel geleerd hebt.'

Maar de dag erna las ik in de krant dat er iemand met een heel vreemdsoortige vliegende machine was neergestort. De machine zat vol met allerlei onbekende apparatuur. Wetenschappers verbaasten zich over de apparaatjes die ze vonden, want die waren nog niet eens uitgevonden. Ze geloofden dat de machine wel uit de toekomst moest komen, en dat bleken ook de laatste woorden van de jongeman te zijn geweest die ze in het neergestorte toestel hadden gevonden.

Ik vond het natuurlijk hartverscheurend om te horen dat de jongen was verongelukt, als het dezelfde was, maar ik had ook weer wat hoop dat het verhaal dus toch waar geweest zou kunnen zijn. Mijn vrouw had er natuurlijk, zoals altijd, weer een andere uitleg voor. Die was gewoon nooit om te praten. Nog steeds had ik ook altijd het kettinkje dicht bij me in de buurt, in de hoop dat het misschien eens weer zou functioneren gezien het mogelijk kunstmatige zelfherstellende intelligentie bezat. Volgens mijn vrouw begon ik obsessief gedrag te vertonen. Ik vond het nog wel meevallen. Mysterie was gewoon één van mijn hobbies.

Ik besloot contact te zoeken met de wetenschappers die de machine hadden onderzocht. Inmiddels merkte ik dat er een hele cultus was ontstaan rondom zowel de machine als het lichaam van de jongen, want de wetenschappers hadden het lichaam onderzocht van de jongen, en het bleek een volkomen mechanisch lichaam te zijn opgebouwd uit delen die kunstmatige intelligentie hadden, wat zou kunnen betekenen dat het in de toekomst zichzelf zou kunnen herstellen. De wetenschappers hadden ook het lichaam van de jongen in bewaring gekregen, en lag daar ergens in een glazen kist. Toen ik het lichaam te zien kreeg herkende ik de jongen niet. Hij deed me niet direct denken aan de jongen die ik had gesproken. Ook liet ik het kettinkje met het apparaatje aan de wetenschappers zien, en zij zeiden dat het gewoon een kapot radiootje was, maar toen ik hen het hele verhaal vertelde over wat de jongen had gezegd vonden ze dat wel heel interessant. Ook zeiden ze dat het lichaam van de jongen was veranderd sinds het in de glazen kist lag, omdat het mechanisme van kunstmatige intelligentie zichzelf aan het herstellen was. Ik kreeg toen foto's te zien van hoe de jongen vlak na het neerstorten van zijn machine was, en dat leek meer op de jongen die ik had gesproken in het museum. Ik had dus een zekere hoop dat het dezelfde jongen was.

Het zou de eerste persoon zijn die ooit van de dood zou zijn teruggekeerd, als het kunstmatige intelligentie mechanisme van de jongen zichzelf zou weten te herstellen. Alhoewel sommigen zouden zeggen dat het een robot was. De wetenschappers hadden gesteld dat zowel de jongen als de

machine vergevorderde wapen technologie bezaten die de aarde zou kunnen behoeden tegen de ondergang.

Het was in die dagen dat tot mijn grote verbazing het apparaatje in mijn ketting zichzelf begon te herstellen, en het begon signalen door te geven. Het werden steeds duidelijkere boodschappen en het bleek van de planeet Sobibor te komen. Ze waarschuwden ernstig tegen het grote gevaar van de psycho-dentists, waarvan ze zeiden dat dezen op het punt stonden de aarde over te nemen. Ook de wetenschappers waren verbaasd en sommigen dachten nog steeds dat het een truuk was. Ze spoorden aan om een stralingsveld op te wekken met behulp van de jongen en zijn machine, want de psycho dentists zouden proberen de monden en de hersenen van de mensen te bestralen om die vervolgens over te nemen. De wetenschappers moesten een race tegen de klok beginnen. De jongen uit de toekomst zou een militair leider kunnen wezen, maar het probleem was dat alhoewel hij al heel erg was veranderd na de crash hij nog steeds niet tot leven was gekomen.

Het apparaatje in de ketting drong er op aan bepaalde stralings apparaten van de machine te gebruiken om het proces van het opwekken van het jongetje te versnellen, maar het probleem was dat ook die apparaten het niet meer deden, en zich nog steeds niet hadden hersteld.

Ik vroeg hen van de planeet Sobibor die met ons communiceerden of ze geen ruimteschepen konden zenden om ons te helpen. Daar deden ze allemaal heel geheimzinnig over. Dat zou technisch niet mogelijk zijn in deze situatie. Zij communiceerden vanuit de toekomst, en zij hadden op het moment niet de middelen om ruimteschepen in de tijd te zenden en ook nog eens naar onze locatie. Er bleken bij hen ook bepaalde problemen te zijn.

Ondertussen klaagden sommige mensen in onze stad, in Utrecht, dat ze in het bos spookgestaltes hadden gezien in paarse gewaden met paarse kappen op, en dat die spookgestaltes hen bedreigden aangaande hun mond. Het kwam telkens weer voor. Ondertussen werkten de wetenschappers aan de tijdmachine, en aan de mechanische jongen, maar er was nog geen teken van leven. Het apparaatje in de ketting, wat toch als een soort radiootje was wat buitenaardse signalen kon opvangen, zei dat het via straling misschien de tijdmachine kon herstellen en daardoor het jongetje. Er begon inderdaad sinds die tijd vreemde dikke straling door het apparaatje te komen, waardoor je soms heel lichtelijk dubbel zag, of vibrerende gezichtsvelden. Steeds meer mensen kregen bedreigingen van de paarse spookgestaltes. Soms beweerden ze zelfs dat de spookgestaltes 's nachts op hun deur klopten en bedreigingen maakten. De hersenen van de mensen werden door een onverklaarbare kracht bestraald. Sommige wetenschappers geloofden dat het van een meteoor afkwam. Ik begon het apparaatje tegen de tijdmachine aan te leggen, en het begon een vortex op te

wekken. Als ik in de vortex keek, dan zag ik mijn kinderjaren. Ik zou er zo naartoe kunnen gaan. Ik zag verschillende winkeltjes waar ik ooit was geweest. Maar tot mijn schrik zag ik ook grote gebouwen van de psycho-dentists, wat bijna centrums waren. Die waren er vroeger niet.

'Ze komen,' zei ik. 'Ze lopen al met de tijd te rommelen.' Die nacht had ik vreemde dromen. De tijdmachine was in mij, en ik was half mechanisch. Ik schrok heel vroeg wakker, en moest direct naar het laboratorium. De vortex was nu veel groter, en de tijdmachine begon weer te werken. Het apparaatje van de ketting zei dat ik niet de vortex in moest gaan, maar dat de energie gebruikt moest worden als een afweerschild tegen de psycho-dentists die op het punt stonden de aarde binnen te vallen. Ook moest de energie van de vortex gebruikt worden om de jongen tot leven te wekken. Ik moest hiervoor een spiegeltje gebruiken, om zo de straling die van de vortex afkwam te richten op de jongen. Door het spiegeltje werd de straling gehalveerd, zodat er niet teveel straling op de jongen zou komen te staan, zodat hij niet de tijd in zou glijden. Maar er gebeurde niets. Plotseling viel de vortex weg, en de tijdmachine stopte te werken. Het apparaatje van de ketting zei dat er een grote storing was. Er werd geklopt. Een paarse verschijning kwam zo door de deur heen zonder dat de deur was geopend. Ik greep naar mijn hoofd. Was ik aan het hallucineren of was dit echt. De verschijning begon bedreigingen te maken over mijn mond.

'Het is een winkel,' sprak het apparaatje van de ketting. 'Neem gewoon een ander winkeltje. Doe geen zaken met de psycho-dentists.'

Maar ik begon felle steken in mijn hoofd te krijgen. Weer greep ik naar mijn hoofd. 'Maar ik word bestraald !' riep ik.

Ik moest toen weer het apparaatje tegen de tijdmachine aanleggen. De tijdmachine moest opgeladen worden. Er bleek een soort lek te zijn waardoor het telkens weer snel wegstroomde. Na een tijdje ontstond er weer een kleine vortex. 'Roep nu naar de jongen,' zei het apparaatje. 'Hoe heet de jongen ?' vroeg ik.

'Roep hem gewoon,' zei het apparaatje. 'Hey !' riep ik. 'Hey, jongen !'

Even leek het alsof ik zijn ogen zag opengaan, maar toen waren ze weer dicht.

In de stad Utrecht waren geen dokters, maar alienologen, want het gevaar van buitenaardse infiltratie was groot. Ook als er iets met de mond aan de hand was dan ging men naar de alienoloog. Hier mocht ook absoluut geen geld voor gevraagd worden anders zou het corrupt kunnen worden.

Toch kregen de psycho-dentists het voor elkaar overal door het land centrums te krijgen, en ze werden dik betaald. Het utopia

wat in het land in voorgaande jaren was opgebouwd brokkelde langzaamaan af. De monden en de hersenen van de mens werden bestraald. Het was niet meer zoals het geweest was. Ook het rechtssysteem kwam geheel in de handen van de psycho-dentists, wat voorheen nog door de alienologen ging. Het recht en het medische, ook het orale medische, begon meer en meer een markt te worden en werd steeds corrupter.

Het ging allemaal heel snel. Het was als een nieuwe religie, als een cultus. Het was een buitenaardse invasie, en er was een jacht op alienologen. De doodstraf werd weer ingevoerd en elke alienoloog kreeg per definitie de doodstraf. De tijdmachine en de mechanische jongen werden in beslag genomen, en op 't nippertje hadden we een ontsnappingsroute om te kunnen onderduiken, omdat wij ook betrokken waren.

De mechanische jongen en zijn tijdmachine waren nu slechts een fabel.

Alleen het kettinkje met het apparaatje had ik nog. Op het onderduik adres kwam ik met mijn vrouw en wat wetenschappers. Alle hoop was nu gericht op het kettinkje, maar ook hadden we de hoop dat uiteindelijk de mechanische jongen en zijn tijdmachine zouden ontwaken. Eigenlijk waren al onze plannen in diggelen geslagen. We konden niet tegen de straling van de psycho-dentists op. Ik wist nu dat de jongen die

ik in het museum was tegengekomen de waarheid had gesproken.

Ik was in een vreemde trance. Op de een of andere manier kon het apparaatje zelf een kleine vortex opwekken, alhoewel het heel klein was, en het ons niet de tijd in kon trekken. Ook de wetenschappers keken er verwonderd naar. We wisten niet hoeveel tijd we nog hadden. De psycho-dentists namen alles over en zouden ons vast en zeker vinden na niet al te lange tijd. Het was een race tegen de klok. Overal in Utrecht werden er huiszoekingen gedaan om ondergedoken alienologen en hun wetenschappelijke medewerkers te vinden en te arresteren. We zaten in een geheime kelder onder het huis. Er was een mogelijkheid om nog dieper te gaan, en dat deden we ook. We moesten langs een put naar beneden. Het apparaatje zei dat onder de grond er nog meer kleine vortexen waren, en dat het apparaatje ze zou kunnen gebruiken om zijn eigen systeem ermee op te laden, zodat de vortex van het apparaatje nog sterker zou worden. Maar onder de grond waren de paarse spookverschijningen ook al. We zaten geheel ingesloten. We besloten weer naar boven te gaan, maar de verschijningen hadden ons al gezien, en deden een aanval van zware straling. Ik greep naar mijn hoofd, en ik zag mijn vrouw en verschillende andere wetenschappers flauwvallen. Ik had zware steken in mijn hoofd.

Ik hield het kettinkje in de lucht toen een paarse verschijning dichterbij kwam. Ik richtte de straling van het apparaatje op de

paarse verschijning, maar het signaal was veel te zwak. Ik kon niets beginnen. Alles werd zacht in mijn hoofd. Toen viel ik ook flauw. Ik werd wakker in een ondergrondse fabriek ergens. Dit moest er al heel lang hebben gestaan. De psycho-dentists liepen hier rond in witte pakken, en anderen hadden andere soort werkkleding, meer technische werkkleding, alsof het monteuren waren of bouwvakkers. Sommigen hadden helmen op. 'Mondenrekken,' zei één van de psycho-dentisten in het wit. Iemand schoof een lade open, en nam een soort beugeltje eruit. Het had allerlei stralings-sensoren. Er zaten lampjes ingebouwd. 'We gaan zijn hele zenuwstelsel overnemen,' werd er gezegd. 'Het zal in de botten boren, en zijn weg vinden, en dan vanzelf apparaatjes implanteren. Zo kunnen we hem monitoren, elke stap die hij zet.' Ik kon niet spreken. Mijn mond leek als verlamd. Alsof ze een verdovingsstof in me hadden gespoten. Ik kon alleen lichtelijk 'aaaah aaaah aaah' zeggen.

'Utrechtse donder,' werd er gezegd. Ik kreeg toen een klap op mijn hoofd met een hard voorwerp van metaal. Het was een soort gereedschap, een moersleutel. Ik had stekende hoofdpijn. Het bloed gleed langs mijn gezicht. Ik zag de andere niet, alleen maar psycho-dentists en hun werkers. Ik vroeg me af of sommigen mijnwerkers waren. Ik voelde de hoop door mijn schoenen wegsijpelen, de grond in. het was een stenen vloer, beton, met barsten erin, grote scheuren hier en daar. Toch borrelde er iets van binnen, als een soort vortex, en het bracht mij in een vreemde trance. 'De mondenrekken,' werd er weer gezegd, en ze hielden het beugeltje vlakbij mijn mond. Ik kon

de lampjes zien, en de kleine boortjes, en naaltjes. Ik begon over te geven. Ik had er een heftige reactie tegen. 'Installeer het !' leek een vrouwenstem te roepen. Ik begon wild te schudden, maar ik zat vast. Het was alsof ik in een soort dwangbuis zat, maar op een bepaalde manier had ik weinig contact met mijn eigen lichaam. 'Utrechtse donder,' werd er weer gezegd. Ik werd aan mijn haren getrokken.

'Gotverredomme,' werd er geroepen. 'Stop het erin.'

'Ik kan het niet,' zei een benepen stemmetje. 'De straling van zijn mond blijft het afketsen, als een anti-magnetisch veld. Het past niet.'

'Probeer andere soorten dan, man, godverrejanjezus !' werd er toen geroepen. Ik probeerde op te kijken, maar het lukte me niet. Ik voelde nog steeds de vortex in mijn binnenste branden.

Ik zag een heel klein bibberend vrouwtje toen met een ander beugeltje komen. Het was heel dof, ook met naaldjes en boortjes, als een bitje, maar zonder lampjes. Ze bracht het dichtbij mijn mond, maar toen trok ze het snel weg en begon te gillen. 'Het brandt !' gilde ze. Ik zag haar ineenkrimpen en haar trillende pols vastpakken.

Weer werden er allerlei lades opengetrokken. Ik hoorde van alles ritselen en rammelen. 'Doe iets,' brulde een man bulderend. 'Zoek iets wat wel past.'

Weer kreeg ik een klap op mijn hoofd met de moersleutel. Ik begon nog heviger te bloeden. 'Hij is immuun,' werd er gezegd. Ik had stekende koppijn.

'Utrechtse donder,' werd er weer gezegd.

Toen lieten ze met rust. Ik was in een witgrijze dwangbuis aan een stoel gebonden. 'Kankerjezus !' hoorde ik iemand woedend roepen.

Ik hoorde glas kapotgeslagen worden en iemand hysterisch schreeuwen. 'Sobibor !' klaagde iemand toen.

Hoofdstuk 5. De mannen vermelking

Er stond een jongen voor mij.

Het was de jongen uit de toekomst.

'Mijn naam is Utrecht,' zei de jongen. 'Wij kennen elkaar. En toen je 'hey, jongen,' zei bereikte het signaal me nog niet. Het moest door een heleboel schilden heen.'

Hij begon me los te maken. 'Kom mee,' zei hij toen. Hij leidde me uit het kamertje waar ik was, de gang op. We kwamen toen ergens bij een lift terecht, waar we ingingen. Hij toetste een paar knopjes in en toen gingen we naar boven. We kwamen terecht in bosgebied. Hier stond zijn tijdmachine

ergens. De tijdmachine deed het weer volop. Er kwam zachte straling vanaf. We stapten in, en hij ging achter de stuurknuppel zitten en we vlogen weg.

We werden direct aangevallen door ruimteschepen van de psycho-dentists, gele lazer stralen, maar we kwamen er doorheen. Ook de tijdmachine kon stralings-aanvallen doen, en we zagen vele ruimteschepen geraakt worden en neerstorten. We moesten door allerlei gevaarlijke stralingsvelden heen, maar uiteindelijk kwamen we er goed doorheen. Toen moesten we door een heleboel tijdsbarrieres heen om door de tijd heen tot de toekomst te komen, en dan naar de planeet Sobibor. Ik zei tegen de jongen dat mijn vrouw nog in gevangenschap was waarschijnlijk, en de wetenschappers, maar de jongen zei dat dat ook geregeld was of zou worden.

Het rook alsof we een groot watergebied inkwamen. Maar er was hier alleen ruimte. Pas veel later kwamen we aan bij de planeet Sobibor, en daar was inderdaad water. Ergens bij zee landde hij het toestel. We kwamen op het strand terecht, en er was aan de rand van het strand een groot strand gebouw. Daar liepen we naartoe. Tot mijn grote verbazing en verrassing was mijn vrouw daar ook, en de wetenschappers. Ik viel haar in haar armen, en ook omhelsde ik de wetenschappers. Ik vroeg hoe het nu verder moest met de stad Utrecht waar we vandaan kwamen, maar de jongen zei dat dat ook geregeld zou worden.

Er was ook een andere jongen bij : Janno, die heel veel op de jongen genaamd Utrecht leek, en even dacht ik dat hij het was die ik in het museum was tegengekomen. Janno had de anderen hier naartoe gebracht. 'Zijn we veilig ?' vroeg ik aan de jongens.

'Nee,' zei Utrecht. 'We weten niet hoeveel tijd we hebben. We zijn mechanisch opgeladen, en het kan elk moment weer afgelopen zijn, want we hebben beiden lekken, en onze apparatuur werkt nog niet optimaal. Dit is alles wat we hebben.'

'Wat gebeurt er met ons dan ?' vroeg ik. 'Sobibor is niet verder dan je hart,' zei Utrecht.

Er was ook een lift in het strand gebouw. We gingen de lift in en we gingen zo naar beneden. 'De bronnen van creatieve energie,' zei Utrecht, 'creative energy life.'

Na een tijdje ging de liftdeur open. Er was hier een prachtige natuur. Het leek wel een wereld achter glas, als kassen. 'Het is tegen de straling van de psycho-dentists,' zei Utrecht.

Ik keek mijn ogen uit. Er waren overal vlinders en andere vliegende insecten, zoals libelles. Het gezoem van deze beesten was erg aangenaam en kalmerend. Door de kassen zouden we komen tot de vrije natuur, nog dieper onder de grond. Dat was een gebied geheel omgeven door het kassengebied, om te beschermen tegen de straling van de psycho-dentists.

Helemaal in de kern van het gebied zou de rode zee zijn, de zee van tijd. Als tijd is te overbruggen, dan is ook ruimte te overbruggen, en ook snelheid, en dat is een creatieve energie. Het was de tijdmachine van de natuur, op de planeet Sobibor, maar Utrecht zei dat het in de kern van het hart lag.

Ik ging in mijn herinneringen terug. Ik was vlak na de beëindiging van de grote oorlog geboren, in 1971. In 1970 werd het land bevrijd van de Muo, een religie die vanuit Arabië kwam overwaaien en met name in Duitsland groot werd. Alles draaide om de navolging van een arts van Arabisch-Duitse komaf genaamd Jasser Menghelm, de fuhrer van deze religie die gevreesd en aanbeden werd. Hij was geobsedeerd met monden, en voerde er vele experimenten mee uit in de concentratie kampen die hij opstelde. Hier dumpte hij alle alienologen in. Dat was het verboden beroep. Hij viel in 1940

ons land binnen, en vele andere landen. Het was dus een dertigjarige oorlog. Vreemd genoeg was één van zijn concentratie kampen ook Sobibor genoemd, en de jongen in het museum noemde ook enkele namen van personen op de planeet Sobibor wiens namen ook concentratie kampen op aarde waren in die tijd, onder het bewind van de Muo. Ik wist niet waarom ik deze gedachten had, maar ineens begon Utrecht erover. Hij zei dat de bezetting door de Muo de basis had gelegd voor de psycho dentists. Hij zei dat die basis alleen maar vernietigd kon worden als we terug in de tijd zouden gaan naar dat tijdperk op de aarde. Dat was ook de enige hoop voor zijn volledige herstel en het herstel van de stad Utrecht.

Ik kende de verhalen alleen maar vanuit de geschiedenisboeken en de geschiedenislessen, maar het maakte altijd wel grote indruk op me. Waarschijnlijk was de bevrijding er nooit echt geweest, zoals de jongen beweerde. Na de grote oorlog werd het dokterschap geheel afgeschaft. Alleen alienologen mochten nog in die hoedanigheid als dokter optreden, maar er waren bijna geen alienologen meer overgebleven, omdat velen van hen ten onder waren gegaan in de concentratie kampen. Utrecht zei dat er teveel alienologen verloren waren gegaan in de oorlog, en dat dat veranderd moest worden door de tijdmachine. Die concentratie kampen moesten grootscheeps aangepakt worden. Dat gedeelte in de tijd was namelijk nog steeds een tikkende tijdbom wat als een gek psycho dentists voortbracht. Het was als een op tilt geslagen monster baarmoeder. Zowel Sobibor als de aarde waren nog steeds in de greep van dit monster.

Utrecht zei dat hij er met een hele grote vloot aan ruimteschepen naartoe wilde, om voor eens en voor altijd met de Muo af te rekenen. De alienologen moesten bevrijd worden uit de concentratie kampen, en de concentratie kampen moesten totaal vernietigd worden. Er moest dus een hele grote vortex opgewekt worden waardoor die vloot van ruimteschepen de tijd in konden gaan, en dat kon alleen gebeuren in de zee van tijd. Utrecht zei dat alle schepen al klaar stonden inmiddels. Het zou de grootste operatie aller tijden worden.

En dat werd het. Ik kan de dagen nog herinneren als de dag van gisteren, de grote invasie. En ze noemden het d-day. Zoveel ruimteschepen werden door de zee van tijd gezonden tot het tijdperk 1940-1970, tot de aarde. Het was de grootste invasie aller tijden. De lucht was vol van grote ruimteschepen van Sobibor, en alle concentratie kampen werden bezocht, die werkelijk als varkensfokkerijen waren, om de alienologen te bevrijden. Daarna werden de concentratie kampen vernietigd. Vele aardlingen werden meegenomen tot de planeet Sobibor, tot de zee van tijd.

Maar we waren ons niet bewust van een nieuw probleem wat daardoor ontstond. Er was een tijdplug ergens uitgehaald, en door het gat stroomde een geheel nieuwe projectie, iets wat lang opgesloten had gezeten. Het was als een roofdier die uit de kooi werd losgelaten. Het was alsof er een prisma ergens uit was gehaald, zodat het licht niet meer omgebogen werd. We stonden nu regelrecht oog in oog met de machten van de natuur, niet meer van de verstedelijkte mens. Het was het tijdperk van de natuurrampen. Het was alsof nu de balans

geheel verstoord was, zowel op aarde als op de planeet Sobibor. De mens was nu een speelbal geworden van groot natuurgeweld.

Er waren ook veel onverklaarbare buitenaaardse natuurverschijnselen.

Utrecht zei dat er een tijdsvacuum was ontstaan waarin alles gezogen werd, en waar de tijd stil bleef staan van 1940 tot 1945, wat oorspronkelijk de invasies door de Muo waren, maar wat nu was overgenomen door de natuur. De Muo was geheel verbrijzeld. Uit een groot gat waren grote buitenaardse vrouwen gekomen, veel groter dan mannen. De vrouwelijke leiders van deze vrouwen, die allemaal donker waren, waren genoemd naar de jaren van het tijdsvacuum, dus 1940, 1941, 1942, 1943, 1944 en 1945. Alle mannen werden door hen gearresteerd en in concentratie gezet, want mannen waren de oorzaak geweest dat deze vrouwen zolang opgesloten waren geweest buiten tijd en ruimte. In hun filosofieën waren mannen levensgevaarlijk, en moesten vastgezet worden. De vrouwen hadden hele grote borsten die een vreemde soort melk hadden, en door bepaalde buizen en leidingen in de concentratie kampen moesten de mannen gevoed worden, maar alleen op gezette tijden, want verder werden de mannen uitgehongerd, omdat ze veel teveel kracht en macht hadden gehad. Ze waren vet geworden op hun droesem.

In het tijdsvacuum van 1940-1945 viel alles met elkaar samen. Overal waren er concentratie kampen aangelegd door de feministen, soms feminazi's genoemd, de radicalen, behalve in Utrecht, waar ik woonde in een buitenwijk. Hier was ik ook opgegroeid. Ik fietste naar de straat achter mijn straat, wat

altijd een straat met probleemjongeren was, maar die hele straat was gesloopt en er lag allemaal zand. Ik vroeg me af of er een concentratie kamp zou komen. Maar er werd gezegd dat er een groot grasveld zou komen en dat er nieuwe huizen gebouwd zouden worden. Het veld zou tussen de looppaadjes achter de achtertuinen komen te liggen, waar kinderen zouden kunnen spelen. Ik vroeg me af waarom Utrecht niet gevallen was. In mijn gedachten hield ik de jongen genaamd Utrecht, die uit de toekomst kwam, vast. Ik had mijn hoofd tegen zijn borst aangelegd, maar plotseling merkte ik dat hij slechts een standbeeld was. Het was als een droom. Ik herinnerde zijn woorden : 'We weten niet hoeveel tijd we hebben. We zijn mechanisch opgeladen, en het kan elk moment weer afgelopen zijn, want we hebben beiden lekken, en onze apparatuur werkt nog niet optimaal. Dit is alles wat we hebben.'

De jaren 1940-1945 waren vrouwen die op beesten reden. Ik had niet meer het gevoel dat ik in één realiteit leefde. Hier liep alles in elkaar over. De stad Utrecht was als een grote bibliotheek met boeken. Tevens was dit onze beveiliging. Er was iets met mijn hersenen gedaan, alsof ik aan de drugs was, of was het de melk ? Was ik vermelkt ?

Er werden overal feministische blaadjes verspreid over de heropvoeding van de man. Ook de bibliotheek stond vol met feministische boeken. Het was als een religie. Sommige feministische groeperingen gingen van huis tot huis, om te evangeliseren. Ze brachten het evangelie van de natuur, van de buitenaardse natuur, en van de melk. Ik voelde me vreemd. Het was alsof de leidingen van melk gewoon door de lucht hingen, en door onze hoofden, en het was om onze nekken als ketenen.

En de melk was van een zware buitenaardse electriciteit, als de bliksem die insloeg. En de zes jaren waren school programma's, zes school programma's.

Einde

VAN DEZELFDE UITGEVER :

1. DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 2018

Dominee Jonkema had een oorlogstrauma. Hij was opgepakt door de nazi's in de tweede wereldoorlog en moest dwangarbeid verrichten in Duitsland. Daarnaast had hij ook nog eens een moeilijke vrouw uit een andere cultuur. Twee dingen die hem bleven achtervolgen. Het is geschreven met dagboek-indeling. Elk hoofdstuk bespreekt chronologisch een bepaalde maand of maanden, maar er zijn wel flashbacks over de oorlog en de voor-oorlogse situatie.

---

2. HET PLUMARES MYSTERIE - 2018

David had zich onderworpen aan God, maar de Psalmen staan vol met klachten dat hij onderworpen was aan de vijanden. Waarom laat God dit soms toe ? God is de oneindige kennis. We gebruiken dit woord God vanwege de taal. De vijand had een heleboel van de oneindige kennis gestolen, waardoor David God eigenlijk niet goed kende. Er ontbraken delen van God. Vandaar dat hij eerst aan de vijand onderworpen moest zijn, omdat dit cryptisch gezien weer delen van God waren.

---

3. DE CALVIJN CODE - 2017

Authentieke sieraden en andere duurzame kunstwerken zijn het resultaat van lange en zware gevechten. De kunstenaar is geen tovenaar, maar een arbeider, een soldaat. Ook is de kunstenaar een ontdekkings-reiziger en een archeoloog. Wie geen geduld kan en wil opbrengen moet zich niet bezig houden met kunst. Kunst is sterven en weer tot leven komen door het rangschikken van de dood, de elementen van de onderwereld. Het is voor hen die houden van de diepte door alles heen. Juist in de wildernis krijgen we hier ervaring mee.

---

4. DE INDIA CODE - 2017/18

De diepere lagen en talen van de oude bijbel besproken. De oude bijbel verklaard vanuit het Egyptisch en het Sanskrite.

---

5. RAGNAROK ONTSLUIERD - 2020

Al vele eeuwen buigen geleerden hun hoofd over het ragnarok mysterie, maar de sleutel ligt verborgen. De viking met zijn gehoornde helm heeft het gouden kalf overwonnen. Alleen de viking, oftewel de vuking, hij die het beloofde land, Vuk, heeft gevonden, kent de sleutel.

Oh hoe de vukingen het land vuk bezingen in hun psalmen, maar gij hebt het niet verstaan, niet gehoord en niet gezien, want deze dingen zijn voor aardlingen verborgen.
Al vele eeuwen buigen geleerden hun hoofd over het ragnarok mysterie, maar is er een verborgen of ontbrekende sleutel ? In dit boek worden de sleutels besproken, want je komt niet zomaar tot de geheimen van het ragnarok.

---

6. HET PAARSE COMPLOT - 2017

Een toneelspeler heeft een hekel aan zijn baan en is op zoek naar een ander beroep. De secretaresse van het toneel kan hem daarbij helpen. Nietsvermoedend raakt hij steeds meer verzeild in een vreemde verborgen en nogal geheime samenleving.

---

7. DE BOEKENSLAGERIJ - 2018

Dokter, dokter, kom niet te dichtbij, want dan zul je ziek worden zoals ik ben, en het verschil tussen dokter en patient zal er niet meer zijn. Tussen spoken en mensen is de wereld van het denken, de wereld tussen slapen en waken, tussen het nu en de geschiedenis, daar waar de boekenslager ijverig en onverbiddelijk slacht.

---

8. DE TORENS VAN BELZEHAM - DE EZAUSLADDER - 2024

Een man verhuist van Friesland naar Noord-Brabant op de vlucht voor kerkelijk misbruik en familie trauma. Hij wordt hierbij geholpen door een amazone die later zijn vrouw wordt. Zijn dochtertje heeft profetische gaven, en er ontstaat een cultus rondom haar. Als zijn vrouw vlucht naar de wildernis en er een scheiding plaatsvindt gaat hij op zoek naar de waarheid en de geheimen van het leven, waardoor hij tot de raadselachtige en geheimzinnige Ezausladder komt. Uiteindelijk leidt dit hem tot een gevecht met een heksenhoofd die over de torens van Belzeham heerst en mensen tot waanzin drijft.

TWEEDE BIJBEL SUPERMARKT
2025